

Regeringen har herefter overvejet mulighederne for at løse nogle af de mest presserende problemer for vejtrafikken i hovedstadsområdet finansieret af de midler, der var afsat til statens andel i den nævnte samfinansieringsaftale.

Ud over udvidelsen af Helsingørmotorvejen og nyanlæg af 1. etape af Tværvej forudsættes gennemført følgende projekter i hovedstadsområdet:

1. Udbygning af Amagermotorvejen fra 4 til 6 spor fra Gl. Køge Landevej til Tårnbymotorvejen (Øresundsforbindelsen).
2. Indførelse af trafikinformatik, som kan forbedre trafikafvikling og trafiksikkerhed på fortrinsvis motorringvejen samt etablering af støjafskærmning langs nogle af de mest støjbelastede hovedlandeveisstrækninger i hovedstadsområdet.

Udbygningen af Helsingørmotorvejen forventes afsluttet i 1997, mens 1. etape af Tværvej forventes åbnet for trafik i 1998.

Omfartsvejen Viborg Syd indgår i regeringens beskæftigelsespakke fra 1993.

Omfartsvejen påregnes åbnet for trafik i 1997.

De ved anlægget afløste hovedlandeveisstrækninger foreslås samtidig nedklassificeret.

Projekterne har været drøftet med de respektive kommunale myndigheder, men de officielle udtalelser over lovforslaget kan først forventes at foreligge omkring midten af april 1995.

Der tages derfor forbehold for eventuelle projektændringer, som måtte blive et resultat af de indkomne høringssvar. Jeg giver samtidig tilsagn om, at udtalelserne fra de kommunale myndigheder vil blive fremsendt til Trafikudvalget.

Keld Albrechtsen (EL):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om blokering af visse Europa-Kommissionsforslag. (Beslutningsforslag nr. B 93).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Kim Behnke (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne skal jeg hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om opfordring til at trække aktstykke nr. 218 om eftergivelse af statslån til udviklingslande tilbage fra Finansudvalget.

(Beslutningsforslag nr. B 94).

Jeg skal i øvrigt henviser til forslaget tekst og de bemærkninger, som ledsager dette, samt ikke mindst aktstykkets tekst.

Den første sag på dagsordenen var:

1) **Spørgsmål til ministrene.**

Forhandling

De af Jens Løgstrup Madsen (V) under nr. 3-5 opførte spørgsmål til erhvervsministeren (Spm. nr. S 1115, S 1116 og S 1117), udsættes med spørgerens indforståelse til spørgetiden onsdag den 5. april 1995.

Spm. nr. S 1141

1) Til udenrigsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Støtter den danske regering ideen om en forenkling eller ligefrem en gennemskrivning af Maastricht-Traktaten?«

Skriftlig begrundelse

I det udkast til rapport om Maastricht-Traktaten, som omtales i Politiken den 9. marts 1995, slås det fast, at Maastricht-Traktaten er ulæselig for almindelige mennesker, og at der er behov for en forenkling af teksten. Nu er det jo indlysende korrekt, at traktatteksten er ulæselig. Men deraf følger ikke, at det ud fra et dansk synspunkt vil være fornuftigt at støtte en forenkling.

En forenkling eller en helt ny gennemskrevet traktattekst vil nemlig blive brugt som redskab til at gennemføre en regulær overstatslig unionsforfatning, og f.eks. vil det i den forbindelse blive uhyre svært at fastholde danske undtagelser, miljøgaranti eller andre bestemmelser, som i dag tjener til at begrænse Unio-

nens magt. Derfor er det klart, at ideen om en forenkling af Traktaten må få støtte fra føderalister og markante unionstilhængere. Derfor er det forhåbentlig også klart, at en sådan tanke ikke vil få støtte fra den danske regering.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne allerførst sige tak til ministeren, fordi vi i Europaudvalget har fået den franske udgave af den tekst fra en rapport om unions-traktaten, som Ministerrådet skal tage stilling til.

Rapporten rejser et afgørende spørgsmål for planlægningen af regeringskonferencen i 1996, nemlig om der kun skal ske enkelte ændringer af Maastricht-Traktaten, eller om der skal sættes på en helt ny gennemskrevet unionstraktat, en såkaldt forenkling.

Hvis det bliver tale om en helt ny traktat, er det efter min mening klart, at det bliver meget svært at fastholde f.eks. de danske forbehold eller miljøgarantien og andre garantier, som trods alt stadig væk er i Traktaten.

En såkaldt forenkling vil jo også nødvendigvis indebære, at Europa-Parlamentet bliver styrket.

Derfor håber jeg, at ministeren er enig i, at det ikke går med en sådan idé om en ny unionstraktat.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Af regeringens notat af 10. februar 1995, som Folketingets Europaudvalg har modtaget, og som er offentliggjort, fremgår det, at Traktaten er unødvendig kompliceret. Antallet af forskellige beslutningsprocedurer er stort, og mange af procedurerne er meget indviklede. Desuden indeholder Traktaten helt forældede bestemmelser, og der mangler en fortløbende nummerering af Traktatens artikler.

En eventuel forenkling af Traktaten kan kun ske ved en regeringskonference, og derfor skal jeg henvise spørgeren til regeringens tidligere redegørelse for proceduren for fastlæggelse af de danske holdninger. Proceduren indebærer, at dansk stillingtagen til mulige konkrete emner på konferencen må afvente den brede offentlige debat, der fører frem til udarbejdelsen af regeringens forhandlingsgrundlag.

Og lad mig så føje til, at jeg må erkende, at hr. Keld Albrechtsen med begrundelsen for dette spørgsmål når nye højder i sin lidt absurde modstand imod Unionen. Jeg vil gerne citere fra begrundelsen:

»Nu er det jo indlysende korrekt, at traktatteksten er ulæselig. Men deraf følger ikke, at det ud fra et dansk synspunkt vil være fornuftigt at støtte en forenkling.«

Og der står til slut:

»Derfor er det klart, at ideen om en forenkling af Traktaten må få støtte fra føderalister og markante unionstilhængere. Derfor er det forhåbentlig også klart, at en sådan tanke ikke vil få støtte fra den danske regering.«

Man modsætter sig forenkling, hvorved traktatteksten bliver læselig og forståelig, fordi det altså skulle være et stort tilbageskridt. Det kan jeg simpelt hen ikke få til at hænge sammen.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige, at ministerens svar bekymrer mig ikke så lidt. Det, jeg hæfter mig ved, er, at ministeren viger uden om det, som er indholdet i mit spørgsmål, og alene taler om formen.

Jeg går ud fra, at ministeren er klar over – det vil jeg så spørge ministeren om – at det, som ligger i en forenkling, f.eks. vil være, at man siger, at som udgangspunkt skal alt ligge i den såkaldte søjle 1, altså dér, hvor Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen er med, og hvor der er flertalsafgørelser osv., dvs. den overstatslige del. Det vil jo være en såkaldt forenkling. Det vil også være en forenkling at indføre de mest vidtgående regler om flertalsafstemninger på alle områder hele vejen hen via Traktaten. Det er jo sådanne ting, der forstås ved forenkling.

Jeg vil godt spørge ministeren, om det ikke er sådan, at det, som franskmændene nu er ude med, overhovedet ikke giver ministeren anledning til nogen form for bekymring, og om det er forkert, når jeg siger, at det kan blive vanskeligt at opretholde forbehold og garantier, f.eks. miljøgarantien, hvis det hele skal forhandles på ny.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Ingen har mere end hr. Keld Albrechtsen og Enhedslisten advaret imod, at vi i utide, før der var ført en offentlig debat, fastlagde de danske standpunkter til regeringskonferencen. Det har også hele tiden været regeringens standpunkt, at sådan skal det være, og den linje agter regeringen at følge. Derfor bliver indholdet af det, der skal være det danske forhandlingsgrundlag – herunder også det spørgsmål, som her rejstes – fastlagt, når tiden er til det, efter gennemførelse af bred offentlig debat, men bestemt ikke på nuværende tidspunkt.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige, at ministerens svar efter min mening er stærkt utilfredsstillende. Det må dog være afgørende i debatten, om vi stiler mod, at et dansk memorandum skal gå ud på at foreslå en samlet ny Unionstraktat og i givet fald hvilket indhold den skal have, eller om det skal gå ud på, at der foreslås nogle enkelte ting, som man her i Danmark kan være enig om skal udbedres, f.eks. omkring sikring af miljøgarantien.

Det er dog en vidt forskellig fremgangsmåde, og derfor må man tage stilling til spørgsmålet her og nu, for det drejer sig om, hvad debatten til syvende og sidst skal munde ud i: Om det skal være en ny Unionstraktat, eller det skal være de ændringer af Maastricht-Traktaten, som vi kan blive enige om her i Danmark. Det synes jeg er vigtigt. Det synes jeg ministeren burde tage stilling til.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg vil anbefale hr. Albrechtsen at bringe lidt orden i sin egen tankerække.

Enten skal man altså lægge sig fast nu – eller begynde at diskutere indholdet nu – eller man skal gøre det efter offentlig debat.

Det er det sidste, der er regeringens standpunkt. Det troede jeg også var hr. Albrechtsens, men jeg må nu forstå, at det standpunkt er forladt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1142

2) Til udenrigsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil den danske regering sige nej til rapporten om vurdering af Maastricht-Traktaten og meddele de øvrige EU-lande, at Danmark ikke på nogen måde vil være bundet af konklusionerne i en sådan rapport?«

Skriftlig begrundelse

Regeringen besluttede i februar at sende et dansk bidrag til rapporten om, hvorledes Maastricht-Traktaten fungerer. Efter Enhedslistens opfattelse burde den danske regering i stedet for have undladt at sende et dansk bidrag, eftersom Ministerrådets rapport uundgåeligt vil foregribe

en række af de politiske beslutninger på den kommende regeringskonference.

Det er dybt udemokratisk, at vigtige politiske beslutninger på den måde smugles ind ad bagdøren via en rapport, som regeringen påstod kun skulle være bagudrettet og beskrivende. Desværre bakkede et stort flertal i Folketinget, herunder Socialistisk Folkeparti, Venstre og Det Konservative Folkeparti, op bag det danske bidrag til rapporten.

Ifølge de oplysninger, som fremgår af Politiken den 9. marts 1995 om indholdet af det udkast, der nu er udarbejdet i Ministerrådets generalsekretariat, bliver rapporten klart politisk. Enhedslisten går ud fra, at regeringen straks tilsender Folketingets Europaudvalg dette udkast.

Ifølge Politiken vil rapporten bl.a. indeholde påstande om, at Europa-Parlamentets øgede magt har gjort EU mere demokratisk, og at Unionen er blevet mere effektiv, fordi der træffes flere beslutninger med flertalsafstemninger. Med andre ord: Rapporten lægger op til at fortsætte opbygningen af en overstatslig union med et føderalistisk sigte. Derimod lægger udkastet ikke vægt på at styrke miljøet. Alt tyder således på, at rapporten vil komme til at styrke alle de værste sider ved Unionen. Rapporten bliver ikke en nøgtern beskrivelse af Maastricht-Traktatens funktion, således som regeringen lovede, men tværtimod et stærkt politisk unionspapir, som siden vil blive brugt imod Danmark på regeringskonferencen. Den danske regering er således ved at skyde sig selv i foden.

Derfor håber Enhedslisten, at regeringen vil melde klart ud og meddele de øvrige lande, at Danmark ikke vil bidrage til denne rapport, og at den danske regering vil vente med at drage politiske konklusioner, indtil vi har haft en demokratisk debat her i Danmark.

Keld Albrechtsen (EL):

Hvis den danske regering godkender det udkast til rapport, som franskmændene nu har fremlagt, er der efter min mening tale om endnu et skridt ned ad unionsglidebanen. Ministerens svar på det spørgsmål, vi lige har været igennem, tyder jo også på det.

Rapporten lægger en politisk ramme for forhandlingerne om regeringskonferencen. Den tager, som ministeren var inde på før, forskud på de politiske konklusioner, allerede før debatten er kommet i gang, og det, vi altså risikerer, er at få lagt en ramme, der peger på en styrkelse af de overstatslige elementer i Unionen.

Derfor håber jeg på, at den danske regering vil sige, at denne rapport, der rent faktisk indeholder en lang stribe af politiske unionskonklusioner, ikke skal godkendes på nuværende tidspunkt.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Udarbejdelsen af Rådets rapport om Maastricht-Traktaten sker på baggrund af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde på Korfu den 24. og 25. juni 1994.

I konklusionerne opfordres institutionerne – altså Rådet, Kommissionen og Parlamentet – til, inden refleksionsgruppen begynder sit arbejde, at udarbejde rapporter om, hvorledes Traktaten om Den Europæiske Union fungerer, således at disse rapporter kan danne et udgangspunkt for refleksionsgruppens arbejde.

Refleksionsgruppen vil ligeledes tage udgangspunkt i Traktatens eksisterende bestemmelser samt i konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Bruxelles den 10.-11. december 1993 og Ioannina-aftalen fra 28. marts 1994. Rapporterne vil derfor være et blandt flere udgangspunkter for refleksionsgruppens arbejde.

Hverken den danske regering eller nogen anden regering i et EU-medlemsland vil være bundet af rapporternes indhold, når regeringerne skal fastlægge deres holdninger til den kommende regeringskonference. Og det er jo det helt afgørende.

Jeg gentager: Hverken den danske regering eller nogen anden regering i et EU-medlemsland vil være bundet af rapporternes indhold, når regeringerne skal fastlægge deres holdninger. Det er for mig helt afgørende.

Ligesom på det tidligere spørgsmål må jeg her henvise spørgeren til regeringens tidligere redegørelser for proceduren for den endelige fastlæggelse af danske holdninger.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge ministeren, hvordan han forestiller sig, at han kan godkende en rapport, som bliver fremlagt i Ministerrådet til beslutning – til konkret beslutning i Ministerrådet – og så på et senere tidspunkt, når man vil henvise til den rapport og dens konklusioner, vil kunne fremføre den påstand, at den jo ikke er bindende for Danmark, for vi godkendte den godt nok dengang, men vi mente det ikke. Jeg tror, ministeren må erkende, at det er et politisk fuldstændig uholdbart synspunkt.

Når man godkender de konklusioner, der står om, at f.eks. udenrigs- og sikkerhedspolitikken i EU skal styrkes med en såkaldt øget aktionskapacitet, og at der skal ske en samordning af udenrigspolitik, økonomisk politik og sikkerheds- og militærpolitik, fortolker jeg det sådan, at det hele skal ind i den såkaldte kommunautære søjle, i 1. afdeling.

Hvis man godkender sådanne konklusioner, vil det da være umuligt senere hen at komme og sige fra den danske regerings side, at det stemte vi godt nok for, men det mente vi overhovedet ikke. Jeg håber, ministeren vil bekræfte over for mig, at sådan kan man ikke arbejde som udenrigsminister i et ministerråd. Der må man vel tage det lidt alvorligt, hvordan man stemmer, og hvad man forpligter sig til, når man godkender en rapport.

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Nu skosedede udenrigsministeren Enhedslisten for at rejse disse spørgsmål; sådan forstod jeg udenrigsministeren.

Selvfølgelig virker det beroligende, at rapportens konklusioner ikke binder Danmark. Men alligevel synes jeg også, udenrigsministeren må forholde sig til, at enten har man nogle holdninger til den måde, samarbejdet fungerer på, og så fører man en debat her i Danmark på baggrund af holdningerne til EU-samarbejdet – som så eventuelt kan flytte sig i debatten – eller også siger man, at vi er totalt holdningsløse frem til regeringskonferencen, for vi må ikke være bundet på nogen måde. Der må udenrigsministeren jo i lighed med det, udenrigsministeren beder Enhedslisten om, tage et standpunkt om, hvilken vej man ønsker at gå.

Med godkendelsen af denne rapport er det klart, at man lægger sig fast på en bestemt måde, som samarbejdet skal fungere på, og det vil jo også danne baggrund for den debat, man får frem til regeringskonferencen. Det er for så vidt også i orden, men så må udenrigsministeren bare også forholde sig til det, som udenrigsministeren klandrer Enhedslisten for. Så får vi en debat på holdninger, hvor det også må være tilladt for de enkelte partier at have deres holdning.

Det skal så også være mit spørgsmål til udenrigsministeren, om ikke udenrigsministeren er enig i den betragtning.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Svaret både til hr. Thulesen Dahl og hr. Keld Albrechtsen er det svar, som jeg gav i første omgang, nemlig at hverken den danske regering eller nogen anden regering i noget EU-medlemsland vil være bundet af rapporternes indhold, når regeringerne skal fastlægge deres egne holdninger til regeringskonferencen.

I stedet for at, skal vi sige, være kede af det, burde hr. Keld Albrechtsen og vel også hr. Thulesen Dahl ud fra deres udgangspunkter være tilfredse med det. Og i hvert fald er det regeringens standpunkt, som jeg her har refereret, og det vil også være andre medlemslandes standpunkt.

Denne første rapport fra Rådet er tilbageskuende, den ser på, hvorledes Maastricht-Traktaten har fungeret, og hvilke erfaringer man har gjort, men er netop ikke fremadrettet.

Arbejdet med det fremadrettede at formulere den danske holdning, det danske forhandlingsgrundlag til regeringskonferencen, er noget, som regeringen udtrykkeligt har lagt op til skal ske til efteråret, og Folketinget har jo med vedtagelse af den dagsorden, som vi vedtog under den sidste europæiske debat, bekræftet, at fastlæggelse af den danske holdning skal ske til efteråret.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må så bare bede ministeren bekræfte, at jeg har forstået det rigtigt, når jeg hører ministeren sige, at man godt – samtidig med at man stemmer for en rapport, der giver EU-Parlamentet øget magt, peger på flere flertalsafgørelser, peger på aktionskraft i udenrigspolitikken, peger på alle mulige konkrete unionsskridt – kan påstå, at det skam ikke binder nogen. Det vil jeg godt høre ministeren bekræfte. Det er den mest besynderlige måde at føre udenrigspolitik på, som jeg til dato har hørt om.

Og så må jeg sige til afslutning på denne lille runde, at jeg synes, ministeren er slået ind på en meget ubehagelig salamitaktik. Det ser vi også i dag i Politiken, hvor der står, at udenrigsministeren har ændret taktik. Han fører nu en salampolitik, der går ud på at trække Danmark ind på denne unionsglidebane med så små skridt, at det kan blive vanskeligt at imødegå dem. Det er det, der er taktikken. Det er meget ubehageligt at opleve, og jeg synes også, det ligger i den måde, som ministeren svarer udenom på spørgsmålene om indholdet i den franske rapport.

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jeg vil gerne for en ordens skyld sige til udenrigsministeren, at Fremskridtspartiet er meget tilfreds med, at vi får det entydige svar, at det, vi bl.a. afgiver som svar i forbindelse med denne rapport, ikke er bindende for Folketinget, og at vi står frit ved udarbejdelsen af det danske memorandum.

Men udenrigsministeren må altså have mig undskyldt: Det undrer mig, at vi til stadighed undervejs i processen kan have nogle rimelig klare og markante holdninger til EU-samarbejdet, men samtidig kan sige, at ingen af de klare holdninger, vi giver udtryk for – ej heller i forbindelse med denne her rapport – har noget som helst at gøre med forberedelserne op til regeringskonferencen.

Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om ikke ministeren deler den opfattelse, som jeg har, at de svar, som vi løbende afgiver, selvfølgelig påvirker de andre lande og får dem til eventuelt at tro, at Danmark har den holdning, som vi rent faktisk giver udtryk for, også når vi når frem til målstregen, nemlig regeringskonferencen.

Jens Risgaard Knudsen (S):

Når hr. Albrechtsen nu begynder at referere til dagbladet Politiken i dag, må jeg for mit eget vedkommende klart tilkendegive, at jeg følte mig meget betrygget ved at læse udenrigsministerens udtalelse til dagbladet Politiken.

Derfor vil jeg godt spørge ministeren: Har hr. Albrechtsen ikke i modsætning til mig misforstået mangt og meget ved at læse dagbladet Politiken i dag?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Til det sidste spørgsmål vil jeg sige, at da jeg ikke rigtig ved, hvad hr. Albrechtsen har forstået, er det også svært for mig at sige, hvad han har misforstået, og det vil jeg derfor undlade at gøre.

Til hr. Albrechtsen vil jeg sige: Der er jo ikke tale om salamitaktik, tværtimod. Regeringen har hele tiden slået fast, at det danske forhandlingsgrundlag fastlægges til efteråret; det gør vi ikke endnu. Derfor kan jeg endnu en gang slå fast – og jeg er glad for, at hr. Thulesen Dahl har accepteret svaret og har forstået det – at den danske regering ikke vil være bundet af denne eller andre rapporter, når vi skal fastlægge vores egen holdning i efterårets løb.

Kent Kirk (KF):

Efter udenrigsministerens sidste svar her om, at den danske forhandlingslinje lægges fast til efteråret, vil jeg gerne spørge: Kan udenrigsministeren bekræfte, at vi hidtil har været enige om, at vi her til efteråret skulle udarbejde et memorandum, som så skulle være den danske regerings forhandlingsgrundlag?

Når jeg stiller spørgsmålet, er det, fordi jeg er blevet meget usikker, efter at jeg har læst den artikel, som står på Politikens forside i dag, og som hr. Risgaard Knudsen henviser til, for dér ser det ud, som om regeringen nu forsøger at lægge en anden linje op til efterårets forhandlinger. Derfor vil jeg gerne have, at udenrigsministeren her i Folketingssalen bekræfter, at vi har været enige om, at der skulle udarbejdes et fælles memorandum, som skulle være regeringens forhandlingsgrundlag op til regeringskonferencen.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om jeg har forstået artiklen i Politiken i dag korrekt, når jeg deri læser, som hr. Kirk nu også gør opmærksom på, at der altså ikke skal vedtages noget med noget egentligt indhold til efteråret.

Og er det ikke korrekt, når jeg siger, at ved hjælp af disse her rapporter, som man nu vedtager i EU, og som man ganske vist stemmer for, men siger, man ikke føler sig bundet af, og ved hjælp af det forhold, at man altså vil lave et indholdsløst memorandum til efteråret, som alene tjener det indenrigspolitiske formål at gøre det muligt for SF og De Konservative og Venstre at være sammen om et nyt nationalt kompromis, svækker og ødelægger man systematisk den danske forhandlingsposition op til regeringskonferencen?

Det er jo det, man gør. Jeg vil godt bede ministeren kommentere det synspunkt.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Til hr. Kent Kirk: Jeg vil gerne bekræfte, hvad der står så udtrykkeligt i den dagsorden, som blev vedtaget under den sidste Europadebat her i salen, og som jo også hr. Kent Kirk stemte for, at der til efteråret udarbejdes et forhandlingsgrundlag for regeringens deltagelse i regeringskonferencen. Det står fuldstændig fast. Det vil blive udformet i samarbejde mellem regeringen og Folketingets partier.

Til hr. Keld Albrechtsen: Nej, jeg kan ikke under nogen omstændigheder acceptere, at jeg

har sagt eller foretaget mig noget, der svækker den danske forhandlingsposition i regeringskonferencen.

Kent Kirk (KF):

Jeg takker udenrigsministeren for svaret.

Er det også rigtigt forstået, hr. udenrigsminister, at det betyder, at forhandlingsgrundlaget ikke kan fastlægges blot ved en forespørgselsdebat her i Folketingssalen, men at der bliver tale om reelle forhandlinger mellem de partier, som er interesserede i at stå bag ved et fælles dansk memorandum?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Det kan jeg bekræfte. Der bliver selvfølgelig tale om omhyggelige og regulære politiske forhandlinger mellem de partier, der er interesserede i at være med til at udforme et forhandlingsgrundlag for den danske deltagelse i regeringskonferencen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Som tidligere meddelt udsættes de som numrene 3-5 på dagsordenen optagne spørgsmål, nr. S 1115, S 1116 og S 1117, til spørgetiden onsdag den 5. april 1995.

Spm. nr. S 1184

6) Til arbejdsministeren af:

Pia Christmas-Møller (KF):

»Har ministeren fuld tillid til de oplysninger, der kommer fra Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikring?«

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Der skal ikke herske tvivl om, at jeg har fuld tillid til, at oplysninger, som jeg modtager fra Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikring, er korrekte. Jeg mener heller ikke, jeg har givet udtryk for noget andet.

Pia Christmas-Møller (KF):

Tak for svaret. Jeg må sige, at det jo ikke er overraskende, at ministeren svarer, som hun gør, og det er jeg tilfreds med.

Mit problem er imidlertid, at jeg står med to notater, som er udarbejdet af Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen. Det er to notater, som vedrører ledighedsudviklingen i Kristelig

A-kasse. Notaterne er udarbejdet henholdsvis den 13. februar og den 8. marts 1995.

Det fremgår tydeligere, end behageligt er, at notaterne er bestilt med henblik på at sikre ministeren belæg for et politisk felttog vendt imod Kristelig A-kasse, angiveligt baseret på en mistanke om, at Kristelig A-kasse skulle være skjulested for medlemmer, der ikke gider arbejde.

Det får ministeren imidlertid ikke det, der bare ligner skyggen af belæg for. Allerede af notatet af 13. februar fremgår det tydeligt, at den umiddelbare forklaring på stigningen i ledigheden i Kristelig A-kasse er den samtidige meget store stigning i medlemstallet.

Derudover fremgår det af notatet, at der er nogle særlige forhold, som kendetegner medlemskredsen i Kristelig A-kasse. Bl.a. er der ikke ret mange, der går på orlov, der er også flere ældre, og der er flere medhjælpende ægtefæller, som er blevet medlemmer, efter at deres virksomhed er gået ned – og det er ofte kvinder, der er oppe i alderen og ikke har så forfærdelig gode uddannelsesmæssige forudsætninger.

Disse oplysninger om baggrunden for den særlige udvikling i Kristelig A-kasse bekræftes i notatet af 8. marts. Alligevel fremturer ministeren den 14. marts med påstanden om, at Kristelig A-kasse skulle være et skjulested for medlemmer, der ikke gider arbejde.

Hvad er det for oplysninger, arbejdsministeren har som belæg for så grove påstande? Hvorfor stoler arbejdsministeren ikke på de notater, som kommer fra Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikring, som præcis siger, at der ikke er noget grundlag for så grove mistanker?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil godt sige til spørgeren, at de to notater, som jeg har modtaget, giver nogle forklaringer på, at der er en højere ledighedsudvikling – eller et mindre fald i beskæftigelsen, om man vil – i den kristelige a-kasse end i alle andre a-kasser. Der er nogle forklaringer, som hænger sammen med en ældre medlemsstab, altså af højere alder, og et større antal ældre kvinder, som ikke har så gode beskæftigelsesmuligheder.

Men jeg vil gerne sige, at det er et fejlagtigt billede, spørgeren tegner, når det bliver fremstillet på den måde, at det giver hele forklaringen på, hvorfor beskæftigelsesudviklingen ikke i tilstrækkelig grad slår igennem i a-kassen. Notaterne giver nogle forklaringer, og udviklingen fremover med hensyn til, om beskæftigelsen

slår igennem i Kristelig A-kasse, vil tiden jo vise.

Det er klart, at de oplysninger, som Direktoratet har givet i de to notater, er korrekte. Og dem har jeg vurderet sådan – og jeg har vurderet det på den måde i to omgange – at der ikke på den baggrund lige nu er grundlag for et ekstra tilsyn.

Men jeg vil godt afvise påstanden om, at jeg har givet udtryk for et ønske om et politisk felttog eller for, at der skulle være skjulesteder. Det, jeg er forpligtet til som minister, er at overvåge, hvordan arbejdsløshedskasserne udvikler sig, og det er faktisk en kendsgerning, at Kristelig A-kasse i løbet af en 4-årig periode har fordoblet sin gennemsnitlige ledighed, og at ledighedsprocenten i Kristelig A-kasse er steget til ca. det dobbelte i forhold til andre lønmodtagerkasser.

Pia Christmas-Møller (KF):

Ministeren har modtaget begge notater, som afmonterer en mistanke om, at Kristelig A-kasse skulle være skjulested for ledige, der ikke gider arbejde. Alligevel går arbejdsministeren ud i offentligheden og fremsætter beskyldningen. Herefter trækker arbejdsministeren påstanden lidt tilbage og holder i hvert fald op med at kræve et særligt tilsyn af Kristelig A-kasse.

Hvad er baggrunden for, at ministeren ændrer opfattelse, for ministeren havde jo de to notater på forhånd. Hvad er baggrunden? Er baggrunden den, at ministeren ikke havde læst de to notater, eller hvad?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Baggrunden er, at jeg har overvejet sagen endnu en gang og besluttet mig for, at nu vil de nærmeste måneder vise, om beskæftigelsesudviklingen også i tilstrækkelig grad slår igennem i den arbejdsløshedskasse, som vi taler om.

Og igen: Jeg mener faktisk, det er en ministers opgave på det her område meget nøje at overvåge, hvilke tendenser der aftegner sig i beskæftigelsesudviklingen i alle arbejdsløshedskasserne. Det gør jeg i forhold til andre kasser, og det gør jeg også i forhold til Kristelig A-kasse. Det er såmænd ikke udtryk for andet end et ønske om at overvåge udviklingen i arbejdsløshedskasserne.

Kent Kirk (KF):

Jeg vil gerne spørge arbejdsministeren, om arbejdsministeren har overvejelser vedrørende

andre arbejdsløshedskasser, for jeg forstår på arbejdsministeren, at man overvåger det hele. Er det kun Kristelig A-kasse, arbejdsministeren gør sig overvejelser om, eller er det også andre arbejdsløshedskasser, hvor der er en stor ledighedsprocent?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Sagen drejer sig ikke om ledighedsprocenter, men den drejer sig om, hvordan ledighedsprocenterne udvikler sig, og der vil jeg gerne give spørgerne nogle faktiske tal:

Fra 1990 til 1994 er stigningen i ledighedsprocenten 25,6, når det drejer sig om Kristelig A-kasse. Når det drejer sig om øvrige a-kasser, er den 14,7 pct. Når det drejer sig om SiD, er den 18,2 pct. og det samme i forhold til KAD's arbejdsløshedskasse, altså en klart større ledighedsudvikling i procenter over en 4-årig periode. Det er det, der er baggrunden for, at Kristelig A-kasses ledighedsudvikling er faldet i øjne. Jeg har så spurgt til det, og jeg har overvejet, om der er begrundelser for det. Der er delvise begrundelser for det, og fremtiden vil vise, om begrundelserne også holder stik. Men forhåbentlig slår beskæftigelsesudviklingen igennem også i Kristelig A-kasse.

Jeg vil også godt sige til en af de ting, som fru Pia Christmas-Møller trak frem før, at årsagen til, at ledighedsprocenten for kvinder i Kristelig A-kasse har udviklet sig således, kunne være antallet af kvinder og antallet af ældre. Den er 16,7 pct. i Kristelig A-kasse, men i øvrige kasser nede på 12,9 pct.

Hvis man tager ældre mellem 60 og 66 år, er ledighedsprocenten i Kristelig A-kasse 34,7 og i de øvrige kasser 20,2, altså en meget klar overvægt i ledighedsprocenten for de grupper, som kan være en del af forklaringen.

Pia Christmas-Møller (KF):

De her procenter er selvfølgelig meget interessante; det kommer vi til i næste spørgsmål. Jeg vil godt forfølge hovedspørgsmålet, som går på: Hvilke nye oplysninger er ministeren kommet i besiddelse af i forbindelse med frafaldet af kravet om særligt tilsyn med Kristelig A-kasse? For vi har jo fået alle oplysningerne vedrørende årsagerne til den særlige ledighedsudvikling i Kristelig A-kasse i de to notater fra Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, som ministeren vel at mærke havde i hænde flere dage, nærmest uger, før hun fremturede i pressen.

Jeg vil gerne vide: Hvad er det præcist, ministeren har fået at vide som nye oplysninger, der gør, at hun frafalder kravet om særligt tilsyn?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Svaret er, at jeg har overvejet de samme oplysninger endnu en gang, og på den baggrund har jeg frafaldet ønsket om det særlige tilsyn.

Så spurgte hr. Kent Kirk før, hvad jeg overvejer i forhold til andre arbejdsløshedskasser. Der har jeg en forpligtelse til løbende tilsyn. Det har jeg såvel med Kristelig A-kasse som med alle andre arbejdsløshedskasser, og jeg har i én konkret situation ønsket et særligt tilsyn. Det er et par år siden nu efterhånden, og det var med Restaurationsforbundet, hvor jeg ønskede et særligt tilsyn, og det er også blevet afviklet.

Så det er ikke sådan, at jeg kun har én bestemt kasse i kikkerten, hvis der er begrundelser for særligt tilsyn.

Kent Kirk (KF):

Jeg forstod arbejdsministerens svar på den måde, at ved at genoverveje situationen var der altså ikke grund til at komme med de udtalelser, som arbejdsministeren kom med vedrørende den kristelige arbejdsløshedskasse.

Derfor vil jeg spørge arbejdsministeren, om arbejdsministeren også fremover altid vil genoverveje situationen, så vi undgår de former for udtalelser.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jamen jeg mener ikke, at der er givet udtryk for synspunkter fra min side, som på nogen måde kan være angribelige, medmindre man er meget følsom; det vil jeg godt sige. Jeg har en forpligtelse til at overvåge arbejdsløshedskasserne. Der bliver udbetalt for mere end 30 mia. kr. igennem arbejdsløhedsforsikringssystemet, og alle i denne sal vil til enhver tid holde mig fast på – og skal holde mig fast på – at 30 mia. kr. bliver udbetalt efter reglerne til punkt og prikke.

Så når en bestemt kasse i sin ledighedsstatistik udvikler sig anderledes end alle andre kasser og der først her fra 2. kvartal i nogle regioner sker en beskæftigelsesmæssigt positiv virkning i den kasse, kan det altså ikke komme bag på nogen – og det kan ikke være angribeligt – at jeg lever op til min forpligtelse om overvågning, og at jeg også giver udtryk for, at jeg rent faktisk er opmærksom på min forpligtelse over for arbejdsløshedskasserne og over for Folketinget.

Pia Christmas-Møller (KF):

Ved ministeren virkelig ikke, at det er angribeligt at hævde, at nogle ledige skjuler sig, altså at de ikke ønsker at påtage sig arbejde, hvilket er en forpligtelse efter arbejdsløshedslovgivningen og forudsætningen for at få dagpenge? Er det ikke en angribelig påstand, når den fremsættes fuldstændig ubegrundet? Ville arbejdsministeren bryde sig om at få sådan en påstand slynget i hovedet, dersom hun var arbejdsløs?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Nu er der desværre mange arbejdsløse, der i tide og utide får slynget de påstande i hovedet, og det er ikke af mig, men af andre partier repræsenteret her i Folketinget.

Jeg har sagt, at vi jo ikke kan have, at der er nogle arbejdsløshedskasser, der kan være skjulested for ledige. Jeg har ikke sagt, at Kristelig A-kasse er skjulested, men jeg har sagt: Det ville være uacceptabelt, hvis nogle kasser var skjulested, og det går jeg ud fra at Det Konservative Folkeparti også er enige med mig i.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1185

7) Til arbejdsministeren af:

Pia Christmas-Møller (KF):

»Hvorfra har ministeren oplysninger om, at ledigheden blandt Kristelig A-kasse-medlemmer er dobbelt så stor som i de øvrige a-kasser, når eksempelvis SiD's a-kasse har en ledighedsprocent på 22,7 og Kvindeligt Arbejderforbunds a-kasse har en ledighed på 21,4 pct.?«

Pia Christmas-Møller (KF):

Arbejdsministeren har til Ritzaus Bureau oplyst, at ledigheden i Kristelig A-kasse er mere end dobbelt så stor som ledigheden i andre arbejdsløshedskasser. Dette er ikke korrekt, hvilket jeg nu er blevet klar over at arbejdsministeren også er bekendt med.

Men hvad er baggrunden for, at arbejdsministeren giver anledning til sådan en gang misinformation til et medie, som oven i købet er formidler til en række andre medier, og at arbejdsministeren ikke føler sig foranlediget til at korrigerer oplysningerne, når de kommer frem, hvis hun er blevet misforstået?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det fremgår af det talmateriale, jeg har fra DFA, at den gennemsnitlige ledighed i Kristelig A-kasse er fordoblet i løbet af 4 år, nemlig fra 1990 til 1994, og at ledighedsprocenten i Kristelig A-kasse er steget cirka det dobbelte i forhold til øvrige lønmodtagerkasser.

Ledigheden blandt Kristelig A-kasse-medlemmer er ikke dobbelt så stor som de øvrige a-kasser, men det er ledighedsprocenten, der er steget med det dobbelte.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er fuldstændig korrekt, at ledigheden i Kristelig A-kasse på ingen måde er noget, der bare ligner det dobbelte af andre arbejdsløshedskassers.

Ledighedsprocenten for 1994 i Kristelig A-kasse udgjorde 15,2, mens de tilsvarende tal for Kvindeligt Arbejderforbund var på henholdsvis 21,4 pct., og for SiD's a-kasse lå den på 22,7 pct. Så man kan vist roligt sige, at Kristelig A-kasse ikke har en højere ledighed end andre a-kasser.

Jeg synes, det havde været pænt, om ministeren havde sikret sig, at de oplysninger, som var et led i hendes felttog vendt mod Kristelig A-kasse, blev rigtigt forstået af de medier og journalister, hun har talt med. Jeg har ikke set et eneste sted, at ministeren har forsøgt at korrigerer oplysningerne.

Det fremstår, som om Kristelig A-kasse har dobbelt så mange ledige procentuelt som alle andre a-kasser; det er ikke korrekt. Derimod har Kristelig A-kasse haft en stigning i ledigheden, som ligger lidt ud over stigningen i ledigheden i andre a-kasser som følge af, at kassen er eksploderet, hvad angår medlemmer. Man har rent faktisk haft en medlemstilgang over 4 år fra 67.000 i 1990 til 121.000 i 1994. Det er en ganske overordentlig stor medlemstilgang, og det er hovedgrunden til, at der også sker ændringer i ledighedsprocenten.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil godt gentage, hvad jeg sagde før, at ledighedsprocenten – det er den, jeg har talt om, det er den, jeg har hæftet mig ved – er steget ca. det dobbelte i forhold til andre lønmodtagerkasser.

Ledighedsprocenterne i de enkelte kasser er for så vidt uinteressant. Det er jo tendenser, der er interessante, tendenser som – kan man sige – skal være en følge af en beskæftigelsesudvik-

ling, som vi har haft. Den skal naturligvis også kunne slå igennem i Kristelig A-kasse, og det er den tendens, som har været mere langsom. Det er der nogle forklaringer på; spørgsmålet er, om det er til 100 pct., men det vil tiden jo vise.

Men som sagt: Ledigheden som sådan er ikke interessant, men ledighedsudviklingen er dét, der er interessant, og dér er ledighedsudviklingen steget med 25,6 pct. i Kristelig A-kasse og i de øvrige kasser 14,7 pct.; i SiD's kasse er det 18,2 pct. og ligesådan i KAD's kasse.

Charlotte Antonsen (V):

Ministeren hæfter sig ved, at det er ledighedsudviklingen, der er interessant, og en af årsagerne til, at ledighedsudviklingen i Kristelig A-kasse har været mindre gunstig end i andre a-kasser, kunne f.eks. være, at færre var gået på orlov.

Når ministeren så er bekymret og mener, der skal gøres noget ved det, betyder det så omvendt, at ministeren vil gå ind og lave tvangsorlov de steder, hvor man har valgt orloven fra? For orloven er jo en meget væsentlig årsag til, at ledigheden i a-kasserne er faldet. Det er det første spørgsmål.

Det andet spørgsmål er, om ministeren mener, at begrundelsen for den kristelige fagforenings ugunstige ledighedsudvikling kan være, at arbejdsformidlingen diskriminerer medlemmer fra Kristelig A-kasse. Har ministeren undersøgt det?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg ved ikke, om det er til beroligelse for spørgeren, men jeg agter ikke at gå ind og sige, at medlemmer af Kristelig A-kasse skal tvangsudskrives til orlov. Det kan være til almindelig beroligelse; jeg ved ikke, om det så også kan være det modsatte.

AF's diskrimination eller påståede diskrimination af medlemmer fra Kristelig A-kasse har jeg ikke noget indtryk overhovedet af, og jeg har aldrig hørt om eksempler på, at der sker en diskrimination. Det bør der heller ikke gøre, vil jeg godt sige. AF er et neutralt formidlingssystem, og det skal betjene medlemmer af Kristelig A-kasse fuldstændig på samme måde som medlemmer af en hvilken som helst arbejdsløshedskasse.

Men jeg vil godt anfægte udtrykket, som nu er blevet brugt et par gange, at det her skulle være et led i et felttog. Nej, det er et led i, at jeg på Folketingets vegne gerne vil sikre, at så man-

ge penge udbetales efter de regler, som er vedtaget her i Folketinget. Det er faktisk ganske mange penge, vi snakker om.

Charlotte Antonsen (V):

Kan ministeren afvise, at der er tale om diskrimination fra AF's side i forhold til Kristelig A-kasse?

Kent Kirk (KF):

Nu skal man være lidt forsigtig med at bruge de forskellige begreber. Men jeg forstår på arbejdsministeren, at grunden til, at arbejdsministeren har udtalt sig sådan, som arbejdsministeren har, er, at arbejdsministeren er bekymret over de penge - 30 mia. kr. - der bruges til arbejdsløshedsunderstøttelse, og det skal man holde et godt øje med. Det er jeg enig med arbejdsministeren i.

Men vil arbejdsministeren så ikke være enig med mig i, at procentvis bruger Kristelig A-kasse mindre af arbejdsløshedspengene end nogen af de andre arbejdsløsheds-kasser? Det er jo derfor, det godt kan virke mærkeligt, når man lige pludselig begynder at slå ned på en udviklingstendens og siger, at det er dét, vi skal prøve at kigge på. For det er jo mange gange et spørgsmål om, hvordan man finder årstallene, man starter på, og det årstal, man slutter på.

Så vil arbejdsministeren ikke give mig ret i, at Kristelig A-kasse igennem mange år har været i stand til at sørge for, at de fleste af deres folk er kommet i beskæftigelse, og at der er sket nogle ting igennem de seneste år, som formentlig også hænger sammen med det, som fru Charlotte Antonsen var inde på, nemlig at man ikke i så udstrakt grad tager orlov som medlemmer af de andre arbejdsløsheds-kasser? Kan det ikke være en af årsagerne til, at tallene er, som de er i øjeblikket?

Så vil arbejdsministeren ikke være lidt mere forsigtig i fremtiden?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg er ikke enig med den sidste spørger.

Altså, ledigheden i Kristelig A-kasse er steget fra 1990. I 1990 var den 11,9 pct., 1991 13 pct., 1992 12,5 pct., 1993 13,8 pct., og i 1994 er der en ledighedsprocent på 15,2. Det er altså en stigning på 10,1 pct.

På samme tidspunkt er der i de øvrige kasser rent faktisk sket et fald over samme periode på 3,3 pct., 5,5 pct. og 5,1 pct.

Jeg har ikke noget indtryk af, at Kristelig A-kasse bruger forholdsvis mindre i forhold til det antal medlemmer, de har, og gjorde de det, ville det jo i for sig også være angribeligt, for så havde medlemmerne af Kristelig A-kasse tilsyneladende ikke de samme rettigheder som medlemmer af alle de andre arbejdsløsheds-kasser.

Jeg har altså indtryk af, at Kristelig A-kasse bruger lige præcis den del af de 30 mia. kr., som tilkommer deres medlemmer. Det mener jeg faktisk også er rimeligt nok. Det er, som fru Pia Christmas-Møller var inde på tidligere, en ret stor a-kasse, altså medlemsrig a-kasse, og derfor er der selvfølgelig også et træk på de 30 mia. kr. fra Kristelig A-kasse.

Jeg vil godt afvise – jeg har i hvert fald aldrig hørt nogen eksempler på det, og det sagde jeg også før – at der sker en diskriminering af medlemmer, der kommer fra Kristelig A-kasse i arbejdsformidlingen, og hvis jeg skulle få sådanne oplysninger, ville jeg selvfølgelig over for AF påpege, at det er uacceptabelt.

Kent Kirk (KF):

Vi kommer nok ikke meget videre med tallene; der bliver jo slynget tal frem hele tiden. Men er arbejdsministeren enig med mig i, at en ledighedsprocent på 15,7, tror jeg, det var, er lavere end en ledighedsprocent på 21,4?

Bare svar ja eller nej.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er fuldstændig uinteressant. Det, der er interessant, er at gå længere ned i tallene og se, hvordan f.eks. de ældres ledighedsprocent udvikler sig i Kristelig A-kasse sammenholdt med de andre a-kasser. Og dér udvikler det sig jo faktisk ikke tilfredsstillende.

Det, der også er interessant, er at finde ud af, hvordan ledighedsprocenten udvikler sig i forhold til de ældre medlemmer i Kristelig A-kasse set i forhold til de øvrige a-kasser, og her er ledighedsprocenterne faktisk betydelig større, end de er i de andre kasser, nemlig en ledighedsprocent for aldersgruppen 60 til 66 år på 34,7. Der er ledighedsprocenten for den aldersgruppe i de øvrige kasser altså nede på 20,2, og det samme gør sig i virkeligheden gældende i forhold til kvinderne. Så det er nu engang disse konstaterbare størrelser, der fortæller noget om, at der er en anden ledighedsudvikling i Kristelig A-kasse. Det skal vi selvfølgelig følge, og jeg har også givet tilsagn om i Arbejdsmarkedsudvalget

i dag, at jeg meget gerne vil følge, hvordan tallene udvikler sig i forhold til visse dele af Danmark, fordi regionerne jo har en forskellig sammensætning.

Selvfølgelig skal det følges op, men altså igen: Der er ikke tale om et almindeligt politisk felttog. Der er tale om nogle tal, som har været anderledes, som har været iøjenspringende, som jeg har spurgt til, som jeg har vurderet, og som jeg har truffet beslutning på baggrund af.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg er glad for, at arbejdsministeren nu har læst de to notater fra Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen. Det var meget tydeligt, det kunne man forstå på ministerens sidste svar. Men ikke desto mindre: Det, der står tilbage i offentligheden, er ministerens påstand om, at der er dobbelt så meget ledighed i Kristelig A-kasse som i andre a-kasser.

Ministeren har udtrykt sig sådan, at journalister fra Ritzaus Bureau, Det Fri Aktuelt og en række andre aviser har forstået det sådan, og jeg forstår egentlig godt, at journalisterne har forstået det sådan. Det er svært med disse begreber: Hvad er en ledighedsprocent, og hvad er ledighedsudviklingen? Ministeren fik selv rodet rundt i det i sit forrige svar.

Når jeg mener, at det her handler om en hetz vendt mod Kristelig A-kasse, så er det, fordi ministeren jo selv har dokumenteret det i fjernsynet, hvor ministeren ikke kan hævde, at hun blev fejl citeret. Ministeren sagde i fjernsynet – jeg tror, det var i TV-Avisen på 1'eren – at Kristelig A-kasse ikke var hendes naturlige bagland. Hvis ikke Kristelig A-kasse blandt alle andre a-kasser er ministerens naturlige bagland, hvad er det så? Er ministeren ikke minister for alle a-kasser i dette land?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Svaret på det sidste er jo. Og jeg har hele tiden læst de notater. Jeg har sagt et par gange, at de udsagn og de interview, jeg har givet, har været på basis af to notater, som jeg har læst, som jeg har vurderet to gange, og efter den sidste vurdering har jeg truffet beslutning om, at der ikke skal udøves et særligt tilsyn med Kristelig A-kasse, men at jeg, ligesom jeg gør med de andre kasser, følger udviklingen ganske nøje.

Så vil jeg godt sige til fru Pia Christmas-Møller – bare sådan som en stiltfærdig bemærkning – at det jo ikke er mig, der redigerer aviserne.

Jeg kan også godt forstå, at man kan blive i tvivl og blive forvirret over ledighedsprocenter på den ene side og en forholdsvis stigning i ledighedsprocenter på den anden side. De to begreber er forskellige størrelser, og jeg kan da godt sige, at jeg ikke har taget initiativ til afkræftelse af nogle af de rammer, jeg er blevet sat ind i. Det har jeg ikke, men jeg siger her, at der er tale om en fordobling i ledighedsudviklingen og ikke en fordobling af tallet i henholdsvis SiD's a-kasse og Kristelig A-kasse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1186

8) Til arbejdsministeren af:

Pia Christmas-Møller (KF):

»Vil ministeren trække påstanden om, at den højere ledighed blandt Kristelig A-kasse-medlemmer skyldes, at Kristelig A-kasse er et skjulested for ledige, der ikke gider at arbejde, tilbage?«

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu kan jeg jo næsten forudskikke ministerens svar på dette spørgsmål, da hun formentlig vil hævde, at hun aldrig har udtalt sig, som det fremgår af spørgsmålet.

Ikke desto mindre er det en kendsgerning, at en række forskellige medier har refereret ministeren for at hævde, at hun havde en mistanke om, at Kristelig A-kasse var et skjulested for ledige medlemmer, der ikke gider at arbejde.

Jeg vil meget gerne have, om ministeren på grundlag af de oplysninger, hun nu er i besiddelse af, meget kort og kontant vil afkræfte en sådan myte og bekræfte her i Folketinget, at der overhovedet ikke er noget som helst belæg for en sådan mistanke, men at Kristelig A-kasses ledige medlemmer i gennemsnit optræder på præcis samme måde, som ledige medlemmer af alle mulige andre a-kasser gør det.

Jeg accepterer ikke et svar fra ministeren gående på, at hun er blevet fejlciteret rundt omkring. Dertil har der været for mange direkte radiointerview og tv-indslag, hvor jeg selv har hørt ministeren udtale sig.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Udgangspunktet for denne her debat om ledigheden i Kristelig A-kasse er jo, at ledigheden i Kristelig A-kasse ikke er faldet i takt med, at

ledigheden i andre kasser er faldet. Der er i det talmateriale, som Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen har udarbejdet, mange fornuftige forklaringer på, at ledigheden i Kristelig A-kasse ser ud, som den gør, men det kan vel ikke afvises, at der kan være andre forklaringer på ledigheden i Kristelig A-kasse. Derfor synes jeg heller ikke, at der er nogen forklaringer, der på nuværende tidspunkt klart kan udelukkes.

Men jeg vil godt sige til fru Pia Christmas-Møller, at jeg ikke har sagt, at jeg har følt mig misbrugt af pressen. Jeg har sagt, at jeg godt kan forstå, at man kan vurdere en udtalelse om en ledighedsprocent efter de almindelige opfattelser og ikke vurdere den ud fra, at det er udviklingen i ledighedsprocenterne og alene udviklingsprocenteren, jeg har udtalt mig om.

Brian Mikkelsen (KF):

Det her er jo ét stort tilbagetog fra ministerens side. Sagen er jo den, at vi alle sammen har hørt, at arbejdsministeren har udtalt sig meget kritisk om Kristelig A-kasse.

Kendsgerningen er den, at hun i to notater har fået forevist, hvorfor ledighedsudviklingen har været anderledes i Kristelig A-kasse end i andre a-kasser. Notatet viser også, at der er enkelte kasser, der har haft en tilsvarende negativ ledighedsudvikling som Kristelig A-kasse.

Alligevel buser arbejdsministeren ud med en masse beskyldninger imod Kristelig A-kasse på trods af, at hun har læst – forhåbentlig i hvert fald – de notater, hun har fået fra sine embedsmænds side.

Så hjælper det ikke, at man kommer med en masse undskyldninger, som ministeren også er kommet med i vores udvalgs møde for en times tid siden, om, at hun måske er blevet fejlciteret. Vi har hørt det i radioen, og vi har set det i tv. Ritzau har bragt det, og alle aviserne har bragt det. Ministeren har ikke følt sig foranlediget til at korrigere det citerede.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil gerne have et mere præcist svar fra arbejdsministeren. Jeg vil gerne vide, om ministeren vil trække påstanden om, at den højere ledighed blandt Kristelig A-kasses medlemmer skyldes, at Kristelig A-kasse er et skjulested for ledige, der ikke gider arbejde, tilbage.

Ja eller nej, så enkelt kan det spørgsmål faktisk besvares.

Jeg vil meget gerne have, at ministeren får fjernet det smuds, som er blevet kastet på med-

lemmerne af Kristelig A-kasse – og det i en vis fart.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil gerne sige til hr. Brian Mikkelsen, at jeg ikke, heller ikke i udvalget, på nogen måde har givet udtryk for en undskyldning, og det gør jeg heller ikke.

Det, jeg har sagt, er, hvad jeg har givet udtryk for hele tiden, nemlig at der er en anden udvikling i ledigheden og dermed også i beskæftigelsen for medlemmer af Kristelig A-kasse.

Der er nogle forklaringer på det – dem har vi været inde på både i formiddags i udvalget og nu her i salen – nemlig en forholdsvis større andel af medlemmer, der er oppe i årene, navnlig en større andel af ældre kvinder, som der ikke er det træk på og de beskæftigelsesvirkninger på, som der er på de yngre.

Men spørgsmålet er, om det er hele forklaringen, for tilbage står altså stadig væk, at ledighedsprocenten både for kvinderne og for de ældre som helhed er større i Kristelig A-kasse, end den er i andre kasser.

Jeg mener ikke, at jeg på noget tidspunkt har givet udtryk for så klar en mistanke, som det er blevet opfattet af fru Pia Christmas-Møller, og når jeg ikke har givet udtryk for det, så agter jeg heller ikke at trække det tilbage.

Pia Christmas-Møller (KF):

Der er ikke meget perspektiv i at fortsætte en diskussion om, hvorvidt ministeren har sagt det ene eller det andet.

Det vigtige er, hvad ministerens holdning nu og her og fremover er til Kristelig A-kasse og de medlemmer, Kristelig A-kasse har. Derfor vil jeg gerne have, at ministeren i stedet bekræfter, at der ikke er noget grundlag for at mistænke specielt Kristelig A-kasses medlemmer for at prøve at undgå at modtage arbejde, altså kort og godt, at der ikke er noget grundlag for at hævde, at Kristelig A-kasse er et skjulested for ledige, der ikke gider påtage sig et arbejde.

Vil ministeren bekræfte, at det er situationen nu, og at det er på det grundlag, ministeren vil arbejde fremover?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil godt sige helt principielt, at jeg ikke har mistanke om, at ledige ikke vil tage arbejde, og det gælder både medlemmer, der er ledige i HK, i SiD, i Kvindeligt Arbejderforbund og i Kristelig A-kasse.

Hvis det kunne blive et resultat af denne her debat, at der fra et bredt flertal i Folketingets side kunne blive givet udtryk for den samme tiltro til de ledige, så tror jeg faktisk, at mange ledige ville være glade, både de, der er medlem af Kristelig A-kasse, de, der er medlem af SiD, og de, der er medlemmer af alle de andre LO-kasser, for der er jo mange partier i dette Folketing, der i tide og utide mistænker dem alle sammen for ikke at stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1187

9) Til arbejdsministeren af:

Pia Christmas-Møller (KF):

»Vil ministeren give Kristelig A-kasse en uforbeholden undskyldning for de beskyldninger og urigtige påstande, som ministeren mod bedre vidende er kommet med vedrørende årsagerne til ledighedstallene for Kristelig A-kasse?«

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Svaret er: Nej.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg er nødt til at repetere, at ministeren jo altså, uanset om hun bryder sig om det eller ej, er minister for bl.a. alle a-kasser og ikke kun nogle særligt udvalgte, og derfor bør det også bekymre ministeren, hvis der er nogle oplysninger og nogle udtalelser, ministeren er kommet med, som giver anledning til stor uro, ubegrundet uro i en bestemt a-kasse, i dette tilfælde Kristelig A-kasse. Det kan ministeren ikke løbe fra.

Ministeren har været årsag til meget stor uro i Kristelig A-kasse og blandt Kristelig A-kasses medlemmer. Vil ministeren beklage det forløb?

Brian Mikkelsen (KF):

Som vi har været inde på her under spørgsmålene, er der flere forskellige årsager til, at Kristelig A-kasse har en større ledighedsprocent: Flere kvinder, flere ældre og en ændret erhvervssammensætning.

Jeg vil godt spørge ministeren, om hun er enig i, at Kristelig A-kasse udfylder sin funktion ligesom alle andre a-kasser. Altså, er arbejdsministeren tilfreds med det arbejde, som Kristelig A-kasse yder? Yder de ikke et godt arbejde med den sammensætning, de har i kassen?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Til hr. Brian Mikkelsens spørgsmål vil jeg godt sige, at Kristelig A-kasse jo er underlagt de samme tilsynsmuligheder som alle andre a-kasser, og der er ikke på nuværende tidspunkt noget, der tyder på, at Kristelig A-kasse ikke administrerer lige så forsvarligt, som alle andre arbejdsløsheds-kasser gør det.

Til fru Pia Christmas-Møllers spørgsmål, om jeg vil beklage forløbet, er svaret også: Nej.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er alligevel fantastisk. Nu kender jeg arbejdsministeren, synes jeg, som et rimelig anstændigt menneske, og derfor må jeg sige, at det kommer noget bag på mig, at ministeren end ikke kan strække sig til at beklage et hændelsesforløb, hvor hun som minimum, kan man sige, har været primus motor, et hændelsesforløb, som i den grad har generet en udsat gruppe i dette samfund, nemlig nogle ledige, der tilfældigvis er medlem af en bestemt a-kasse.

Jeg synes, det er fantastisk, at ministeren ikke vil beklage det. Det kan dokumenteres, at ministeren har udtalt sig på tværs og på trods af viden, som hun har fået leveret fra sit eget direktorat. Det kan dokumenteres, at det ikke er rigtigt, at Kristelig A-kasse skulle være et særligt skjulested for ledige, der ikke gider tage arbejde. Det har ministeren været stærkt medvirkende til har været inde i billedet igennem nogle uger.

Så kan vi diskutere frem og tilbage, om det er fejlfortolkninger i pressen m.v., men ministeren kan ikke løbe fra sin del af ansvaret. Jeg synes, det var på sin plads, om ministeren beklagede, at forløbet har været sådan.

Helge Sander (V):

Jeg synes, det er meget uheldigt, at arbejdsministeren ikke føler sig stor nok til at give en undskyldning i en sag, hvor der vist ikke er nogen som helst tvivl om, hvem det er, der har iværksat en sag, som tilsyneladende ikke har bund i virkeligheden. Det synes jeg er både beklageligt og ærgerligt.

Men så vil jeg gerne i stedet for spørge, om det er således, at arbejdsministeren på det møde, som jeg kan forstå ministeren skal have med Kristelig Fagforening den 18. april, har i sinde inden for fire vægge at sige til Kristelig A-kasse, som jo er en integreret del af Kristelig Fagforening, at hun beklager det meget, og at det ikke skal gentage sig.

Er det sådan, udgangen bliver over for de berørte?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil gerne sige, at hvis der er ledige i Kristelig A-kasse, der har følt sig ramt – lige så vel som der kan være ledige i andre arbejdsløsheds-kasser, der en gang imellem kan føle sig ramt af andre udsagn fra Folketinget – så vil jeg i hvert fald godt for min del beklage det over for de ledige, hvis de har følt, at mine tilsynsforpligtelser og det, jeg har givet udtryk for i den anledning, kan være blevet opfattet, som om det var deres skyld og deres ansvar. Det er en beklagelse, der alene retter sig til de ledige i Kristelig A-kasse såvel som i alle andre a-kasser.

Med hensyn til mødet er det sådan, at jeg, allerede inden denne sag kom på den politiske dagsorden, faktisk har tilkendegivet, at jeg meget gerne ville drøfte arbejdsmarkedspolitiske spørgsmål med Kristelig A-kasse. Hvordan dagsordenen kommer til at se ud på det pågældende møde, og hvordan samtalerne i øvrigt vil være, er det jo for tidligt at sige noget om endnu. Det er et møde, hvor man har tilkendegivet fra Kristelig Fagforening, at man gerne vil drøfte arbejdsmarkedspolitiske spørgsmål med mig, og det gør jeg gerne, lige så vel som jeg drøfter arbejdsmarkedspolitiske spørgsmål med alle andre fagforeninger og også med alle arbejdsgiverorganisationer, så på den led er der ikke nogen skelnen mellem den ene og den anden.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil gerne sige ministeren tak for det sidste svar. Det er jeg overordentlig tilfreds med. Jeg synes, det var glædeligt, at ministeren kom med den beklagelse over for de ledige, som uden egen skyld er blevet et centralt emne i to ugers medieomtale på et meget, meget uheldigt grundlag.

Det er jeg meget glad for, og jeg kan garantere arbejdsministeren for, at vi i hvert fald fra Det Konservative Folkepartis side heller ikke over for andre a-kassers ledige er interesserede i, at der på nogen måde bliver rejst ubegrundet mistanke.

Det er klart, at ministeren har en forpligtelse som minister for alle a-kasser og for hele dagpengesystemet til at føre det nødvendige tilsyn. Der er bare ikke noget som helst grundlag for at lave – særforplejning, havde jeg nær sagt – forfølgelse af enkelte a-kasser på ideologisk grundlag, og jeg kan forstå, at den konklusion er

ministeren også kommet til her i dag, og det er jeg meget glad for.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Nej, det er ikke en forståelse, jeg er kommet til på baggrund af debatten i dag. Det er en forståelse og en holdning, jeg altid har haft, nemlig et ualmindelig stærkt ubehag ved, at nogen – og det kan være folketingsmedlemmer fra det ene parti eller det andet parti eller andre – mistænkeliggør ledige.

Det er det, jeg har sagt: Hvis jeg har bidraget til, at nogle har følt, at de er blevet mistænkeliggjort, så er det klart, at jeg på linje med al mulig anden forfægtelse af respekten om de ledige selvfølgelig også vil beklage det, naturligvis.

Men jeg mener faktisk ikke, at der er grundlag, som jeg har sagt tidligere, for undskyldninger i denne her sammenhæng. Jeg mener ikke, der er grundlag for kritik af, at jeg som minister har levet op til det ansvar, som i hvert fald de pågældende partier, som har været interesserede i denne her debat, til enhver tid gerne vil holde mig fast på. Jeg glæder mig over, at der i hvert fald fra ét parti nu er givet tilsagn om, at man i enhver sammenhæng vil undlade at mistænkeliggøre ledige, hvad enten de er ledige i den ene kasse eller i den anden kasse. Det er der mange der vil blive glade for.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1214

10) Til arbejdsministeren af:

Charlotte Antonsen (V):

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre danske eksportinteresser i forbindelse med vedtagelse af EU's direktiv om udstationering af arbejdstagere?«

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil godt begrunde spørgsmålet.

Det, der for mig at se er problemet med det direktiv, der er omtalt, om udstationering af arbejdstagere, er, at det i virkeligheden meget let kan komme til at virke modsat af det indre markeds krav om fri bevægelighed af varer.

Der vil, hvis direktivet vedtages i sin nuværende form, blive alvorlige administrative hindringer for dansk eksport, idet man, hver gang man sender en medarbejder ud i forbindelse med salg af f.eks. en maskine, skal sætte sig ind i

det pågældende eksportlands regler om både arbejdstid, hviletid, ferie med løn, mindsteløn, arbejdsmiljø, beskyttelse af gravide osv.

Det vil sige, at man lægger nogle administrative, bureaukratiske problemer ind for dansk eksport, og derfor vil jeg gerne høre, hvordan ministeren på den baggrund vil sikre danske eksportinteresser.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Formålet med direktivet om udstationering er at sikre lønmodtagere, der af deres arbejdsgiver udsendes til et andet land, løn- og arbejdsvilkår, der er mindst lige så gode som forholdene i værtslandet.

Fra dansk side har vi som udgangspunkt det synspunkt, at hvis der skal være en karenperiode, så skal den være så kort som muligt. Dette er grundlæggende i dansk interesse, og derfor har skiftende danske regeringer da også haft en principielt positiv holdning til forslaget, siden det første gang blev fremsat i 1991.

Når der i spørgsmålet henvises til dansk eksportinteresse, skal det først og fremmest siges, at direktivet på det generelle plan næppe vil få væsentlig betydning for danske lønmodtageres løn- og arbejdsvilkår i udlandet, i og med at de danske vilkår formentlig kan måle sig med de fleste i Europa.

Der er tre forhold, man skal være opmærksom på. Det første: Ethvert land vil kræve, at ufravigelig lovgivning om f.eks. arbejdsmiljø ubetinget finder anvendelse på arbejde, der udføres i det pågældende land. Sådan er det i dag, og sådan bør det også være fremover.

Det andet vil være, at i nogle tilfælde kan det være upraktisk, hvis der formelt skal skiftes ansættelsesgrundlag for arbejde, der kun har en meget kort varighed. Derfor har Danmark en åben holdning til forslaget om den såkaldte montørregel.

Det tredje: Det er på den ene side nødvendigt, synes vi, at sikre, at direktivet bliver overholdt. Derfor vil det være nødvendigt med en kontrolprocedure, og på den anden side må en sådan procedure naturligvis ikke gå videre, end direktivets formål tilsiger, og må navnlig ikke bruges som undskyldning for protektionistiske foranstaltninger.

Kent Kirk (KF):

Der er ingen tvivl om, at selve direktivet kan være nyttigt. Men som arbejdsministeren også er inde på, er der nogle problemer knyttet til

direktivet i øjeblikket, og det er specielt den såkaldte montørregel. Der synes jeg ikke, det er tilfredsstillende, at arbejdsministeren siger, at man er åben over for problemet. Det, vi har behov for, er en regering, der aktivt arbejder på at få ændret direktivet på det her område.

For hvad er realiteterne, hvis vi ikke får det ændret? Det er, at selv om vi nu får fælles regler for maskiner, og hvad ved jeg, der kan eksporteres frit inden for EU-landene, så vil man, hvis man ikke får montørreglen igennem, således at man kan arbejde op til en måned uden at skulle ind under de regler, der er gældende i det pågældende land, i virkeligheden lægge så store hindringer i vejen for den fri bevægelighed af maskiner – fordi montørerne ikke kan komme derned, og fordi de andre ikke stiller de montører til rådighed, der er nødvendige – at man stopper for den frie handel.

Derfor er jeg nødt til at spørge arbejdsministeren, om man ikke i stedet for en åben holdning vil få en aktiv holdning, således at Danmark kan påvirke direktivet på det her område, så vi får et direktiv, der også løser det problem, som en del af erhvervslivet står over for.

Charlotte Antonsen (V):

Tak for svaret.

Ministeren sagde bl.a., at arbejdstagerne vil få mindst lige så gode forhold, som de har i værtslandet. Der vil jeg spørge ministeren, om arbejdstagerne ikke vil få mere uoverskuelige forhold, end de har i dag.

Hvis vi f.eks. tager sådan noget som ferieloven, så er det jo sådan i dag, at man, når man sender en medarbejder ud i forbindelse med eksport af en maskine, laver nogle ferieregler, der i systemet minder om de danske. Det, direktivet lægger op til – og det er det, jeg vil bede ministeren bekræfte – er, at man fremover skal lave et system, som kan komme til at minde om det franske, og det vil sige, at man bliver udsendt som dansk medarbejder to uger til Frankrig, og så pludselig skal man have feriepenge i henhold til det franske system. Er ministeren ikke enig i, at det er meget uoverskueligt for medarbejderne?

Så vil jeg gerne stille et spørgsmål til den forbindelse. Når vi taler om medarbejderen og sociale sikringsordninger, er det så ikke korrekt, at dette direktiv er i strid med EU's forordning om sociale sikringsordninger, der jo bestemmer, at medarbejdere, der er udstationeret i et år, kan forblive under sociale sikringsordninger?

Mener ministeren, at direktivet er i strid med det, for det er jo det franske system, man i givet fald skulle bruge, hvorimod der i den gamle EU-forordning står, at man kan være omfattet af de danske regler, fordi det er dér, man har sit faste arbejde, og så spiller det i den forbindelse en mindre rolle for lønmodtageren, at han i to uger eller to måneder arbejder i et andet land?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil godt sige til hr. Kent Kirk, at vi faktisk arbejder meget aktivt for, at karenperioden skal være så kort som muligt. Vi har dog den opfattelse, at det kan være fornuftigt nok at have en regel, hvorefter man ikke, fordi man er ude en ganske kort periode, skal omstilles til det værtsland, hvor man rent faktisk arbejder, altså montørklausulen.

Men det kan godt være, det er en modsatrettet aktivitet, Det Konservative Folkeparti gerne vil have vi skulle udøve, og det kan måske hænge sammen med, at vi er uenige om, hvor lang karenperioden skal være.

Min aktivitet og det mandat, jeg har, det mandat, jeg arbejder ud fra, altså mandatet fra Europaudvalget, går ud på, at karenperioden skal være så kort som muligt.

Det, direktivet handler om, er jo, at er man ude i et andet land, så skal man være omfattet af det lands regler. Hvis der er folk, der rejser til Danmark og arbejder på danske virksomheder og under danske forhold, synes vi, det er rimeligt, at de skal være omfattet af danske løn- og ansættelsesvilkår. Det samme gør sig jo gældende, hvis danskere vil rejse ud i verden: Så er man omfattet af det regelsæt, den lovgivning, de aftaler, som gælder i det land.

Det er jo i virkeligheden den bedste garanti for arbejdskraftens fri bevægelighed på en måde, som vi synes skal organiseres, nemlig at det er det enkelte lands forhold, der er afgørende for, hvad det er for nogle vilkår, arbejdstagerne arbejder under, og det ser jeg faktisk ikke som noget særlig uoverskueligt.

Hvis man beslutter sig for, at man vil rejse til Frankrig og arbejde en kortere eller længere periode, så må man orientere sig om, hvordan reglerne er i Frankrig.

Kent Kirk (KF):

Vi har ikke lagt skjul på, at selve formålet med direktivet støtter vi, fordi vi synes, det er vigtigt, at vi får nogle fælles regler på området, men vi er meget opmærksom på, at vi ikke skal lave

nogle regler, der er så firkantede, at man faktisk må sige, at nu fungerer EU ikke længere. Vi er stærke tilhængere af, at EU's indre marked kommer til at fungere, og dér er vi altså blevet gjort opmærksom på, at hvis man ikke får den montørregel med, som arbejdsministeren henviser til, således at den også dækker en tilstrækkelig lang periode, så betyder det rent faktisk, at man vil vanskeliggøre samhandelen mellem EU-landene. Det er jo ikke så ligetil, at hvis man skal have en medarbejder til Frankrig for at arbejde en måned, så kan man bare sige, at så skal han arbejde efter de franske regler. Så enkelt er det ikke. Reglerne er meget komplicerede. Vi har jo allerede set de regler, som Frankrig har vedtaget fra 1. juli sidste år.

Det er meget kompliceret, og derfor er det vigtigt, at man får en periode, hvor man ikke er omfattet af reglerne. Da beder jeg altså arbejdsministeren så inderligt, som jeg overhovedet kan: Hvis det er sådan, at vi vil gøre noget for, at EU også skal forstås, så må vi ikke vedtage et direktiv, der i virkeligheden bliver en hindring for, at danske arbejdere, danske montører, kan følge med den vare, vi eksporterer ude på det europæiske marked, og være med til at få varen til at fungere.

Det er nødvendigt, at vi får en montørregel, ikke kun af 1 uges varighed, ikke kun af 14 dages varighed, men af en længere varighed. Så jeg beder arbejdsministeren om at komme med et positivt svar hernede i Folketingssalen, et svar, der går ud på, at det vil regeringen arbejde for, for så får vi et direktiv, der også kan komme til at fungere i det praktiske liv.

Charlotte Antonsen (V):

Ministeren taler om, at man stadig væk ønsker en karenperiode, der skal være så kort som muligt.

Jeg vil gerne høre, hvad ministeren helt konkret ønsker. Ønsker ministeren, at karenperioden skal være lig med nul, det er jo så kort som muligt? Eller kan ministeren se, at der ved dette direktiv bliver lagt nogle ekstra hindringer for eksporterende virksomheder, fordi de i forbindelse med eksport og i forbindelse med installation af en maskine, som de har eksporteret, skal sætte sig ind i de andre landes arbejds- og hviletider, ferielovgivning, mindsteløn, arbejdsmiljø, beskyttelse af gravide og ligebehandling?

Mener ministeren på den baggrund, at det vil være rimeligt at sætte karenperioden til nul, eller vil ministeren omvendt arbejde for en læn-

gere periode f.eks. 1 måned eller 3 måneder som en obligatorisk karenstid, så dansk eksport også bliver sikret og det ikke bliver sådan, at vi i Danmark kun kan lave en karenperiode?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det mandat, som jeg arbejder ud fra, er et mandat, hvor karenperioden er så kort som muligt, og hvor vi har defineret den og oven i købet givet den navnet montørreglen. Hvor kort den bliver, er ikke til at sige i dette øjeblik, for det er under behandling, og det er på dagsordenen for det næste rådsmøde. Hvorvidt der træffes beslutninger på det rådsmøde, ved jeg ikke, men jeg er aktivt arbejdende på regeringens vegne for en så kort karenperiode som overhovedet muligt.

Jeg ser ikke nogen anledning til bekymring for, at man, hvis man i en længere periode arbejder i et andet land, også orienterer sig om det lands aftaler og vilkår.

Charlotte Antonsen (V):

Jeg bad ikke ministeren om at svare på, hvor direktivet ville ende. Jeg bad ministeren om at svare på, hvad regeringens holdning er til en obligatorisk karenperiode, om man vil gå ind og foreslå det fra dansk side eller lægge sig blandt de lande, der ønsker det, for at sikre dansk eksport, eller om man på den anden side er bekymret for social dumping i forbindelse med 14 dages arbejde et sted i udlandet efter national overenskomst.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil godt her, ligesom jeg har givet udtryk for det i Europaudvalget, og ligesom jeg har givet udtryk for det i formiddagens møde i Arbejdsmarkedsudvalget, sige og gentage, at vi arbejder for en karenperiode, der er så kort som muligt. Det er en forhandlingsproces, vi er inde i nu, og derfor er der ikke meget fornuft i at sige helt præcist, om det er 1, 2, 3 eller 5 dage, eller hvor meget det nu er. Det er så kort som muligt.

Jeg synes egentlig også, at man kan anskue denne sag på mange måder, og nu er man så bekymret fra de to spørgeres side for danske eksportvirksomheder. Man kunne vel egentlig være lige så bekymret på en anden led, nemlig om, i hvor høj grad dansk erhvervsliv som sådan har interesse i social dumping fra de andre lande, hvis det eksempelvis bliver en meget lang karenperiode. Der kan være nogle modsatrettede hensyn.

Men jeg vil sige til hr. Kent Kirk, at vi ikke er ude på at genere danske eksportvirksomheder, det er jo sådan set det, vi skal leve af, og det er det, vi skal udvikle os på baggrund af.

Men jeg vil nok sige: Om dansk eksportvirksomhed er afhængig af en karenperiode på 1 måned eller 3 måneder eller et par uger! Jeg tror ikke, det er det, dansk erhvervsliv står og falder med, helt ærligt!

Charlotte Antonsen (V):

Nu kommer ministeren selv ind på social dumping. Mener ministeren, at der reelt er frygt for social dumping, fordi en udenlandsk lønmodtager arbejder 14 dage i Danmark i forbindelse med den pågældende lønmodtagers virksomheds salg af en maskine?

Jeg mener, det skyder langt over målet i denne her forbindelse at tale om social dumping, fordi der jo i det foreliggende direktiv er tale om en meget kort periode, hvor man netop har mulighed for at installere en maskine, men ikke generelt kommer til at virke som løntrykker i det pågældende land. Det kan man jo ikke gøre, når man kun må arbejde i f.eks. en måned.

Men jeg kan forstå, at ministeren og regeringen har besluttet sig for, at forslaget fra dansk side skal være nul, og så kan dansk eksport få lov at kvæles i administrative byrder i forbindelse med eksport af maskiner, der skal installeres.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det var jo noget af en konklusion, som helt må stå for fru Charlotte Antonsens egen regning.

For det første har jeg ikke talt om, at det skal være nul. Jeg har sagt, at en kortere karenperiode kan være hensigtsmæssig, og det er det, mit mandat går ud på: En så kort karenperiode som muligt. Men det er naturligvis hensigtsmæssigt med en eller anden form for montørklausul.

Så til spørgsmålet, om der kan være risiko for social dumping, hvis der er tale om 14 dage og der kommer folk herop, som arbejder på meget beskedne vilkår. Men det var jo heller ikke det, jeg hørte før. Før hørte jeg fra fru Charlotte Antonsen, at der var tale om 3 måneder – 1, 2, 3 måneder, tror jeg der blev sagt – og dér mener jeg faktisk, at der er tale om social dumping, som er uacceptabel for det danske arbejdsmarked og for det danske erhvervsliv.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1215

11) Til arbejdsministeren af:

Charlotte Antonsen (V):

»Hvorledes vil ministeren hindre, at direktivet om udstationering legaliserer Frankrigs diskrimination af udenlandsk arbejdskraft?«

Charlotte Antonsen (V):

Det vedrører jo lidt den anden sag, vi lige har været inde på, for det er således, at Frankrig her i sommer, den 11. juli, vedtog en lov om udenlandsk arbejdskraft i Frankrig.

Denne lov indebærer, at udenlandske virksomheder, før de starter deres aktiviteter i Frankrig, skal oplyse myndighederne om, hvad de agter at udføre, og i øvrigt give en hel stribe af oplysninger om medarbejdere på den pågældende virksomhed, der skal arbejde i Frankrig.

Det vil sige, at der med denne lov bliver lagt nogle store administrative byrder på udenlandske virksomheder, der fungerer i Frankrig, og det er for mig at se et eksempel på, at en lov eller en regel, som kan have sit udgangspunkt i noget, der ser pænt ud, reelt vil blive benyttet til protektionisme.

Derfor vil jeg spørge ministeren, hvordan ministeren vil forhindre, at denne diskrimination, der i dag ligger i Frankrig, bliver stoppet.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Hvorvidt gældende lovgivning i de andre EU-lande, herunder også Frankrig, i dag er i strid med princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed, må efter sagens natur bedømmes uafhængigt af et eventuelt kommende direktiv om udstationering.

Når direktivet til sin tid foreligger, har medlemsstaterne ansvaret for, at det gennemføres, men som jeg sagde tidligere, må en lovgivning med henblik herpå naturligvis ikke gå ud over formålet med direktivet. Der vil altså aldrig kunne blive tale om, at direktivet legaliserer andre landes diskrimination af udenlandsk arbejdskraft.

Charlotte Antonsen (V):

Er ministeren ikke enig i, at den franske lov er EU-stridig, fordi det som bekendt er sådan i EU, at der er en standstill-klausul? Hvis EU er i færd med at lave et direktiv på et område, så kan landene ikke lave nogle andre love, før dette direktiv er vedtaget.

Hvis ministeren er enig med mig i, at den franske lov er EU-stridig, fordi direktivet om udstationeringen netop ikke er vedtaget, vil ministeren så rejse sagen f.eks. over for juridisk tjeneste? Vil ministeren foretage sig noget for at stoppe Frankrigs protektionistiske fremfærd?

Kent Kirk (KF):

Jeg synes også, det er en meget alvorlig sag, som kræver, at den danske regering handler. Vi kan jo ikke tillade, at national lovgivning bliver brugt til at diskriminere andre EU-landes borgere.

Vi ved, at der er en række virksomheder i Danmark, der er rendt ind i problemer på det franske marked, fordi det forlanges, at de skal opfylde disse betingelser. Jeg synes altså, det kræver handling fra den danske regerings side.

Og må jeg godt sige til arbejdsministeren, at det er jo netop de små og mellemstore virksomheder, der berøres, og det gælder også i spørgsmålet om EU-direktiver. Hvis det er sådan, at vi ikke får en montørregel, der fungerer tilfredsstillende, vil vi komme i den situation, at små virksomheder, der forsøger at komme ud på eksportmarkedet, udelukkes fra det. De er ikke i stand til at sætte sig ind i alle de gældende nationale regler, og derfor kan de ikke overholde dem, mens de store eksportvirksomheder har mulighed for at gøre det.

Derfor beder jeg arbejdsministeren, så inderligt man overhovedet kan, om at tage denne sag alvorligt. Det er en alvorlig sag. Det har også noget at gøre med befolkningens forståelse for EU-samarbejdet. Hvis man oplever EU som værende noget diskriminerende, kan man spørge sig selv, hvorfor man skal gå ind for det samarbejde, så det er virkelig en sag, arbejdsministeren bør tage virkelig alvorligt.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det gør jeg faktisk også.

Der er tale om, at vi har tilsluttet os princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed. Men vi har også tilsluttet os og arbejder for, at der ikke må ske nogen social dumping som følge af arbejdskraftens frie bevægelighed. Det er noget, som jeg fornemmer at partierne er bredt enige om. Så kan det jo være, at når man går ned i ugerne og dagene og månederne, eller hvad det nu er, kan der være forskellige opfattelser af, hvornår der sker social dumping.

Jeg vil godt sige, at der ikke vil blive tale om nogen accept eller anerkendelse fra vores side af, af andre landes lovgivning diskriminerer udenlandsk arbejdskraft. Jeg mener, det er et spørgsmål, der må afgøres uafhængigt af, om der er et nyt direktiv på vej, og jeg kunne forstå på spørgeren, at jeg skal være opmærksom på det. Men alene spørgsmålet her sætter jo fokus på, om der skulle være en diskriminerende lovgivning i Frankrig, og jeg går ud fra, at den juridiske tjeneste i EU også er opmærksom på det. Hvis den ikke er det, skal jeg gerne gøre opmærksom på, at det er vores vurdering, at den franske lovgivning kan opfattes som diskriminerende.

Men jeg vil egentlig lægge megen vægt på, at det spørgsmål bliver vurderet, diskuteret og belyst osv., uanset om der er et direktiv på vej.

Kent Kirk (KF):

Jeg kan være meget enig med arbejdsministeren i, at vi skal undgå social dumping. Det mener vi sandelig også. Men vi skal også undgå, at man begynder at opfinde nogle nye metoder til at lave en form for national beskyttelse af ens eget hjemmemarked.

Vi har kæmpet mod de tekniske handelshindringer, som blev gennemført i EU-landene med alle mulige begrundelser om beskyttelse af forbrugerne, og hvad ved jeg. Men nu har vi ved opbygningen af det indre marked stort set fået ens standarder, og så ville det være ulykkeligt, hvis vi på den anden side – under dække af, at vi skal undgå social dumping – tillader, at man rent nationalt i virkeligheden laver nogle bureaukratiske systemer, så arbejdskraften ikke kan være frit bevægelig, og som samtidig rammer eksporten mellem EU-landene.

Og det er netop det, vi taler om i denne sag. Vi taler om, at hvis de små virksomheder ikke kan få lov til at sende montører med deres maskiner, når de eksporterer dem, hvis de ikke overholder nogle nationale, bureaukratiske regler, kan de aldrig sælge de maskiner. Det er det, der er budskabet.

Derfor må den danske regering prøve at påvirke tingene på en sådan måde, at vi på den ene side får den beskyttelse mod social dumping, vi har brug for, og på den anden side ikke lægger hindringer i vejen for den frie varebevægelighed. Arbejdsministeren må forstå, at det er det, sagen drejer sig om.

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil gerne takke for ministerens tilsagn om at gøre den juridiske tjeneste i Ministerrådet opmærksom på den franske lov, der blev vedtaget i juli i fjor.

Jeg er delvis enig med ministeren i, at den franske sag ikke nødvendigvis berører EU-direktiver generelt; men da dette direktiv vedrører den samme emnekreds, er der normalt – og det vil jeg gerne bede ministeren bekræfte – en stand still-aftale, hvorefter landene skal tilbageholde national lovgivning, indtil det bliver afklaret, om man kan løse spørgsmålet på EU-plan. Det er den ene ting.

Derudover vil jeg også spørge, om ministeren – når ministeren alligevel skal rette henvendelse til juridisk tjeneste – også vil undersøge, om den franske lov er blevet notificeret i EU. Det er jo sådan, at hvis et land laver nationale love, som vedrører andre EU-lande, skal det sende lovene til Kommissionen for at sikre sig, at de ikke – måske utilsigtet – generer de øvrige lande med protektionisme.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil godt gentage, hvad jeg sagde før, nemlig at jeg går ud fra, at den juridiske tjeneste er opmærksom på, hvis Frankrig har truffet beslutning om en lovgivning, som på en meget direkte måde diskriminerer udenlandsk arbejdskraft, og hvis det ikke er tilfældet, skal jeg gerne gøre opmærksom på det. Men jeg går ud fra, at man er opmærksom på det, vil jeg godt sige.

Til hr. Kent Kirk: Ja, vi er faktisk meget bevidste om, hvor balancen er. Vi er måske lige nu uenige om, hvor den skal være, men der skal være en balance mellem arbejdskraftens frie bevægelighed og indsatsen for, at der ikke skal ske social dumping. Jeg har vist også sagt et par gange, at det er sådan set udfordringen at finde ud af at lande på en klausul, en karenperiode, der er tilpas kort eller tilpas lang. Den skal være hensigtsmæssig, og det skal være sådan, at når man sælger maskiner til et land, kan dette land også være sikker på, at det er montører, som har kendskab til maskinerne, der stiller dem op.

Jeg må helt ærligt indrømme, at jeg ikke har teknisk kendskab til, hvor lang tid man skal bruge for at stille en maskine op; men som sagt er det meget korte arbejdsperioder, man har i forbindelse med montørarbejder, og det er derfor, regeringen har været optaget af, at karenperioden skal være så kort som muligt. Det skal

den være af hensyn til, at vi skal sikre os mod den sociale dumping, som vi ikke vil have.

Charlotte Antonsen (V):

Tak for svaret.

Jeg vil godt spørge ministeren: Når ministeren nu skal tjekke, om den juridiske tjeneste rent faktisk er opmærksom på den franske lov, der blev vedtaget sidste sommer, vil ministeren så også undersøge, om loven er blevet notificeret i EU, at de andre lande er opmærksomme på den, og at der ikke ligger nogen diskrimination i den ifølge EU-reglerne?

Jeg er glad for, at ministeren også opfatter den franske lov som protektionistisk, og derfor vil jeg vende tilbage til karenperioden. Er det, vi gør med EU-direktivet om udstationering af arbejdstagere, ikke netop at give Frankrig mulighed for at fortsætte med denne protektionistiske lov? Frankrig kan muligvis lade karenperioden være nul, og så skal danske virksomheder, der eksporterer til Frankrig, med det samme sætte sig ind i alle mulige arbejds-markedsmæssige regler i Frankrig, før de overhovedet kan sætte en fod på fransk jord i forbindelse med deres eksport.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

En gang imellem har fru Charlotte Antonsen en meget ubehagelig måde at konkludere på.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1208

12) Til økonomiministeren af:

Kristen Touborg (SF):

»Vil ministeren anmode Realkreditrådet om at trække deres fejlagtige notat om realkreditlånene til bl.a. landdistrikterne tilbage, og vil ministeren på den baggrund foranledige, at der bliver udarbejdet et notat, der viser de reelle nettoudlån til bl.a. landdistrikterne, og fremsende det til Folketinget?«

Skriftlig begrundelse

Forskellen mellem Realkreditrådets og f.eks. Nationalbankens opgørelser over realkreditudlåningen er på adskillige milliarder. Lars Karlsen, medlem af Det Radikale Venstres erhvervsudvalg, har i den forbindelse krævet

Realkreditrådets notat trukket tilbage. Torben Gjedde udtaler imidlertid til Aalborg Stiftstidende den 14. marts 1995, at: »... han under ingen omstændigheder trækker notatet tilbage, og han forventer heller ikke at udsende et korrigerende notat.« På denne baggrund ønsker spørgeren at få afklaret, om ministeren vil støtte medlemmet af Det Radikale Venstres erhvervsudvalg, og om ministeren derigennem vil sikre, at Folketinget får de rigtige tal og det rigtige beslutningsgrundlag.

Kristen Touborg (SF):

Forskellen mellem Realkreditrådets og f.eks. Nationalbankens opgørelser over realkreditudlåningen er over 10 mia. kr., og det er baggrunden for, at Lars Karlsen, som er medlem af Det Radikale Venstres erhvervsudvalg, har krævet Realkreditrådets notat trukket tilbage. Torben Gjedde udtaler imidlertid den 14. marts 1995 til Aalborg Stiftstidende, at han under ingen omstændigheder trækker notatet tilbage, og han forventer heller ikke at udsende et korrigeret notat.

På den baggrund ønsker jeg at få afklaret, om ministeren vil støtte et medlem af Det Radikale Venstres erhvervsråd og derigennem sikre, at Folketinget får de rigtige tal og det rigtige beslutningsgrundlag.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Efter min opfattelse kan Realkreditrådets materiale af den 14. februar 1995 ikke bære håndfaste konklusioner om realkreditinstitutternes udlån og tab i landdistrikterne. Kommuneafgrænsningen er ikke tilstrækkelig præcis, og datagrundlaget er relativt spinkelt og behæftet med nogen usikkerhed.

Økonomiministeriet har derfor i et brev af den 16. marts anmodet Realkreditrådet om at nuancere og udbygge analysen, idet der foruden revision af talgrundlaget er behov for at justere kommuneafgrænsningen og inddrage en længere periode i beregningerne. Realkreditrådet har endnu ikke besvaret ministeriets anmodning.

Det må også siges, at anmodningen vil indebære et behov for nye opgørelser i de enkelte realkreditinstitutter, og jeg vil orientere Folketingets Boligudvalg, når der foreligger nye oplysninger. Jeg forventer selvfølgelig også at få en forklaring på, hvorfor der er den store forskel på Nationalbankens og realkreditinstitutternes opgørelse af udlånet.

Kristen Touborg (SF):

Jeg siger tak til ministeren for svaret. Det er jo det samme svar, som ministeren har givet på et skriftligt spørgsmål fra Boligudvalget, så det kommer ikke så overraskende for mig. Det har jeg allerede læst.

Men det, jeg er specielt interesseret i, er ikke, om man skulle justere nogle tal. Jeg finder rent faktisk – og jeg vil godt spørge ministeren, om hun ikke er enig i det – at når der er en fejl på 10 mia. kr. i det grundlag, man udarbejder notater på, er det af en sådan størrelsesorden, at jeg nok kunne få ministeren til at love, at notatet bliver trukket tilbage og ikke blot justeret. Jeg mener sådan set ikke, at vores små landkommuner kan være tjent med at have et så fejlbehæftet notat hængende over hovedet. De er rent faktisk udskreget til at pibe over forhold, der overhovedet ikke eksisterer i realiteten.

Jeg skal anmode ministeren om at sætte embedsmændene på plads og sikre, at det notat bliver trukket tilbage.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg har både skriftligt og nu også mundtligt oplyst, at ministeriet har bedt om at få nogle andre beregninger end dem, der er fremlagt i det omtalte notat fra Realkreditrådet. Men jeg synes, Realkreditrådet skal have lejlighed til at forholde sig til den henvendelse, inden der overvejes andre reaktioner, og de ønskede beregninger kan vanskeligt foretages uden realkreditinstitutternes aktive medvirken. Der er således mange grunde til at foretrække en dialog frem for en konfrontation med Realkreditrådet.

Kristen Touborg (SF):

Jeg skal ikke trække det i langdrag – spørgetiden har allerede været lang nok – men jeg vil kun anbefale ministeren at være opmærksom på, at en gang imellem kan det godt være klogt, at man i stedet for at rette nogle tal og bygge videre på et forkert grundlag vasker tavlen ren og gør det klart, at nu begynder man altså forfra. Det var der vel for så vidt ikke noget i vejen for her, hvor grundlaget er så forskelligt fra realiteterne.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg synes, vi skal gøre os én ting klart: Hvilken status har det notat fra Realkreditrådet? Det er Realkreditrådets beregninger for året 1994. Jeg kan ikke bruge det notat til at træffe nogen for-

mer for politiske beslutninger, og det mener jeg heller ikke Boligudvalget kan.

Men har vi så noget problem? I Folketinget bestemmer vi jo selv, hvilket grundlag vi vil træffe beslutninger på. Realkreditinstitutterne er private virksomheder. Det er ikke et notat som sådan, jeg har bestilt, og det er ikke af en sådan karakter, at jeg mener, det kan bruges til nogen ting. Tydeligere kan det ikke siges.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1216

13) Til indenrigsministeren af:

Ole Donner (FP):

»Finder ministeren, at styrelsesloven er overholdt, når en række kommuner i Danmark i forbindelse med indførelsen af ændrede søskenderabatter har behandlet sagen i fagudvalgene og efterfølgende har optaget sagen på byrådenes dagsorden som efterretningssag?«

Skriftlig begrundelse

Den 22. november 1994 udsendte socialministeren bekendtgørelse nr. 944. Dette indebar et pålæg til kommunerne om at orientere om og administrativt forberede ændringen vedrørende søskenderabatter i løbet af december måned.

Med baggrund i den korte tidsfrist har en lang række kommuner behandlet sagen som hastesag. I Frederiksborg Amt har flere kommuner alene behandlet sagen i forvaltningen, andre har gjort som nævnt i spørgsmålet.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg er blevet spurgt, om styrelsesloven er overholdt, når en række kommuner i forbindelse med indførelsen af ændrede søskenderabatter har behandlet sagen i fagudvalgene og efterfølgende har optaget sagen på byrådenes dagsorden som efterretningssag – med andre ord: Om det er byrådene, der har truffet beslutning om søskenderabattens størrelse.

Efter § 41 a i den kommunale styrelseslov skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om fastsættelse af betaling fra borgerne for benyttelse af sociale institutioner og ordninger af anden art som f.eks. skolefritidsordninger. Formålet med bestemmelsen i § 41 a, som senest er ændret i 1994, er at skabe åbenhed og offentlighed om takstfastsættelsen i kommunerne.

§ 41 a indeholder således et delegationsforbud, som betyder, at beslutninger om betaling for ophold i bl.a. dagtilbud og skolefritidsordninger ikke kan overlades til forvaltningen eller til et udvalg, men skal træffes i et kommunalbestyrelsesmøde.

På den baggrund vil jeg godt sige, at det er min opfattelse, at den kommunale styrelseslov ikke er overholdt i de kommuner, hvor beslutning om søskenderabat for 1995 ikke er truffet i et kommunalbestyrelsesmøde. Beslutning herom, som er truffet af forvaltningen eller af et udvalg, er som følge heraf ulovlig, uanset om sagen efterfølgende har været optaget på dagsordenen som en efterretningssag.

Det var vist også hr. Donners pointe med spørgsmålet.

Ole Donner (FP):

Jeg takker ministeren for svaret, og jeg skal gøre opmærksom på, at taksterne for 1995 for de pågældende daginstitutioner er fastlagt i byrådene i efteråret 1994 i forbindelse med budgetlægningen.

Så sker der det, at der kommer et forslag om at ændre søskenderabatten, og derfor forstår jeg ikke, hvis ministeren mener, at styrelsesloven ikke skulle være overholdt. Når der ikke sker ændringer i taksterne, skyldes det jo udelukkende, at man har taget til efterretning, at der er kommet det cirkulære, og siger: Foreløbig fortsætter vi med de samme takster.

Men hvis man på et andet tidspunkt vil ændre taksterne, er jeg enig med ministeren i, at så skal det selvfølgelig godkendes i byrådet, og jeg vil godt spørge ministeren, efter at jeg nu har sagt det her: Når det bliver præciseret, at der ikke er ændret i taksterne, men at de er vedtaget på et byrådsmøde i forbindelse med budgetlægningen, mener ministeren da, at man kan bruge ordet »ulovligt« om den beskrevne metode?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg kan oplyse, at reglerne om søskenderabat blev ændret ved Socialministeriets bekendtgørelse nr. 944 af den 22. november 1994. Ændringerne bestod i, at familier med mere end ét barn i dagtilbud og skolefritidsordninger skulle betale fuld pris for den dyreste plads og 50 pct. for de øvrige pladser, mens der tidligere skulle ydes søskenderabat på 33 1/3 pct. pr. barn. Kommunalbestyrelsen har desuden som hidtil en skønsmæssig adgang til at beslutte, at søskenderabatten skal være større.

Det betyder, at optagelse af en sag på kommunalbestyrelsens dagsorden som efterretningssag alene tjener til orientering for medlemmerne. Kommunalbestyrelsen kan ikke træffe beslutning i sager, der udelukkende forelægges til efterretning, medmindre alle mødedeltagere er enige om det, og i så fald kan sagen optages til forhandling som en sag uden for dagsordenen. Det er den teknik, der kan være nogen for-
tolkningsstvivil om.

Ole Donner (FP):

Jeg kender godt det cirkulære, ministeren henviser til. Det er også nævnt i den skriftlige begrundelse for mit spørgsmål, så jeg har sat mig ind i sagen.

Så vil jeg gerne spørge ministeren: Hvis et fagudvalg har behandlet sagen og den senere er kommet til beslutning i byrådet, uden at taksterne er ændret – mener ministeren så også, det ville være ulovligt? Forstået på den måde, at man venter et stykke tid med at forberede den endelige behandling af sagen og kommer med en eventuel bevillingsansøgning.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Så vidt jeg kan se, opstår problemet kun i de tilfælde, hvor der rent faktisk sker nogle ændringer, og derfor mener jeg slet ikke, der er noget problem spørgeren og systemet imellem, når det drejer sig om status quo.

Ole Donner (FP):

Så har jeg altså forstået ministeren rigtigt, hvis jeg konkluderer, at i de kommuner, hvor taksterne ikke er ændret, og hvor der ikke foreligger nogen bevillingsansøgning, vil det være nok at behandle sagen i fagudvalget, konstaterer, at taksterne er uændrede, og efterfølgende sende sagen til byrådet som efterretningssag – eller, som ministeren sagde, til orientering for medlemmerne.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil godt gentage, hvad jeg forklarede før.

Det er sådan, at når en sag er optaget på kommunalbestyrelsens dagsorden som efterretningssag, er det alene til orientering for medlemmerne. Kommunalbestyrelsen kan ikke træffe beslutning i sager, der udelukkende bliver forelagt til efterretningstagen, medmindre alle mødedeltagerne er enige om det.

Det fremgår ikke helt af hr. Donners spørgsmål, om det er den situation, der er tale om her –

altså at alle mødedeltagerne har været enige – men hvis det er tilfældet, kan sagen optages til forhandling som en sag uden for dagsordenen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1217

14) Til indenrigsministeren af:

Ole Donner (FP):

»Såfremt ministeren finder, at styrelsesloven ikke er overholdt i hovedparten af danske kommuner vedrørende beslutningen om og ændringen af søskenderabatter, vil ministeren da anmode disse kommuner om en retlig lovliggørelse?«

Skriftlig begrundelse

Det er spørgerens og Tilsynsrådet for Frederiksborg Amts opfattelse, at styrelseslovens § 40, stk. 2, har kunnet lægges til grund for en afgørelse i sagen.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det er jo den samme problemkreds, vi har fat i her, hvor hr. Ole Donner spørger, om jeg i tilfælde af, at styrelsesloven ikke er overholdt i hovedparten af kommunerne, vil anmode dem om at få en retlig lovliggørelse.

Hertil vil jeg godt sige for det første, at tilsynet med kommunerne – bortset fra Københavns og Frederiksberg kommuner – varetages af de tilsynsråd, der er nedsat i hvert amt. Indenrigsministeriet er derfor ikke tilsynsmyndighed og kan generelt ikke skride ind over for de kommuner, som måtte have truffet en ulovlig beslutning om søskenderabat.

For det andet vil jeg godt understrege, at jeg ikke har kendskab til, hvor mange kommuner der måtte have tilsidesat styrelsesloven. Jeg går ud fra, at de steder, hvor det er tilfældet, skyldes det manglende opmærksomhed om problemerne, og jeg går også ud fra, at de pågældende kommunalbestyrelser vil tage spørgsmålet op af sig selv, når de bliver opmærksomme på det.

I virkeligheden er det i denne positive ånd, jeg har opfattet både det forrige spørgsmål og det aktuelle. Kun hvis det ikke sker, kan det overhovedet komme på tale at inddrage tilsynsmyndigheden.

Ole Donner (FP):

Jeg takker ministeren for et meget klart svar og vil godt spørge ministeren, om ministeren er enig med mig i, at tilsynsrådet og dermed amtmændene i de pågældende amter skal tage sagen op af sig selv, hvis man konstaterer eller bliver vidende om, at der er foregået en direkte ulovlighed i en kommunalbestyrelse.

Jeg vil også godt spørge ministeren, om ministeren vil anse det for at være lovligt, hvis en kommune – efter at være blevet opmærksom på forholdet – behandler sagen i fagudvalget, efter at den ellers kun har været behandlet i forvaltningen, og fremsender den til byrådet. Må man ikke betegne det som værende ulovligt, hvis sagen bliver bragt på plads på den måde?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg er ikke helt sikker på, at logikken i hr. Ole Donners spørgsmål holdt hele vejen igennem; men det kan godt være, det var mig, der missede et enkelt ord undervejs.

Men jeg vil godt svare på denne måde: Den kommunale tilsynsmyndighed kan tage stilling til, om der foreligger ulovlige beslutninger. Derimod kan tilsynsmyndigheden ikke tage stilling til konsekvenserne af de ulovlige beslutninger, dvs. om taksterne, søskenderabat osv. i virkeligheden er ugyldige, og tilsynsmyndigheden kan heller ikke tage stilling til, om kommunalbestyrelsen kan lovliggøre beslutningerne ved at træffe beslutninger med tilbagevirkende kraft. De spørgsmål tilkommer det jo i givet fald domstolene at afgøre.

Ole Donner (FP):

Jeg er enig i de betragtninger, ministeren kommer med, men mit konkrete spørgsmål til ministeren skal være: Mener ministeren, der er foregået en ulovlighed, hvis en kommune bliver opmærksom på, at sagen kun har været behandlet i fagudvalget, og derfor skynder sig at få den i byrådet? Mener ministeren, man kan sige, at det byråd har handlet ulovligt? Der er jo ikke fastsat nogen tidsfrist.

Jeg er enig med ministeren i, at når der skal ændres i taksterne, skal det selvfølgelig efterfølgende godkendes i byrådet; men spørgsmålet går kort og godt på: Mener ministeren, man kan bruge betegnelsen »ulovlig«, hvis et byråd – efter at have set eller hørt noget om debatten i dag – siger, at sagen skal bringes på plads, og sender den i fagudvalget og efterfølgende til byrådet, fordi den kun har været behandlet i

administrationen? Hvis sagen blev indklaget for tilsynsrådet, eller hvis Københavns Kommune blev indberettet til ministeren, ville ministeren da sige, at der var begået noget ulovligt, fordi det først blev gjort nu?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Vi skal nok lade være med at gøre det her til en rent semantisk diskussion om, hvad der er den rigtige betegnelse. Men tilbage står, at hvis der fortsat skulle være nogen uklarhed om dette her, drejer det sig faktisk om en fortolkning af Socialministeriets lovgivning. Hvis det er sådan, at hr. Ole Donner stadig væk føler, at nogle ting er for uklare, tror jeg, det ville være mest betimeligt at henvise til socialministeren og bede socialministeren om at fortolke dem.

Ole Donner (FP):

Det kan jeg være meget enig med ministeren i; men vil ministeren ikke sige generelt: Hvis der sendes et cirkulære ud til en kommune om, at den skal foretage sig et eller andet, sker det jo, at den fortolker cirkulæret forkert og træffer en beslutning, som den senere omgør, enten fordi den har talt med ministeriet, eller fordi den selv er blevet klogere. Men det, at et cirkulære eventuelt fortolkes en lille smule forkert, kan man da ikke bruge ordet »ulovlighed« om. Er ministeren enig i det?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det var netop for at undgå det her, jeg advarede imod en rent semantisk diskussion.

Man kan kalde det »ulovligt«, man kan kalde det »forkert«, man kan kalde det »meget uhenigtsmæssigt«, eller man kan kalde det »noget, der bør rettes«, og det er måske meget et temperamentsspørgsmål, hvordan man vælger at karakterisere det. Men jeg er glad for, at der tilsyneladende ikke er nogen form for faktisk uenighed mellem spørgeren og mig.

Ole Donner (FP):

Men er ministeren enig i, at hvis det får betegnelsen »ulovligt«, skal det rettes?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det plejer at være en god idé, ja.

Derudover vil jeg godt sige om den konkrete situation, at problemet til dels har været, at kommunalbestyrelserne arbejdede under et meget stort tidspres. Så vidt jeg husker, gik cirkulæret ud fra Socialministeriet den 22. novem-

ber, og så gik vi ind i julemåneden, og tingene skulle være på plads inden nytår, fordi der er regler om, at der skal meldes ud inden den 1. januar.

Derfor er det også vigtigt for mig at fastslå, at der efter min opfattelse overhovedet ikke har været nogen form for ond tro nogen steder i kommunalbestyrelserne. Det har jaget meget med at få tingene på plads inden for den snævre tidsfrist, og det har formentlig været baggrunden for, at der måske er sket nogle kiks rundt omkring.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Albrink, Sonja (CD): spm. nr. S 1050
 Auken, Margrete (SF): spm. nr. S 1080
 Behnke, Kim (F): spm. nr. S 948 (suppl. besv.), 1070, 1136 og 1164
 Behnke, Tom (FP): spm. nr. S 783 (suppl. besv.), 784 (suppl. besv.), 881 (suppl. besv.) og 1001
 Christensen, Jan Kørpe (FP): spm. nr. S 1138, 1156 og 1157
 Dahl, Kristian Thulesen (FP): spm. nr. S 1114
 Dahl-Sørensen, Inge (V): spm. nr. S 1132
 Fergo, Tove (V): spm. nr. S 1118-1120, 1134, 1135, 1152 og 1153
 Frandsen, Aage (SF): spm. nr. S 1099 og 1130
 Hansen, Eva Kjer (V): spm. nr. S 1083-1086
 Hornbech, Birthe Rønn (V): spm. nr. S 1100, 1101, 1104 og 1105
 Jensby, Svend Aage (V): spm. nr. S 1088
 Jespersen, Jørn (SF): spm. nr. S 1127
 Just, Annette (FP): spm. nr. S 1121 og 1129
 Kjær, Henriette (KF): spm. nr. S 898 og 899
 Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 1023, 1057-1060, 1128 og 1131
 Langkilde, Niels J. (KF): spm. nr. S 236 (suppl. besv.)
 Madsen, Jens Løgstrup (KF): spm. nr. 1061 og 1106-1113
 Mouritsen, Kim (V): spm. nr. S 1143
 Nødgaard, Poul (FP): spm. nr. S 1103
 Oppfelt, Flemming (V): spm. nr. S 1071-1079
 Rasmussen, Lars Løkke (V): spm. nr. S 942 og 1093-1098

Svanholt, Anni (SF): spm. nr. S 1056
 Søndergaard, Søren (EL): spm. nr. S 986
 Søvnald, Villy (SF): spm. nr. S 1063, 1064 og 1122-1124

Thrane, Bodil (V): spm. nr. S 1062
 Touborg, Kristen (SF): spm. nr. S 1046
 Vibjerg, Jens (V): spm. nr. S 1125 og 1126

Spm. nr. S 1050

Til justitsministeren (27/2 95) af:

Sonja Albrink (CD):

»Vil ministeren overveje, om det ikke ville være hensigtsmæssigt at tilpasse adoptionslovens alderskrav til adoptanterne, så adoptionsmulighederne dermed forbedres for ægtepar, hvor blot den ene af ægtefællerne er over 40 år?«

Begrundelse

Der henvises til beskrivelsen af problemstillingen, som fremgår af en artikel i Kristeligt Dagblad den 24. februar 1995. En opblødning af lovens krav til den maksimale aldersforskel, der må være mellem adoptivbarn og adoptivfordre, ville forbedre adoptionsmulighederne for barnløse par, så disse ikke stilles ringere end enlige adoptanter. Spørgeren er enig i synspunkterne om, at der i en tid, hvor der er mangel på adoptanter til små børn fra mange lande med fortvivlede forhold, kan være god mening i at se mindre restriktivt på par med en større aldersforskel. Mens en enlig kvinde på 35 år kan adoptere et spædbarn, er en gift kvinde på samme alder forhindret heri, hvis manden ikke kan leve op til kravet om højst 40 års aldersforskel mellem adoptivbarn og adoptant.

Svar (16/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Efter adoptionslovens § 2 kan en adoption kun gennemføres, når den efter foretagen undersøgelse kan antages at være til gavn for barnet. For at sikre, at adoptionen bliver til gavn for barnet, skal ansøgerne ved adoption af et barn under 18 år efter lovens § 4a, stk. 1, i almindelighed godkendes som adoptanter.

De nærmere regler om godkendelse som adoptant er fastsat i adoptionsbekendtgørelsen.

Af § 6 i adoptionsbekendtgørelsen fremgår det bl.a., at en ansøger ikke kan godkendes som adoptant i tilfælde, hvor der på tidspunktet for ansøgningens indgivelse er over 40 års aldersforskel mellem ansøger og barn, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Bestemmelsen indeholder således ikke en fast aldersgrænse for godkendelse som adoptant, men indebærer, at ansøgere over 40 år vil kunne godkendes som adoptanter, hvis aldersforskellen mellem ansøgeren og barnet ikke overstiger 40 år.

Baggrunden for reglen om aldersforskellen er, at adoptivforhold bør stiftes inden for den aldersperiode, hvor en familie normalt får børn. Der er herved lagt vægt på, at et adoptivbarns forhold ikke bør adskille sig fra andre børns forhold i højere grad, end adoptionen i sig selv nødvendiggør.

Hertil kommer, at personer, der har passeret den alder, hvor man normalt får børn – navnlig hvis de ikke har børn i forvejen – vil kunne være mindre egnede til at modtage et spædbarn.

Endelig er det af betydning, at begge adoptanter har en sådan alder, at de i hele barnets opvækstperiode er i stand til at yde barnet den støtte og omsorg, det har behov for.

Adgangen til at fastsætte generelle regler om godkendelse som adoptant blev indsat i adoptionslovens § 25 ved en lovændring, der trådte i kraft den 1. juli 1984. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at det var hensigten at fastsætte en aldersgrænse for godkendelse som adoptant på 45 år. Under Folketingets behandling af lovforslaget blev denne grænse imidlertid ændret. Det fremgår således af Retsudvalgets betænkning over lovforslaget, at et flertal fandt, at aldersforskellen mellem barnet og adoptanten i almindelighed højst må udgøre 40 år.

Da den nuværende aldersgrænse for godkendelse som adoptant således er fastsat i overensstemmelse med de tilkendegivelser, der fremkom under Folketingets behandling af den nævnte ændring af adoptionsloven, vil en ændring af aldersgrænsen kun kunne ske i forbindelse med en lovændring.

Det er min opfattelse, at der kan være behov for at overveje, om de gældende regler om aldersforskellen mellem adoptanter og adoptivbarnet bør ændres.

Jeg forventer om kort tid at nedsætte et udvalg, der får til opgave at fremkomme med forslag til ændring af adoptionslovgivningen,

således at Danmark kan ratificere en ny konvention om samarbejde med hensyn til internationale adoptioner.

Jeg vil i den forbindelse anmode udvalget om også at overveje behovet for ændringer af reglerne om aldersgrænserne.

Det tilføjes under henvisning til begrundelsen for spørgsmålet, at der ikke uden videre kan foretages en sammenligning mellem enlige og gifte ansøgere. Den vurdering, der foretages af en enlig ansøger, svarer ikke i alle henseender til den vurdering, der foretages af ægtefæller. En enlig ansøger skal således efter adoptionsbekendtgørelsens § 6a efter en samlet vurdering være velegnet til at opfostre et barn alene. Det er derfor ikke givet, at en ansøger, der kan godkendes sammen med sin ægtefælle, også ville kunne godkendes som enlig adoptant.

Spm. nr. S 1080

Til kulturministeren (2/3 95) af:

Margrete Auken (SF):

»Mener ministeren, at den fremgangsmåde, som rektor for Det kgl. danske Musikkonservatorium har anvendt ved opslag af nye stillinger, er korrekt i henhold til loven og med henblik på at fremme et godt samarbejde på skolen?«

Begrundelse

Det blev meddelt Konservatorierådet på dets første møde, at rektor uden om Konservatorierådet har opslået 5 faste deltidsstillinger. Ledelsen har på intet tidspunkt rådført sig med de kollegiale organer.

Svar (10/3 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Opslaget af akkompagnatørstillingerne er foretaget efter forudgående godkendelse af Kulturministeriet og har alene haft til formål hurtigst muligt at sikre de studerende det nødvendige akkompagnement i forbindelse med undervisning, prøver og eksaminer.

Det er over for Kulturministeriet oplyst, at Konservatorierådet og konservatoriets samarbejdsudvalg blev orienteret om baggrunden

for opslagene. Konservatorierådet og samarbejdsudvalget tog opslaget af stillingerne og den valgte procedure til efterretning og udtrykte ingen kritik af den valgte fremgangsmåde.

Det bemærkes, at ifølge § 9, stk. 1, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 716 af 19. august 1992 om Det kgl. danske Musikkonservatorium træffer Konservatorierådet afgørelse om ansættelse af faste lærere. Akkompagnatører er ikke lærere og er derfor ikke omfattet af bestemmelsen.

Jeg har fuld tillid til rektors dispositioner.

Ad spm. nr. S 948

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Kim Behnke (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 3890, var sålydende:

Til justitsministeren (14/2 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvor længe endnu agter den danske anklagemyndighed at opretholde en anholdelsesbeslutning på Jan Bonde Nielsen, hvorved han forhindres i at opholde sig i Danmark?«

Supplerende svar (9/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet udtalelser fra anklagemyndigheden.

Statsadvokaten for Økonomisk Kriminalitet har oplyst, at anholdelsesbeslutningen er en almindelig konsekvens af, at der er en verserende ankesag, hvor den tiltalte uden lovligt forfald er udeblevet fra domsforhandlingen. En sådan anholdelsesbeslutning vil normalt blive opretholdt, til den tiltalte kommer til stede eller anken frafaldes.

Statsadvokaten oplyser endvidere, at ankespørgsmålet med mellemrum vurderes nøje, samt at sagen mod Jan Bonde Nielsen for tiden er genstand for fornyet overvejelse.

Justitsministeriet kan henholde sig til det, som Statsadvokaten har oplyst, og kan endvidere henvise til ministeriets tidligere besvarelser af spørgsmål nr. S 164 af 20. februar 1991, af spørgsmål nr. S 238 af 6. marts 1991 samt af spørgsmål nr. S 979 af 20. september 1991 fra spørgeren.

Spm. nr. S 1070

Til justitsministeren (2/3 95) af:

Kim Behnke (FP):

»I hvilket omfang kan ministeren påvirke de lokale politimestres sagsbehandling i forbindelse med afgivelse af tilladelse til afholdelse af Linie-Lyset langs den jyske vestkyst?«

Begrundelse

Det fremgår af dagspressen den 1. marts 1995, at projektgruppen bag Fredsskulptur 1995 (Linie-Lyset) endnu ikke har indhentet de fornødne tilladelser fra de politikredse, som projektet kommer til at gå gennem.

Svar (13/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Efter normalpolitivedtægtens § 48 må offentlige forlystelser ikke finde sted uden politiets tilladelse.

Efter administrativ praksis anses laserlysshows som omfattet af begrebet offentlig forlystelse og kræver derfor politiets tilladelse. Ansøgning om tilladelse til afholdelse af offentlige forlystelser indgives til politimesteren i den politikreds, hvor forlystelsen skal finde sted. Såfremt forlystelsen berører flere politikredse, skal ansøgning om tilladelse indgives til hver af disse.

Justitsministeriet har fra politimesteren i Frederikshavn telefonisk fået oplyst, at ansøgning om tilladelse til Fredsskulptur 1995, Linie-Lyset, skal indgives til politimesteren i Ringkøbing, der herefter tager kontakt til de øvrige berørte politikredse med henblik på en koordinering af sagsbehandlingen. Arrangøren af Fredsskulptur 1995 vil snarest blive underrettet herom.

Et eventuelt afslag på tilladelse til afholdelse af arrangementet vil kunne indbringes for Justitsministeriet.

Justitsministeriet har ikke som overordnet myndighed fundet anledning til at rette henvendelse til de berørte politikredse i anledning af Fredsskulptur 1995, Linie-Lyset.

Spm. nr. S 1136

Til kulturministeren (8/3 95) af:

Kim Behnke (FP):

»I hvilket omfang bliver der i Danmark ført tilsyn med, at lokalradioer og -tv ikke bliver misbrugt til spredning af budskaber fra f.eks. fundamentalistiske islamiske organisationer?«

Begrundelse

Vi har for nylig haft et tilfælde, hvor der er blevet rejst tvivl om det nærmere budskab i en etnisk lokalradio. Det blev først hævdet, at der var blevet spredt det budskab, at man priste dødsdommen over nogle børn i Pakistan. Derefter blev det hævdet, at der var tale om en oversættelsesfejl.

Problemet er jo, at der sendes på original-sprog og altså ikke på dansk. Det tillader ytringsfriheden selvfølgelig, men ytringsfriheden er jo betinget af, at øvrig dansk lovgivning overholdes.

I Stockholm er myndighederne for nylig skrevet til at lukke en lokalradio, fordi den spredte militante fundamentalistiske islamiske budskaber.

Spørgeren ønsker nu at få oplyst fra ministeren, hvorledes og af hvem der føres tilsyn med, hvorvidt lokalradioer og -tv misbruges som omtalt.

Svar (14/3 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

De lokale radio- og tv-nævn, der udsteder tilladelse til lokal programvirksomhed, fører i henhold til radio- og fjernsynslovens § 57 tilsyn med virksomheden. Nævnene kan påtale overtrædelser af radio- og fjernsynsloven, bestemmelser fastsat efter loven og vilkår for tilladelser.

De lokale nævn skal ifølge lovens § 48 påse, at programvirksomheden har tilknytning til det lokale område, men herudover indeholder loven ingen krav til programmernes indhold.

Som anført i begrundelsen for spørgsmålet er den grundlovssikrede ytringsfrihed begrænset af anden lovgivning, herunder navnlig straffeloven og medieansvarsloven. Disse love gælder naturligvis for de lokale radio- og fjernsynsstationer på linje med øvrige medier.

Spm. nr. S 1164

Til økonomiministeren (10/3 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvor langt ned vil regeringen mene det er acceptabelt at det danske betalingsbalanceoverskud kommer?«

Begrundelse

Det fremgik af dagspressen den 9. marts 1995, at betalingsbalanceoverskuddet for 1993 var 30,6 mia. kr. og for 1994 på 21,9 mia. kr. Forventningen er, at overskuddet falder yderligere til 12 mia. kr. i 1995 og endnu længere ned i 1996 - til kun 6 mia. kr.

Spørgsmålet er nu, hvor langt ned regeringen mener det er acceptabelt at betalingsbalanceoverskuddet kommer.

Svar (16/3 95)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

De forventninger til størrelsen af overskuddet på betalingsbalancens løbende poster i 1995 og 1996, der refereres til i spørgsmålets begrundelse, er blandt andet anført i en artikel i dagbladet Børsen d. 9. marts 1995 (s. 12). Det fremgår ikke klart af artiklen, præcis hvordan skønnene er fremkommet. Efter alt at dømme er der tale om en beregning, som Handelskammeret har foretaget på grundlag af rapporten fra december 1994 fra Det Økonomiske Råd.

De skøn over betalingsbalancen i 1995 og 1996, der er anført i artiklen, svarer ikke til regeringens forventninger. Økonomiministeriet vil i slutningen af marts offentliggøre en ny Økonomisk Oversigt, der vil indeholde reviderede skøn for betalingsbalancen i 1995 og 1996. Økonomisk Oversigt tilstilles Folketingets medlemmer.

I den senest offentliggjorte Økonomisk Oversigt fra december 1994 skønnedes saldoen på betalingsbalancens løbende poster i 1995 at blive forringet med 4,7 mia. kr. i forhold til 1994, mens der i 1996 regnedes med at ske en ny forbedring på 5,2 mia. kr. i forhold til 1995.

I den kommende Økonomisk Oversigt vil niveauerne for overskuddene i 1994, 1995 og 1996 skulle justeres ned i forhold til decemberoversigten, fordi der er sket en nedadgående revision af det tidligere registrerede overskud i

1993 på 5,4 mia. kr. Men bevægelserne fra henholdsvis 1994 til 1995 og 1995 til 1996 i de skønnede overskud vil kun i ret begrænset omfang afvige fra decemberoversigten. Udviklingen i overskuddet på betalingsbalancen i 1995 og 1996 skønnes derfor fortsat at blive tilfredsstillende.

Ad spm. nr. S 783

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Tom Behnke (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 3410, var sålydende:

Til justitsministeren (27/1 95) af:

Tom Behnke (FP):

»I hvilket omfang bruger politiet DNA-test i efterforskningen af forbrydelser, og i hvilket omfang kan DNA-test fremlægges i retten som bevismateriale af henholdsvis anklager og forsvarer?«

Supplerende svar (9/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet udtalelser fra Rigspoliti-
chefen, Rigsadvokaten, Politimesterforeningen og Politidirektøren i København.

Rigspoliti-
chefen har bl.a. oplyst følgende:

»Retsgenetisk Institut har siden 1. januar 1990 kunnet tilbyde i særlige tilfælde at foretage DNA Profil Analyse som et supplement til de hidtil udførte undersøgelser.

DNA-test anvendes typisk i alvorlige sædelighedssager samt i drabssager, hvor der har kunnet sikres tilstrækkeligt prøvemateriale, og hvor politiet skønner, at gennemførelsen af en DNA-test vil kunne bidrage til efterforskningen og forfølgningen af en formodet forbrydelse.«

Herudover har Politidirektøren i København bl.a. oplyst følgende:

»DNA-sammenligning foretages i uopklarede sager, hvor politiet har mistanke til en person og en eventuel blodtypeanalyse ikke på forhånd udelukker den pågældende fra at være gerningsmand.

DNA-sammenligning har stor værdi for efterforskningen ved straks at kunne udelukke mistænkte, der ikke er i besiddelse af alibi, som

gerningsmand. Undersøgelse anvendes i de nævnte sagstyper i vidt omfang. Ressource-
mæssigt er dette af stor betydning, da der kan spares meget arbejde med undersøgelser omkring en person, der ikke kan redegøre for sin færden, ligesom sammenligning er blevet en væsentlig garanti mod muligheden for justits-
mord.«

Rigsadvokaten har i sin udtalelse, hvortil Politimesteren har henholdt sig, bl.a. oplyst følgende:

»Der er i retsplejelovens kapitel 72 hjemmel til at udtage blodprøver eller andre tilsvarende prøver fra sigtede til brug for DNA-tests. Resultatet af en DNA-test kan fremlægges i retten som bevismateriale af både anklager og forsvarer, men det vil naturligvis være op til retten at afgøre, hvilken bevisværdi DNA-testen har.«

Ad spm. nr. S 784

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Tom Behnke (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 3410, var sålydende:

Til justitsministeren (27/1 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Kan en DNA-test føre til domfældelse, hvis det er det eneste bevis?«

Supplerende svar (9/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet udtalelser fra Rigspoliti-
chefen, Rigsadvokaten, Politimesterforeningen og Politidirektøren i København.

Rigspoliti-
chefen har anført følgende:

»Ifølge retsplejelovens § 896 er bedømmelsen af bevisernes vægt ikke bundet af lovregler. Det er således op til retten at afgøre, hvilken bevisværdi en DNA-test har.«

Rigsadvokaten, Politimesterforeningen og Politidirektøren i København har endvidere samstemmende oplyst, at man ikke er bekendt med sager, hvor en DNA-test har ført til domfældelse som eneste bevismoment.

Der henvises i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål nr. S 783.

Ad spm. nr. S 881

Fra arbejdsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Tom Behnke (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 3665, var sålydende:

Til arbejdsministeren (7/2 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren give et opdateret svar på spørgsmål nr. S 607 af 11. marts 1992 om medlemkontingenter til a-kasser og fagforeninger, herunder oplyse det samlede beløb for fagfore-

ning og a-kasse, jf. ministerens svar nederst på side 3?«

Supplerende svar (14/3 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

I besvarelsen af 16. februar 1995 af spm. nr. S 881 er tabel 2, der omhandler de månedlige administrationsbidrag pr. 1. januar 1995 for fuldtidsforsikrede, behæftet med trykfejl i de angivne bidrag for nogle af arbejdsløsheds-kasserne.

Revideret tabel 2 sendes vedlagt.

Tabel 2: Månedligt administrationsbidrag pr. 1. januar 1995, fuldtidsforsikrede (KR)

D-nr.	Arbejdsløshedskassens navn	Hovedkassen	Afdeling	Ikke-forbunds-medlem
91	Akademikerne	62,33		
45	Beklædnings- og Textilarbejderne	125		
35	Blik og Rør			19
81	Børne- og Ungdomspæd. Landsdækkende	80		
98	Civiløkonomerne	91,33		
82	Danmarks Aktive Handelsrejsende	79		
18	Danmarks Lærere i Folkeskolen	38		
95	Danske Næringsdrivende	50		
76	Danske Sygeplejersker	41		
96	EDB-Faget og Merkonomerne	127		
37	El-Faget	85	31	
10	Erhvervsproglige	112		
83	Firma-Funktionærerne	103		
90	Forsvaret	63		
62	Funktionærerne og Servicefagene	92	0-82	
92	Funktionærerne og Tjenestemændene	54		
3	Grafisk			64
53	Handels- og Kontorfunktionærerne	108		
86	Ingeniørerne	82		
77	Journalisterne	86		
73	Kristelig	124		
43	Kvindelige Arbejdere	142,50		
67	Lederne			64
88	Magistrene	74		
40	Malersvendene			54
93	Maritim	117		
24	Metalarbejderne	92		
34	Nærings- og Nydelsesmiddelarbejderne	36,06	68,47	

D-nr.	Arbejdsløshedskassens navn	Hovedkassen	Afdeling	Ikke-forbunds-medlem
17	Offentligt ansatte		90,25	
2	Restaurations- og Bryggeriarbejderne ...	147,09	36,91	
94	Selvstændige Erhvervsdrivende	39		
7	Snedker- og Tømrerfaget	80	34	
14	Socialpædagogerne	97		
15	Specialarbejderne	51	82,70	
57	Statstjenestemændene og Teleforbundet..	55		
72	Teknikerne	110		
8	Træindustriarbejderne	62	60	

Note: A-kasserne kan opkræve et bidrag fra medlemmerne til dækning af administrationsudgifter. Bidraget, der fastsættes af de enkelte kasser, varierer mellem kasserne, og kan også variere inden for en kasses afdelinger.

Det fremgår af tabellen, at administrationskontingentet hos enkelte kasser er på 0 kr. Dette skyldes, at disse kassers administrationsudgifter betales af de tilhørende faglige organisationer.

Spm. nr. S 1001

Til statsministeren (22/2 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil statsministeren oplyse, hvorfor staten fortsætter med at give tilskud til Dagspressens Finansieringsinstitut (DF), når DF har en egenkapital på ca. 160.000.000 kr. og årligt henlægger overskud?«

Begrundelse

Selv om spørgeren er uenig i, at der overhovedet gives tilskud fra tvangsopkrævede skatte-kroner, kan der muligvis være visse argumenter for at give tilskud til DF, hvis DF havde brug for disse tilskud, men det har de tilsyneladende ikke.

I DF's regnskaber ser det mest af alt ud, som om DF ikke bruger statstilskuddet, men henlægger pengene til egenkapital. Alene renterne af henlæggelserne er mere end 10.000.000 kr. større end det tilskud, DF får fra staten.

Svar (8/3 95)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):
Spørgeren sætter med sit spørgsmål fokus på et meget aktuelt og relevant emne.

Det er tankevækkende, at Dagspressens Finansieringsinstitut er i besiddelse af en egenkapital på omkring 160 mio. kr., og at der alene efter 1993-regnskabet henlægges 22,5 mio. kr. til Dagspressens Finansieringsinstituts formue.

Spørgsmålet er, om administrationen eller de givne regler for tildeling af tilskud er for stramme.

Dagspressens Finansieringsinstituts virke vil indtage en central rolle i Medieudvalgets arbejde vedrørende de trykte mediers økonomi. Det kan i den forbindelse nævnes, at Medieudvalget vil afgive sin afsluttende betænkning i sommeren 1996.

Jeg vil påse, at spørgsmål nr. S 1001 kommer til Medieudvalgets kendskab, således at det kan indgå i Medieudvalgets overvejelser om Dagspressens Finansieringsinstitut.

Spm. nr. S 1138

Til statsministeren (9/3 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Agter statsministeren at runde en opfordring til at sætte lys i vinduerne i alle statsinstitutionsbygninger på befrielsesdagen i 1995?«

Svar (15/3 95)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):
Jeg opfordrede ved brev af 2. februar 1995 regeringens ministre til inden for hvert deres forretningsområde at sørge for, at der den 4. maj 1995 fra ca. kl. 20.30 opstilles levende lys i vinduerne i offentlige bygninger, der vender ud mod befærdet vej eller plads, i det omfang det skøn-

nes praktisk gennemførligt. I den henseende bør der naturligvis tages hensyn til den risiko for brand, opsætning af levende lys indebærer.

Jeg kan tilføje, at jeg ved et brev af samme dato spurgte Folketingets formand, om han ville være indstillet på tilsvarende at sætte lys i Folketingets vinduer. Folketingets formand har den 10. februar givet mig en positiv tilbagemelding herom.

Endelig har jeg med hensyn til kommunale og amtskommunale institutioner sendt samme opfordring til landets borgmestre og amtsborgmestre ved brev af 7. februar 1995.

foretaget en opgørelse over udgiftsbehovet pr. nyanmeldt AIDS-patient, dvs. udgifterne i patienternes samlede levetid. Udgiftsbehovet blev opgjort til 754.000 kr. i 1993-prisniveau, svarende til 785.973 kr. omregnet til 1995-prisniveau. Ved beregningen indgik udgifter til screeninger, ambulante behandlinger og indlæggelser, udleveret medicin samt hjemmepleje. Det skal i den forbindelse bemærkes, at udgifterne for negative screeninger er fordelt på de nyanmeldte AIDS-patienter.

Spm. nr. S 1156

Til sundhedsministeren (10/3 95) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor stort udgiftsbehovet pr. AIDS-patient vurderes at blive for 1995, samt oplyse, hvordan dette tal fremkommer?«

Spm. nr. S 1157

Til sundhedsministeren (10/3 95) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor meget en HIV-smittet gennemsnitligt koster sundhedsvæsenet, inden HIV-smitten har udviklet sig til AIDS?«

Begrundelse

I forbindelse med de i dagspressen fremførte vurderinger af udviklingen i antallet af heteroseksuelle AIDS-patienter vil det være af interesse at vide, hvor meget det kan komme til at koste, samt hvordan man kommer frem til resultatet.

Begrundelse

I forbindelse med de i dagspressen fremførte vurderinger af udviklingen i antallet af heteroseksuelle AIDS-patienter er det klart, at før HIV har udviklet sig til AIDS, vil det også koste sundhedsvæsenet en del, og hvis udviklingen i antallet af heteroseksuelle AIDS-tilfælde bliver så voldsom som spået, så må der også være en kraftig stigning af antallet af HIV-tilfælde på vej. Det vil være af interesse at vide, hvor meget det kan komme til at koste.

Svar (17/3 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Sundhedsstyrelsen har oplyst, at det af Stadslægens redegørelse for 1994 vedrørende HIV/AIDS fremgår, at der i Københavns Kommune er forbrugt i gennemsnit 18 sengedage pr. AIDS-patient. Dette svarer i gennemsnit til en udgift på ca. 100.000 kr. for indlæggelser på sygehus. Til dette beløb skal lægges ambulante kontakter samt udleveret medicin. Som et meget groft skøn vurderes, at en AIDS-patient i ambulant behandling gennemsnitligt forbruger for 15.000 kr. medicin årligt. Disse tal vedrører udgiften til én patient i ét år.

Svar (17/3 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Sundhedsstyrelsen har oplyst, at de fleste HIV-smittede har tilknytning til en specialafdeling. Så længe den HIV-smittede kun har få symptomer, vil tilknytningen til specialafdelingen typisk bestå af undersøgelser, som foretages ambulant. Egentlige indlæggelser sker i dag som regel kun, når patienten får en af de typiske følgesygdomme, f.eks. lungebetændelse eller cancer. Behandlingen består dels af medicin, der skal bekæmpe selve HIV-infektionen, og dels af medicin mod de mange følgesygdomme. Undersøgelles- og behandlingsbehovet blandt raske HIV-smittede varierer meget.

Supplerende kan jeg oplyse, at der til brug for de kommunale udligningsordninger i 1992 blev

Som et groft gennemsnitsskøn kan det antages, at hver rask HIV-smittet følges ambulant to gange årligt, inden AIDS-diagnosen stilles. Statens Seruminstitut skønner, at der gennemsnitligt går 5 år, fra en person bliver bekendt med sin HIV-status, til der udvikles symptomer, der udløser diagnosen AIDS. Gennemsnitligt vil en rask HIV-smittet således have behov for 10 ambulante besøg i en femårig periode. Fra Hvidovre Hospital er oplyst, at prisen for et ambulant besøg er ca. 2.000 kr. Prisen for de ambulante besøg bliver således ca. 20.000 kr. I dette tal indgår ikke udgifterne til udleveret medicin og til indlæggelser. Som et meget groft skøn antages det, at ca. hver femte HIV-smittede modtager medicinsk behandling. Ligeledes som et groft skøn vurderes det, at en HIV-smittet i medicinsk behandling i gennemsnit forbruger medicin for ca. 15.000 kr. årligt.

Spm. nr. S 1114

Til finansministeren (6/3 95) af:

Kristian Thulesen Dahl (FP):

»Vil ministeren redegøre om baggrunden for, at pensionerede statstjenestemænd ikke kan få kompensation for de kommunale skattestigninger i lighed med modtagere af folke- og førtidspension?«

Begrundelse

Efter skattereformen i 1993 lovede regeringen, at der ikke med reformen ville blive tale om forringelser for pensionisterne. Der blev bl.a. herfor indgået aftale om at undgå lokale skattestigninger.

Da disse alligevel blev en realitet, indførtes kompensationsordningen, som skulle sikre, at pensionisternes forhold ikke blev forringet. Det er imidlertid oplyst for spørgeren, at denne ordning ikke inkluderer statstjenestemænd, der modtager pension, hvorfor disse reelt oplever forringelser. Spørgeren ønsker på denne baggrund oplyst baggrunden for, at denne gruppe ikke er medtaget i ordningen.

Svar (14/3 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

I henhold til § 72 c i lov om social pension udbetales der et tillæg til alle pensionister, som bor i kommuner, hvor summen af kommune-, amts- og kirkeskatten overstiger 31,8 pct. Tillægget er kompensation for det tab, som pensionisterne i disse kommuner ellers ville have som følge af skattereformen samt skatteforhøjelsen fra 1994 til 1995.

Endvidere ydes der kompensation for kommunale skattestigninger på mere end 0,4 pct.-enheder til pensionister, der den 1. januar 1995 bor i kommuner, der efter stigningen har en samlet kommunal beskatning på mere end 29,2 pct. inkl. kirkeskat.

Alle pensionister i de pågældende kommuner, som modtager førtids- eller folkepension, er omfattet af kompensationsordningen. Pensionerede statstjenestemænd er således også berettiget til at modtage kompenserende tillæg, når betingelserne er opfyldt, herunder at de modtager førtids- eller folkepension.

Spm. nr. S 1132

Til justitsministeren (8/3 95) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Hvilke foranstaltninger vil ministeren træffe for at sikre, at fanger – især farlige, voldsdømte fanger – ikke stikker af fra fængslerne?«

Begrundelse

Næsten dagligt indeholder dagspressen eksempler på fanger, som er stukket af fra fængsler, sikringsafdelinger på psykiatriske hospitaler eller lukkede afdelinger på forsorgshjem. Spørgeren går ud fra, at dagspressen hovedsagelig omtaler de farlige, voldsdømte fanger, så hvis de andre tælles med, må det på årsbasis være et meget betydeligt antal.

Allerede den tidligere justitsminister lovede at tage spørgsmålet om mere sikre anbringelser af farlige voldsdømte op med kriminalforsorgen og i øvrigt også prøvelsladelses- og udgangsregler for den samme gruppe.

Ministeren bør erindre, at sådanne fangeflugter, men også prøveløsladelser m.v., meget naturligt skaber betydelig uro hos voldsopførerne og deres pårørende, når navnene offentliggøres i dagspressen eller ofrene advares af politiet. I øvrigt er det vel stadig et godt princip, at personer, som er dømt til anbringelse i fængsel eller i forvaringsafdeling, befinder sig dér og ikke alle mulige andre steder.

Svar (17/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Indledningsvis skal det oplyses, at Kriminalforsorgen ikke kan udtale sig om sikkerhedsmæssige spørgsmål vedrørende lukkede afdelinger på psykiatriske hospitaler, forsorgshjem og lignende, da disse institutioner ikke henhører under Kriminalforsorgens ansvarsområde.

Udviklingen i antallet af undvigelses fra Kriminalforsorgens lukkede fængsler i perioden 1984-1994 fremgår af nedenstående oversigt:

1984	14
1985	11
1986	11
1987	3
1988	11
1989	11
1990	0
1991	1
1992	9
1993	11
1994	15

Som det fremgår af oversigten, ligger antallet af undvigelses nogenlunde konstant, men med nogen variation fra år til år. Der er ikke medregnet undvigelses fra den del af Sandholmlejren, der anvendes til frihedsberøvelse af asylansøgere.

For så vidt angår året 1994, ser Kriminalforsorgen med stor alvor på, at det lykkedes 15 indsatte at undvige fra de lukkede fængsler. Kriminalforsorgen lægger selvsagt stor vægt på, at de lukkede fængsler er så sikre, at man i videst muligt omfang undgår undvigelses fra dem.

Kriminalforsorgen foretager på baggrund af konkrete hændelser og i øvrigt i forbindelse med renoveringer og nybygninger til stadighed en vurdering af fængslernes fysiske sikkerhed.

Som følge af antallet af undvigelses i 1993 og 1994 er Kriminalforsorgen i færd med at foretage en tværgående generel gennemgang af undvigelsesepisoderne med henblik på afdækning af behovet for eventuelt yderligere sikkerhedsmæssige tiltag. Endvidere har spørgsmålet været drøftet med fængselsinspektørerne.

Den fysiske sikkerhed i fængslerne koncentrerer sig navnlig om ringmure, gårdtursarealer, vinduer, tv-overvågning, bevægelsesalarmer og låsesystemer.

Kriminalforsorgen gennemfører inden for de afsatte økonomiske rammer en løbende sikring af de lukkede fængsler for at forbedre sikkerheden.

For tiden foretages der f.eks. en systematisk udskiiftning af vinduerne på Københavns Fængsler, Statsfængslet i Nyborg og Statsfængslet i Horsens, bl.a. for at forbedre sikkerheden.

Det indgår naturligvis også i Kriminalforsorgens overvejelser, hvorledes den teknologiske udvikling kan anvendes/nyttiggøres til at forbedre sikkerheden i fængslerne.

Ud over den tekniske sikkerhed i fængslerne udgør kontakten mellem personalet og de indsatte også en meget væsentlig sikkerhedsmæssig faktor. Ved indførelsen af AUF-strukturen i fængslerne er fængselsfunktionærernes arbejdsopgaver blevet meget væsentligt ændret. Ud over de traditionelle sikkerhedsmæssige opgaver skal fængselsfunktionærerne nu også varetage visse sagsbehandlingsopgaver samt deltage ved beskæftigelsen af de indsatte og ved tilrettelæggelsen og gennemførelsen af fritiden.

På denne måde opnår personalet et bedre kendskab til de indsatte og får derfor en større mulighed for at følge med i, hvad der sker blandt dem.

Især for så vidt angår voldsdømte, er der sket skærper i reglerne om udgang og prøveløsladelse. Den 10. januar 1994 blev der i udgangscirkulæret blandt andet indføjet en forudsætning om, at hensynet til retshåndhævelsen ikke må tale imod udgang. Hermed blev det præciseret, at der kan forekomme konkrete tilfælde, hvor de generelle tidsmæssige betingelser er opfyldt, men hvor hensynet til retshåndhævelsen taler imod udgang på det pågældende tidspunkt. I cirkulæret om behandlingen af sager om løsladelse på prøve blev det blandt andet bestemt, at der altid skal indhentes en udtalelse fra den afdeling af Kriminalforsorgen, som i givet fald skal føre tilsyn, hvis den indsatte er dømt for vold. Desuden blev det bestemt, at der

skal ske høring af socialforvaltningen med henblik på fastsættelse af vilkår, for så vidt angår indsatte, der er dømt for vold mod mindreårige. Disse bestemmelser er begrundet i bestræbelserne på at begrænse recidiv til voldskriminalitet.

Der er derudover som led i opfølgningen af regeringens handlingsplan om bekæmpelse af vold foretaget en opstramning af prøveløsladelsesvilkårene for voldsdømte for at forhindre ny kriminalitet. Det er således indskærpet, at der ofte vil være grund til at fastsætte særvilkår for disse indsatte for eksempel i form af alkoholistbehandling, vilkår om ikke at bære våben af nogen art og vilkår om ikke at indfinde sig på bestemte steder.

Forud for de nævnte skærper i reglerne om udgang og prøveløsladelse blev der i september 1992 gennemført skærper i administrationen af reglerne. Blandt andet skal der ske en skærpet kontrol af udgangsadressen, særligt når det drejer sig om indsatte, der er idømt en længere straf for personfarlig kriminalitet, ligesom politiet omgående skal underrettes, når en indsat, der er dømt for grov/personfarlig kriminalitet, udebliver fra udgang. Der blev samtidig foretaget en ændring i udgangscirkulæret, således at det er muligt at ikende længere udgangskarantæne i tilfælde, hvor den indsatte er sigtet eller dømt for at have begået alvorlig personfarlig kriminalitet under strafudståelsen.

I øvrigt henvises til justitsministerens redegørelse i samrådet den 24. januar 1995.

Spm. nr. S 1118

Til sundhedsministeren (7/3 95) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange administrative direktørstillinger der er i Hovedstadens Sygehusfællesskab, og hvor mange administrative direktørstillinger der er gennemsnitlig i amternes sygehusadministration og f.eks. i Århus Amt?«

Svar (15/3 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg forstår spørgsmålet således, at det er antallet af direktører i direktionen for den centrale HS-forvaltning, der ønskes oplyst.

Jeg kan oplyse, at der er 4 medlemmer af direktionen, idet den er sammensat af en administrerende, en sundhedsfaglig, en økonomi- og planlægnings- samt en personale- og forhandlingsdirektør.

Det gælder generelt i sygehusvæsenet, at stillingsbetegnelserne for det ledende administrative personale fastsættes lokalt, og betegnelserne varierer derfor inden for det amtskommunale sygehusvæsen.

Typisk har lederen af de centrale sygehus- eller sundhedsforvaltninger titel af direktør – som f. eks. i Århus Amt – eller forvaltningschef. Der er ikke tradition for anvendelse af titlen direktør som stillingsbetegnelse for øvrigt ledende personale i de amtslige forvaltninger.

Der henvises endvidere til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1120 vedrørende problemerne i at sammenligne HS-forvaltningen med de amtskommunale sygehusforvaltninger.

Spm. nr. S 1119

Til sundhedsministeren (7/3 95) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren oplyse om Hovedstadens Sygehusfællesskabs direktions lønninger i forbindelse med en oversigt over samtlige direktørstillinger med angivelse af aflønning?«

Svar (15/3 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Direktionen i Hovedstadens Sygehusfællesskab er ansat på individuelle åremålskontrakter.

Kontraktansættelsen afspejler, at ansættelse af ledende administrativt personale i den offentlige sektor i stigende omfang sker på individuelle kontrakter, som det kendes fra den private sektor.

Jeg finder det ikke rigtigt at oplyse om aflønningen af de enkelte medlemmer af direktionen,

idet spørgsmålet vedrører de pågældende enkeltpersoners private økonomiske forhold.

For en oversigt over direktørstillingerne i sygehusfællesskabet henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1118.

Spm. nr. S 1120

Til sundhedsministeren (7/3 95) af:

Tove Fergo (V):

»Hvor mange administrationsstillinger er der i Hovedstadens Sygehusfællesskab, og hvor mange administrationsstillinger er der i amternes sygehusadministrationer?«

Svar (15/3 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Hovedstadens Sygehusfællesskab har oplyst, at der pr. 1. marts 1995 var besat i alt 83 fuldtidsstillinger i den centrale forvaltning.

I overensstemmelse med sygehusvæsenets decentrale struktur er der betydelige variationer i opbygningen af de enkelte amtskommuners sygehusadministrationer.

Det indebærer bl.a. variationer i afgrænsningen mellem, hvilke administrative funktioner der løses i centralforvaltningerne, i sygehusforvaltningerne og på de enkelte sygehuse.

Endvidere indebærer arbejdsdelinger inden for de amtslige centralforvaltninger, at der også i varierende omfang varetages sygehusrelevante opgaver i andre afdelinger end sygehusforvaltningen – herunder typisk visse økonomi- og personaleadministrative opgaver. For HS gælder, at alle tilsvarende opgaver skal løses inden for den centrale forvaltning.

Det er derfor ikke muligt på grundlag af den tilgængelige personalestatistik at foretage sammenlignelige opgørelser af antallet af administrative stillinger i HS og i amternes sygehusadministrationer.

Spm. nr. S 1134

Til sundhedsministeren (8/3 95) af:

Tove Fergo (V):

»Mener ministeren, at Den Videnskabsetiske Komité for Københavns og Frederiksberg Kommuner kan behandle de videnskabelige forsøgsprojekter på betryggende måde, når komiteen skal behandle mere end 900 forsøgsprojekter om året, hvilket er 50 pct. af de projekter, der bliver behandlet i alle de øvrige komiteer tilsammen?«

Svar (16/3 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Som oplyst under mit samråd den 6. december 1994 med Sundhedsudvalget er det i henhold til loven om et videnskabsetisk komitésystem og behandling af videnskabsetiske forskningsprojekter (§ 2) amtsrådene, der nedsætter de regionale videnskabsetiske komiteer og dermed også bestemmer antallet heraf. Der er således ved den nuværende udformning af loven tillagt amterne en betydelig frihed med hensyn til nedsættelsen og arbejdet i komiteerne.

Hensigten med loven om det videnskabsetiske komitésystem er blandt andet, at der foretages en etisk vurdering af forskningsprojekterne og dermed sikres en beskyttelse af forsøgspersonerne.

Komiteen for Københavns og Frederiksberg Kommuner har som bekendt nedsat et antal underudvalg til behandling af de konkrete projekter. Herved er byrden for de mange projektgodkendelser fordelt ud på flere udvalg, samtidig med at der er sikret en fælles linje for sagsbehandlingen på hele området, idet projekterne kan indbringes for den fælles komité, hvis det ønskes af medlemmerne i underudvalgene.

Det fremgår af loven, at den skal revideres i folketingsåret 1995-96. I forbindelse med revisionen vil der blive lejlighed til at se på de tekniske bestemmelser om nedsættelse, sammensætning og arbejdsgang i komiteerne. Vi vil således også få lejlighed til at se på spørgsmålet om opretholdelse af amternes kompetence til frit at beslutte antallet af komiteer.

På baggrund af den forestående revision af loven agter jeg derfor ikke nu at tage initiativ til ændring af lovgivningen.

Spm. nr. S 1135

Til sundhedsministeren (8/3 95) af:

Tove Fergo (V):

»Er ministeren enig i, at det – af hensyn til forsøgspersonernes sikkerhed – vil være rigtigt at opdele Den Videnskabsetiske Komité for Københavns og Frederiksberg Kommuner i 3 komiteer, og vil ministeren tage initiativ til, at komiteen bliver opdelt i 3 komiteer med hver deres på forhånd fastlagte ansvarsområde?«

Svar (16/3 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Der henvises til min besvarelse af spørgsmål nr. S 1134.

Det har ikke været muligt at indhente de nødvendige oplysninger inden for den givne tidsramme, og jeg skal derfor vende tilbage, når Indenrigsministeriets udtalelse foreligger.

Spm. nr. S 1153

Til socialministeren (9/3 95) af:

Tove Fergo (V):

»Hvordan vil ministeren sikre, at familiesammenførte flygtningefamilier får en passende bolig, og hvordan vil ministeren i fremtiden sikre, at der ikke gives tilladelse til familiesammenføringer, før der er en passende bolig til rådighed?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1152.

Spm. nr. S 1152

Til socialministeren (9/3 95) af:

Tove Fergo (V):

»Er det meningen, at herberger og hjemløseinstitutioner skal bruges til flygtninge, der har fået asyl og er blevet berettiget til familiesammenføring, fordi Flygtningehjælpen ikke har sørget for, at de har søgt bolig?«

Foreløbigt svar (17/3 95)

Socialministeren (Jytte Andersen, fg.):

Socialministeriet har i anledning af spørgsmålet bedt Indenrigsministeriet om en udtalelse. Så snart denne foreligger, vil jeg vende tilbage med svar på spørgsmålet.

Begrundelse

Forsorgsinstitutionen Sundholm gør opmærksom på i deres årsrapport af februar 1995, at der ikke tages højde for boligsituationen i forbindelse med en familiesammenføring, idet det herboende familiemedlem enten slet ikke har søgt bolig eller kun har været opnoteret i kort tid. Derfor ender familierne ofte på et herberg for hjemløse.

Foreløbigt svar (17/3 95)

Socialministeren (Jytte Andersen, fg.):

Jeg har bedt indenrigsministeren, under hvem den overordnede flygtninge- og integrationspolitik hører, om en udtalelse til brug for besvarelsen. Indenrigsministeriet har i den forbindelse anmodet Dansk Flygtningehjælp om at bidrage til besvarelsen.

Spm. nr. S 1099

Til arbejdsministeren (2/3 95) af:

Aage Frandsen (SF):

»Har regeringen planer om at ændre de eksisterende regler for sabbatorlov, f.eks. ved at fratagde kravet om et års ledighed for erstatningsarbejdskraften, eller har regeringen planer om helt at afskaffe sabbatorloven?«

Begrundelse

Det er fremgået af dagspressen, at antallet af mennesker, der nu benytter sig af muligheden for sabbatorlov, er klart mindre end sidste år. I de første 8 uger af 1995 var det godt 100 i gen-

nemsnit om ugen med klart faldende tendens med henholdsvis 54 og 60 i uge 7 og 8.

Faldet hænger naturligt nok sammen med de forringelser i mulighederne, der blev aftalt i finanslovforliget. I den forbindelse tyder det på, at kravet om, at erstatningsarbejdskraften skal have været ledig i mindst et år, virker stærkt begrænsende for, at virksomheder og institutioner vil bruge sabbatorloven i forbindelse med rotation på arbejdspladserne. Hvis kravet om et års ledighed opretholdes, kunne der være risiko for, at efterhånden meget få vil kunne få sabbatorlov.

Da ministeren samtidig i Jyllands-Posten den 2. marts 1995 udtaler: »Det kan godt være, at folk i stedet må aftale orlov igennem overenskomsterne. Det kommer an på, om beskæftigelsessituationen er god nok til den tid«, kunne det måske tyde på, at regeringen ønsker sabbatorloven afskaffet, hvis der fortsat er lønmodtagere, der anvender den, selv om forringelserne i henhold til finanslovforliget gør det vanskeligt at anvende den.

Skulle mangel på arbejdskraft inden for visse områder være til hindring for, at arbejdsgiverne kan finde erstatningsarbejdskraft, kan arbejdsgiveren jo blot sige nej til sabbatorlov, så det kan ikke være et argument mod sabbatorlovens eksistens.

Svar (15/3 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):
Der er ingen aktuelle planer om at afskaffe sabbatorloven.

Orlovsordningerne har bl.a. til formål at fremme jobrotationen på arbejdsmarkedet, og uddannelsesorloven er den af orlovsordningerne, der klarest sigter herpå, idet både den, der under sin orlov opnår nye kvalifikationer, og den eventuelle afløser, der får chancen i et ordinært job, må siges at være blevet mere mobile på arbejdsmarkedet.

Spm. nr. S 1130

Til arbejdsministeren (8/3 95) af:

Aage Frandsen (SF):

»Agter ministeren, sådan som det omtales på forsiden af Politiken den 7. marts 1995, at for-

ringe ferieloven, for at statens overenskomster, som indebærer, at den femte ferieuge kan erstattes af løn plus 50 pct., ikke skal kunne komme i strid med ferieloven?«

Begrundelse

Det forekommer grotesk, hvis det skulle være tilfældet, fordi bestemmelsen om fem ugers ferie er en sikring af en rettilighed, som lønmodtagerne har. Det forekommer også grotesk, hvis det skulle være tilfældet, at en overenskomst, der indebærer en svækkelse af lønmodtagernes rettigheder, skulle kunne betyde en svækkelse af gældende lovgivning.

Svar (15/3 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg har ingen aktuelle planer om at ændre ferieloven på det anførte eller andre lignende punkter.

I første omgang ønsker jeg at afvente Ansættelsesretsudvalgets betænkning. I det udvalg kan man også foreslå justeringer i ferieloven.

Spm. nr. S 1083

Til udenrigsministeren (2/3 95) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Vil udenrigsministeren redegøre for den hidtidige anvendelse af artikel 235 i Unionstraktaten, herunder hvorvidt der er sket en stigning eller et fald i anvendelsen af artikel 235 som hjemmelsgrundlag?«

Svar (13/3 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):
Siden 1973 har i alt 1487 EF-retsakter indeholdt en henvisning til artikel 235 som enten den eneste hjemmelsbestemmelse eller som en del af hjemmelsgrundlaget for udstedelse af konkrete retsakter.

Der vedlægges en opgørelse fordelt på år af de retsakter, som indeholder en henvisning til artikel 235. (Ikke optrykt her). Denne opgørelse viser, at anvendelsen af artikel 235 er faldet efter

Den Europæiske Fællesakt i 1986 og Traktaten om Den Europæiske Union i 1992.

En gennemgang af de retsakter, som indeholder en henvisning til artikel 235 viser, at flertallet falder inden for klart afgrænsede områder.

I perioden indtil Fællesaktens ikrafttræden den 1. juli 1987 blev artikel 235 bl.a. anvendt som grundlag for gennemførelse af EF's miljø- og forskningspolitik.

Herudover er artikel 235 typisk blevet anvendt i forbindelse med vedtagelse af retsakter vedrørende - Fællesskabets indgåelse af internationale aftaler, herunder multilaterale aftaler som f.eks. overenskomsten om oprettelse af Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling (EFT 1990 L 372/4) og bilaterale aftaler om f.eks. gennemførelse af uddannelsesprogrammet ERASMUS, - gennemførelse af makrofinansiel bistand og nødhjælp, og - fælles programmer på ungdoms- og uddannelsesområdet som f.eks. programmerne TEMPUS og Ungdom-for-Europa.

I 1994 er artikel 235 fortrinsvis blevet anvendt på følgende områder: Makrofinansiel bistand, partnerskabs- og samarbejdsaftaler, oprettelse af EU-organer, energi og svig.

Vedrørende anvendelsen af artikel 235 efter Maastricht-Traktatens ikrafttræden henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1085.

Spm. nr. S 1084

Til udenrigsministeren (2/3 95) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Er det udenrigsministerens opfattelse, at brug af artikel 235 i Unionstraktaten altid er velbegrunderet, eller bruges artikel 235 f.eks. for at mindske Europa-Parlamentets indflydelse?«

Svar (13/3 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Der er fire betingelser, som skal være opfyldt for at anvende artikel 235. Den retsakt, som ønskes vedtaget, skal således

- være »påkrævet«
- »for at virkeliggøre et af Fællesskabets mål«
- »inden for Fællesmarkedets rammer,« - og Traktaten må ikke i øvrigt indeholde fornøden hjemmel til vedtagelse af den pågældende retsakt.

Såfremt disse betingelser er opfyldt, kan Rådet vedtage en retsakt efter følgende beslutningsprocedure:

- Rådet træffer afgørelse med ensstemighed
- efter forslag fra Kommissionen
- og efter at have indhentet udtalelse fra Europa-Parlamentet.

Anvendelsen af artikel 235 foregår, som det fremgår, i et samspil mellem alle tre institutioner.

Artikel 235 bruges således ikke for at mindske Europa-Parlamentets indflydelse.

Spm. nr. S 1085

Til udenrigsministeren (2/3 95) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Vil udenrigsministeren inddele vedtagelser på grundlag af artikel 235 i Unionstraktaten i forskellige kategorier, eksempelvis emneopdelt?«

Svar (13/3 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1083 vedrørende en generel beskrivelse af anvendelsen af artikel 235.

Det fremgår af redegørelsen heri, at det er en af betingelserne for anvendelsen af artikel 235, at der ikke i øvrigt i Traktaten er hjemmel til at udstede den pågældende retsakt. Det følger heraf, at antallet af situationer, hvor artikel 235 er relevant, er blevet væsentligt indskrænket efter Fællesakten og Unionstraktaten.

Efter Unionstraktaten har artikel 235 først og fremmest betydning på følgende tre områder:

For det første fremgår det af Unionstraktatens artikel 3, litra t, at Fællesskabets virke bl.a. omfatter foranstaltninger på områderne energi, civilbeskyttelse og turisme. Da traktaten ikke i øvrigt indeholder bestemmelser om disse områder, og da artikel 3 ikke i sig selv er en hjemmelsbestemmelse, er artikel 235 fortsat relevant her.

For det andet finder artikel 235 anvendelse i forbindelse med oprettelse af nye organer. Som eksempler kan nævnes Rådets forordning 2062/94 af 18. juli 1994 om oprettelse af et europæisk arbejdsmiljøagentur (EFT 1994 L 216/1) og Rådets forordning 2309/93 af 22. juli 1993 om

oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering (EFT 1993 L 214/1).

For det tredje finder artikel 235 anvendelse i forbindelse med Fællesskabets indgåelse af bilaterale og multilaterale internationale aftaler på de områder, hvor Fællesskabet har kompetence hertil, men hvor der ikke er direkte hjemmel i andre bestemmelser i Unionstraktaten. Som eksempler kan nævnes Rådets afgørelse af 22. december 1994 om indgåelse på Fællesskabets vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (WTO) (EFT 1994 L 336/1) og Rådets afgørelse af 19. juli 1993 om indgåelse af samarbejdsaftalen med Slovenien (EFT 1993 L 189/1).

Spm. nr. S 1086

Til udenrigsministeren (2/3 95) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Vil udenrigsministeren oplyse, om et vist antal nye artikler i Unionstraktaten, og i så fald hvilke, vil kunne give den fornødne hjemmel og dermed overflødigøre artikel 235?«

Svar (13/3 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Anvendelsesområdet for artikel 235 er, som anført i besvarelsen af spørgsmål nr. S 1084, bl.a. afhængigt af tilstedeværelsen af andre hjemmelsbestemmelser i Traktaten.

Som det fremgår, er artikel 235's formål at give Fællesskabet en mulighed for at handle i uforudsete situationer.

Som eksempel kan nævnes, at artikel 235 udgjorde det juridiske grundlag for gennemførelse af den miljø- og forskningspolitik, som var et afgørende element i virkeliggørelsen af de fælles mål, men som der ikke i øvrigt var hjemmel til i traktaten før vedtagelsen af henholdsvis Den Europæiske Fællesakt og Unionstraktaten.

Dette eksempel viser vigtigheden af at have adgang til at kunne vedtage nødvendige retsakter i uforudsete situationer. Det er erfaringsmæssigt vanskeligt på forhånd at forudsige alle situationer, som måtte opstå i fremtiden, jf. også besvarelsen af spørgsmål nr. S 1085. Derfor er der noget, som taler for, at det også fremover vil

være hensigtsmæssigt, at Traktaten indeholder en bestemmelse af artikel 235's karakter.

Spm. nr. S 1100

Til finansministeren (3/3 95) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke offentlige ydelser 17.000 bosniere vil være berettiget til at oppebære, når asylcentre som anført i dagbladet Politiken er lyntømt og bosnierne skal integreres i det danske samfund, samt oplyse, hvem der skal afholde disse udgifter?«

Begrundelse

Af dagbladet Politiken synes det at fremgå, at regeringen er af den fejlagtige opfattelse, at udlændinge i eget hjem og på offentlige ydelser skulle være en besparelse for det offentlige sammenholdt med udgifterne i asylcentre. Såfremt denne påstand er rigtig, rejser det interessante perspektiver for de tidligere og nuværende bevillinger til Dansk Flygtningehjælp.

Svar (13/3 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Når de bosniske krigsflygtninge efter afsluttet behandling af deres sager har fået tildelt asyl efter udlændingelovens § 7 eller opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5, vil de være berettiget til de samme sociale ydelser som danske borgere.

Af bemærkningerne til lov nr. 34 af 18. januar 1994 (L 86, fremsat den 30/11 1994) fremgår, at de bosniske flygtninge vil blive omfattet af et integrationsprogram af en gennemsnitlig varighed på 9 måneder. Ud over økonomisk forsørgelse efter bistandslovens regler forventes flygtningene at deltage i en række undervisningsaktiviteter og modtage rådgivning om det danske samfund.

Langt hovedparten af denne indsats finansieres af staten, idet udgifter til daginstitutioner, folkeskole, sygesikring m.v. dog afholdes af primær- og amtskommunerne.

Det er ikke på nuværende tidspunkt afklaret, hvordan danskundervisningen af voksne bosni-

ske krigsflygtninge skal organiseres. Dette og andre forhold vedr. integrationen af de bosniske flygtninge analyseres i Indenrigsministeriets i december 1994 nedsatte integrationsudvalg. Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen deltager i dette arbejde, der forventes afsluttet senest den 1. april 1995.

Når de bosniske krigsflygtninge efter at have gennemført integrationsprogrammet er blevet permanent boligplaceret i det danske samfund, vil de overgå til kommunal forsørgelse, såfremt de ikke finder beskæftigelse. Staten bidrager dog fortsat i betydeligt omfang til finansieringen af forsørgelsesudgifterne m.v. gennem refusionsordninger og budgetgarantien.

Det fremgår endvidere af lovbemærkningerne til L 86, at regeringen vil lade spørgsmålet om de økonomiske virkninger for kommunerne af de seneste års tilstrømning af krigsflygtninge indgå i de økonomiske forhandlinger mellem staten og kommunerne i foråret 1995.

På denne baggrund er der nu nedsat en arbejdsgruppe under Indenrigsministeriet, som skal forberede et oplæg om de kommunaløkonomiske konsekvenser af krigsflygtninge i såvel integrations- som kommunefasen til forårets kommuneforhandlinger. Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen deltager også i denne arbejdsgruppes arbejde.

I øvrigt var det ikke korrekt, når dagbladet Politiken for nylig anførte, at asylcentre skal »lyntømmes«.

Visse centre forudses således anvendt til midlertidig indkvartering af bosniske krigsflygtninge, der har opnået asyl eller opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5, indtil disse varigt kan boligplaceres.

Andre centre vil på uændret vis blive anvendt til personer med midlertidig opholdstilladelse, atter andre er planlagt lukket, og endelig vil visse centre overgå til nye anvendelsesformer. Ændringernes tidsmæssige forløb vil bl.a. afhænge af den praktiske gennemførelse af asylsagsbehandlingen og boligplaceringsindsatsen.

Spm. nr. S 1101

Til miljø- og energiministeren (3/3 95) af:
Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt lovforslaget vedrørende planloven, der tilsigter at give mulighed for ombygning af asylcentre uden den sædvanlige procedure, opretholdes?«

Begrundelse

Det fremgår af dagbladet Politiken, at regeringen ønsker en »lyntømning« af asylcentre, hvorfor den påtænkte ombygning synes uforløst.

Svar (14/3 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Jeg har forelagt spørgsmålet for Indenrigsministeriet, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»De ca. 17.400 bosniske krigsflygtninge, hvis asylansøgninger søges behandlet i løbet af 1995, fordeler sig på ca. 3.000 enkeltpersoner og ca. 4.600 familier. I henhold til L 86, vedtaget den 12. januar 1995, skal såvel de personer, som meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, som de personer, der meddeles opholdstilladelse efter den nye bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5, overgå til Dansk Flygtningehjælps regi, og i konsekvens heraf skal de skaffes boliger uden for centrene. Der skønnes behov for omkring 8.000 boliger.

Der er under det af indenrigsministeren nedsatte Integrationsudvalg nedsat et Boligplaceringsudvalg med deltagelse af blandt andre Dansk Flygtningehjælp, Dansk Røde Kors, Kommunernes Landsforening, Boligselskabernes Landsforening, Finansministeriet og Boligministeriet, som undersøger mulighederne for at tilvejebringe et så stort antal boliger.

Udvalget har ikke tilendebragt sine overvejelser, og det er oplyst for mig, at der ikke på nuværende tidspunkt kan skønnes over, hvor lang tid det vil tage at skaffe det nødvendige antal boliger. Det ligger imidlertid fast, at det - som anført i forbindelse med 1. behandling den 31. januar 1995 af L 133 om ændring af planlovens § 3 a - ikke vil være muligt at skaffe anden varig indkvartering i takt med, at de bosniske asylansøgere får asyl eller opholdstil-

ladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5. Langt mindre vil det være muligt at foretage en »lyntømning« – som den i dagbladet Politiken den 3. marts 1995 omtalte – af centrene, og der er ikke planer herom.

Det kan dog oplyses, at der allerede er indgået lejemål for ca. 1.200 pladser i satellitboliger. Det forventes, at der vil være en stigende tendens i etableringen af nye satellitboliger. Målsætningen om at skaffe satellitplads til de 4.000-5.000 bosniske krigsflygtninge, som har ytret ønske herom, påregnes således opfyldt over en periode. Det kan endvidere oplyses, at der vil blive bedre pladsforhold på centrene for de beboere, der fortsat vil opholde sig dér.

Som anført ved fremsættelsen af L 133 var begrundelsen for ændringen af § 3 a ved tilføjjelsen af et nyt stk. 3 at gøre det muligt – i det omfang det ikke vil være muligt at skaffe de bosniske krigsflygtninge anden bolig i takt med, at de får opholdstilladelse – at lade de pågældende blive boende i centrene, indtil der er skaffet dem anden varig bolig. Dette behov er fortsat påtrængende. Der er således ikke sket en sådan ændring i forudsætningerne for forslaget fremsættelse, at der er grundlag for at lade forslaget bortfalde.

Vedrørende den del af lovforslaget, som indebærer, at selve § 3 a-proceduren bevares indtil en ny revision i folketingsåret 1996-97, kan som i bemærkningerne til L 133 anføres to forhold. Dels forestår der et omfattende arbejde med at erstatte eksisterende dårlig og/eller dyr centerkapacitet med bedre og billigere indkvartering – i første række i form af flygtningelandsbyer, og dels finder regeringen – særlig henset til den usikre situation i Bosnien-Hercegovina og omliggende områder – at der i yderligere en periode fremover er behov for et planlægningsberedskab som § 3 a, der på kort tid kan imødekomme fornyede behov for hurtig etablering af indkvarteringssteder.«

Spm. nr. S 1104

Til justitsministeren (6/3 95) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes man vil forbedre borgernes retssikkerhed over for indgreb fra sæmmyndigheder, der med hjemmel i særlovgivningen uden retskendelse og som led i

almindelig kontrolvirksomhed har fri adgang til private erhvervsvirksomheder og private hjem?«

Begrundelse

Det er en helt uacceptabel underminering af grundloven, at der i mere end hundrede love og bekendtgørelser er fri adgang for sæmmyndighederne til privat område, ligesom der savnes regler for disse sæmmyndigheders magtudøvelse, som det er kendt fra strafferetsplejens regler, der nøje fastlægger politiets beføjelser.

Svar (13/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Spørgsmålet om forvaltningsmyndighedernes anvendelse af kontrolundersøgelser uden retskendelse blev indgående behandlet i betænkning nr. 1039/1985 om tvangsindgreb uden for strafferetsplejen. Udvalget havde professor, dr.jur. Bent Christensen som formand.

Udvalget anfører bl.a. (bet. s. 129) at der er tale om en særdeles omfattende lovgivning, der regulerer en lang række ofte meget forskelligartede forhold inden for samfundslivet. Udvalget henledte bl.a. opmærksomheden på, at det i forbindelse med ny og ændret lovgivning bør vurderes, om de beføjelser, der ønskes tillagt myndighederne, er nødvendige.

Udvalget overvejede samtidig spørgsmålet om forudgående retskendelse. Udvalget fandt, at spørgsmålet om, hvorvidt retskendelse bør indhentes, retspolitisk hænger nøje sammen med spørgsmålet om, hvad domstolene kan efterprøve. Sagt på en anden måde hænger værdien af et krav om retskendelse sammen med beskrivelsen af de retsstiftende kendsgerninger (retsfaktum), der skal være opfyldt, for at indgrebet kan foretages, jf. bet. s. 133.

De pågældende love indeholder i almindelighed ikke nogen nærmere beskrivelse af, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at indgrebet kan foretages. Dette er ifølge udvalget ikke unaturligt. Langt de fleste indgreb er begrundet i kontrollensynet, ofte stikprøvekontrol. Det er netop det stikprøvemæssige – og dermed uforudsigeligheden – der giver ordningen værdi, jf. bet. s. 137. Herefter anføres:

»På denne baggrund kan retsfaktumbeskrivelsen i disse tilfælde vanskeligt være præcis.

Hvis der er tale om tvangsindgreb som oplysningsmiddel, er de retsstiftende kendsgerninger (betingelser) næsten altid enkle og let konstaterbare. Et krav om retskendelse vil efter udvalgets opfattelse derfor ofte være et unødigt omsvøb, der vil belaste domstolene med unødige sager og svækker forvaltningsmyndighedens kontrolmuligheder, uden at der reelt er vundet noget i retssikkerhedsmæssig henseende.«

Folketinget har som bekendt gennem årene vedtaget et meget stort antal bestemmelser i lovgivningen, hvorefter forvaltningsmyndighederne har adgang til at foretage kontrolundersøgelser uden retskendelse. Spørgsmålet om rigtigheden af en sådan lovgivning har flere gange været overvejet, herunder gennem spørgsmål til justitsministeren.

Hvis der fremover skal kræves retskendelse, må man tage stilling til, hvilke betingelser domstolene skal efterprøve i den forbindelse. I det omfang der stilles krav om en konkret mistanke om et strafbart forhold i det enkelte tilfælde, må beføjelsen til at indbringe sagerne for domstolene tillægges politiet. En sådan ordning vil uvægerligt fundamentalt påvirke opgavefordelingen mellem forvaltningsmyndighederne, politiet og domstolene, kræve ressourceomlægninger og have væsentlige konsekvenser for kontrollen med overholdelsen af lovgivningen på en lang række områder.

Jeg har forstået, at det rejste principielle spørgsmål vil blive taget op i Magtudredningsudvalget. Det synes jeg er en god ide.

Justitsministeriet vil i øvrigt i forbindelse med den lovtekniske gennemgang af andre ministeriers lovforslag fremover være yderligere opmærksom på, hvorvidt bestemmelser i særlovgivningen af den omhandlede karakter er nødvendige for overholdelsen af lovgivningen på de enkelte områder.

Spm. nr. S 1105

Til statsministeren (6/3 95) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil statsministeren oplyse, hvad regeringen vil foretage sig for at nedbringe antallet af love, hvor særmyndigheder med hjemmel i særlovgivningen uden retskendelse og som led i almindelig kontrolvirksomhed har fri adgang til private erhvervsvirksomheder og private hjem?«

Begrundelse

Det er en helt uacceptabel underminering af grundloven, at der i mere end hundrede love og bekendtgørelser er fri adgang for særmyndighederne til privat område, ligesom der savnes regler for disse særmyndigheders magtudøvelse, som det er kendt fra strafferetsplejens regler, der nøje fastlægger politiets beføjelser.

Svar (15/3 95)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg kan henholde mig til justitsministerens svar af 13. marts 1995 på spørgsmål nr. S 1104 fra samme spørger.

Spm. nr. S 1088

Til skatteministeren (3/3 95) af:

Svend Aage Jensby (V):

»Vil ministeren oplyse, om en person, hos hvem der er sket udbyttekonfiskation af f.eks. 200.000 kr. i forbindelse med en dom for en strafbar handling, vil kunne foretage fradrag herfor ved opgørelsen af det eller de kommende års skattepligtige indkomst?«

Begrundelse

Da der kan være tvivl om den skatteretlige stilling med hensyn til den i spørgsmålet nævnte situation, ønskes denne tvivl afklaret.

Svar (13/3 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

De skatteretlige følger af en konfiskation er bl.a. afhængige af de nærmere omstændigheder ved den strafbare aktivitet, herunder om udbyttet har været indtægtsført og beskattet.

Jeg kan generelt oplyse, at det ikke i sig selv udelukker beskatning, at en indtægt er erhvervet ved en strafbar handling.

Dette gælder, hvor den ulovlige indtægt er opnået gennem en retshandel, og selv om indtægten vil kunne konfiskeres. Gennemføres der senere en konfiskation, kan skatteyderen fra-

trække det konfiskerede beløb i sin indkomstopgørelse for konfiskationsåret eller efter indhentet tilladelse i de(t) år, hvori den konfiskerede indtægt er medtaget i indkomstopgørelsen.

Er en ulovlig indtægt derimod opnået gennem en egenmægtig tilegnelse f.eks. ved tyveri, røveri eller underslæb, kan der ikke ske beskættning, da der aldrig er erhvervet nogen ret til indkomsten.

Spm. nr. S 1127

Til sundhedsministeren (7/3 95) af:

Jørn Jespersen (SF):

»Vil ministeren i forbindelse med forhandlingerne med medicinalindustrien om en afløsning af aftalen om prisstop inddrage spørgsmålet om prissætning af nye, innovative lægemidler, så der sikres en offentlig kontrol med prisniveauet på disse midler?«

Begrundelse

Af et svar fra ministeren til Folketingets Sundhedsudvalg (alm. del, bilag 161) fremgår, at »ved bedømmelse af nye, innovative lægemidler foretages ingen prissammenligninger. Disse lægemidler kan derfor opnå generelt tilskud uanset prisen.«

Disse nye, innovative lægemidler må vurderes at have et væsentligt medansvar for, at de offentlige udgifter til sygesikringen stadig vokser eksplosivt. Derfor er det af stor betydning, at en ny aftale om medicinpriser (eller et lovindgreb) indeholder en offentlig kontrol med priserne på disse midler.

Spørgsmålet er, om de innovative lægemidler altid er prisen værd – eller om de tværtimod på grund af en monopolstatus markedsføres til en grov overpris.

Tidligere sundhedsminister Torben Lund har således i en artikel i Berlingske Tidende (23. februar 1994) skrevet, at »der kan således stilles spørgsmål ved, om samfundet altid i forbindelse med introduktioner af nye lægemidler får »value for money«, og om de priser, som enkelte lægemidler markedsføres til, står i rimeligt forhold til de terapeutiske forbedringer, lægemidlerne repræsenterer«.

Da det må formodes stadig væk at være regeringens politik at kræve noget for pengene i forhold til medicinalbranchen, er det helt afgørende, at dette spørgsmål løses nu i forbindelse med en ny prisaftale.

Endelig kan det anføres, at andre EU-lande benytter sig af systemer, som sikrer en rimelig prisfastsættelse af nye lægemidler – bl.a. indgåelse af såkaldte minikontrakter, hvor der tages hensyn til det nye lægemiddels terapeutiske værdi sat i forhold til prisen.

Svar (14/3 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Prissætningen på nye, innovative lægemidler inddrages ikke i de igangværende prisforhandlinger med medicinalindustrien, idet forudsætningen for at indgå en ny aftale er, at regeringen forpligter sig til ikke at indføre priskontrol i aftaleperioden.

Inden for de seneste tre år har kun ét nyt præparat opnået generelt tilskud uden prissammenligning med analoge præparater, idet Sundhedsstyrelsen vurderede, at der var tale om et nyt, innovativt lægemiddel med nye terapimuligheder, hvorfor præparatet kunne opnå tilskud alene ud fra de faglige og objektive kriterier.

For helt nye, innovative lægemidler fastsættes der ofte en fælles europæisk pris, således som det også var tilfældet med ovennævnte præparat. På den baggrund bragte regeringen derfor spørgsmålet om prisfastsættelsen op over for EU-Kommissionen, idet priskontrol med priserne på innovative lægemidler reelt kun kan udøves på fællesskabsplan. Sagen er ikke afsluttet.

Stort set alle nye lægemidler, der markedsføres, er imidlertid synonympræparater eller analogpræparater. Synonympræparater får kun generelt tilskud, hvis prisen ikke er højere end det dyreste synonympræparat i gruppen. For analogpræparater vurderes det, om forskellene i indholdet af kemiske substanser eller virkningsmåder indebærer sådanne terapeutiske fordele, at disse kan retfærdiggøre en højere pris (10-20 pct.).

Begrebet innovation er ikke entydigt defineret, men er et spørgsmål om behandlingsværdien af helt nye terapimuligheder/behandlingsprincipper i forhold til tidligere behandlings-

muligheder. Et præparat, der indeholder en ny kemisk substans, kan således opfattes som en innovation, men er ikke nødvendigvis en innovation i tilskudsmæssig sammenhæng, idet kun helt nye terapimuligheder berettiger til generelt tilskud uden prissammenligning.

Spm. nr. S 1121

Til arbejdsministeren (7/3 95) af:

Annette Just (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at a-kasserne, som forvalter enorme offentlige milliardbeløb, bliver underlagt en gennemgribende revision af Rigsrevisionen?«

Begrundelse

Nærværende spørgsmål stilles på grundlag af en artikel i Berlingske Tidende fredag den 3. marts 1995. Heri oplyses det, at fagbevægelsens skandaleombruste Revisionsinstitut af 1920 i 1993 reviderede ikke mindre end 75,6 pct. af a-kassernes udbetalinger.

Det skal hertil bemærkes, hvilket ikke er nogen større offentlig hemmelighed, at det pågældende revisionselskab, Revisionsinstitutet af 1920, har været revisorer for Lejerbo, Ungbo og Solhavegården og for indeværende i henhold til oplysninger i førnævnte avisartikel er revisorer for SiD's a-kasse og Offentlig ansattes Arbejdsløshedskasse.

Svar (17/3 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

I medfør af arbejdsløshedsforsikringslovens § 34, stk. 2, nr. 4, skal mindst én af kassens revisorer være statsautoriseret.

De overordnede krav til kassernes revision fremgår således af lov om statsautoriserede revisorer (revisorloven), hvori der foruden en række generelle krav til de statsautoriserede revisorers arbejde også stilles store krav til revisorernes uafhængighed.

Foruden de krav, der i medfør af revisorloven generelt er gældende for alle statsautoriserede revisorer, fører Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen tilsyn med kassernes regnskab, og

direktoratet har ved udsendelse af en særlig revisionsinstruks stillet en række specifikke revisionskrav til a-kassernes statsautoriserede revisorer.

Jeg vil i den forbindelse gerne fremhæve, at der i nævnte revisionsinstruks er krav om, at statsmidlerne skal revideres i overensstemmelse med god offentlig revisionsskik, jf. § 3 i lov om revision af statens regnskaber m.m., samt at den øvrige del af kassens regnskab skal revideres i overensstemmelse med god revisionsskik.

Det er min opfattelse, at kravene i revisorloven og direktoratets revisionsinstruks i forening allerede nu tilsikrer en betryggende revision i arbejdsløshedskasserne, hvorfor jeg ikke finder grundlag for tage initiativ til at stille krav om, at a-kasserne skal underlægges en gennemgribende revision af Rigsrevisionen.

Jeg kan i relation til den mistillid, spørgeren tilsyneladende nærer til Revisionsinstitutet af 1920 A/S, oplyse, at Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen ikke har konstateret revisionsmæssige problemer i de a-kasser, der revideres af Revisionsinstitutet af 1920 A/S. Derimod er det direktoratets indtryk, at Revisionsinstitutet af 1920 A/S lever op til den af direktoratet udsendte revisionsinstruks.

Jeg kan i samme forbindelse oplyse, at direktoratet af principielle grunde allerede i 1985 bad Arbejdsministeriet om at forelægge for Industriministeriet, om det er i overensstemmelse med gældende lov, at de anerkendte arbejdsløsheds-kasser bliver revideret af Revisionsinstitutet af 1920 A/S.

Industriministeriet forelagde spørgsmålet for revisorkommissionen, som udtalte, at der efter kommissionens opfattelse ikke forelå et sådant koncernlignende eller andet økonomisk fællesskabsforhold, at det ud fra et juridisk synspunkt stred imod revisorlovens krav om uafhængighed, at arbejdsløshedskasserne blev revideret af Revisionsinstitutet af 1920 A/S.

Det fremgår af kommissionens svar, at et fælles idé- og interessegrundlag ikke i sig selv strider imod lovens habilitetsbestemmelser, hvilket Industriministeriet erklærede sig enig i.

Endvidere skal det bemærkes, at Revisionsinstitutet af 1920 A/S efterfølgende er blevet omdannet til et medarbejderejet aktieselskab.

Spm. nr. S 1129

Til arbejdsministeren (7/3 95) af:

Annette Just (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvor mange arbejdsløshedsforsikrede uden fast arbejde såsom havnearbejdere, journalister, bygningsarbejdere samt reklame- og edb-arbejdere der løbende kan supplere deres indtægt med penge fra deres a-kasse, selv når de har indkomster over gennemsnittet?«

Begrundelse

Nærværende spørgsmål stilles på grundlag af en artikel i Jyllands-Posten tirsdag den 7. marts 1995.

Heri oplyses det, at Skagen Lossekompani ApS sidste år udbetalte knap 510.000 kr. i løn til en enkelt løst ansat lastoptager. Med feriepenge, tillæg og arbejdsgiverbetaling for de 2 første ledighedsdage fik medarbejderen godt 590.000 kr. fra Lossekompaniet.

Alligevel kan den pågældende medarbejder hæve flere tusinde kroner i supplerende dagpenge, udtaler direktør for Skagen Lossekompani, Leif Thellefsen.

Direktøren udtaler videre, at mange af firmaets folk tjener 300.000-400.000 kr., og de får alle supplerende dagpenge.

Svar (15/3 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg skal indledningsvis oplyse, at arbejdsløshedsdagpenge til et medlem, der bliver ledig, udbetales som erstatning for den mistede arbejdsfortjeneste, ledigheden medfører. Det betyder, at der ved afgørelsen af, om der kan udbetales dagpenge, som udgangspunkt ikke lægges vægt på medlemmets indtjening forud for ledighedens indtræden.

Arbejde, der udføres i en ledighedsperiode, medfører fradrag på grundlag af beskæftigelsesomfang og ikke på grundlag af indtjeningen.

Dagpengene opgøres ugevis efter forholdet mellem medlemmets arbejdstid i ugen og fuld sædvanlig ugentlig arbejdstid. Det vil med andre ord sige, at supplerende dagpenge kommer til udbetaling med et beløb svarende til det antal timer, medlemmet har mistet i forhold til fuld sædvanlig arbejdstid.

I situationer, hvor det ikke er muligt at få oplyst beskæftigelsesomfang, omregnes indtægten til timer. Omregningen sker med den til enhver tid gældende omregningsssats. Omregningsssatsen er fra den 1. januar 1995 113,74 kr. Fradrag foretages også i disse situationer på baggrund af administrativt fastsat timeantal.

Konsekvensen af ovenstående er, at man inden for alle områder – uanset indtægtsniveauet – kan modtage supplerende dagpenge, hvis man i en eller flere uger er beskæftiget mindre end fuld overenskomstmæssig arbejdstid.

Jeg har fra Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen fået oplyst, at der ikke foreligger tal for, hvor mange arbejdsløshedsforsikrede der løbende supplerer deres indtægter med arbejdsløshedsdagpenge i situationer, hvor de har indkomster over gennemsnittet.

Af oplysninger fra Danmarks Statistik fremgår det, at der i 1993 var ca. 15.500 personer, som havde tjent mere end 250.000 kr., og som i samme år havde modtaget ydelser i anledning af ledighed. Det skal bemærkes, at dette tal dækker over såvel personer, som har modtaget arbejdsløshedsdagpenge fra en arbejdsløshedskasse, som personer, der har modtaget bistandshjælp.

Uanset ovennævnte tal i en vis udstrækning kan vise noget om omfanget af personer, der har en høj indkomst, og som også har modtaget dagpenge, kan det ikke ud af tallene udledes, hvor mange personer der løbende kombinerer en høj indkomst med udbetalinger fra arbejdsløsheds-kassen. Dette skyldes, at de pågældende tal også omfatter personer, der kommer fra fuld beskæftigelse med høj indkomst, og som overgår til fuld ledighed, samt personer, der overgår fra fuld ledighed til fuld beskæftigelse med høj indkomst.

Spm. nr. S 898

Til arbejdsministeren (9/2 95) af:

Henriette Kjær (KF):

»Med baggrund i artiklen i Berlingske Tidende den 7. februar 1995 »Offentligt tilsyn særbehandler« bedes ministeren redegøre for, hvordan Arbejdstilsynet har prioriteret tilsynet med henholdsvis private og offentlige virksomheder i det forløbne år.«

Svar (21/2 95)**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Direktoratet for Arbejdstilsynet har over for mig oplyst, at Arbejdstilsynet ikke i forbindelse med tilsynsarbejdet henser til, om der er tale om en virksomhed i den private eller den offentlige sektor.

Dette gælder såvel ved uanmeldte kontrolbesøg som ved systematiske kampagner, hvor virksomheder inden for et bestemt område får tilsynsbesøg.

Flere kampagner har i de sidste år navnlig berørt det offentlige område. Her tænkes blandt andet på kampagner vedrørende oprettelse af BST og sikkerhedsorganisationen på sygehuse-
ne.

Det afgørende kriterium har imidlertid heller ikke her været virksomhedernes ejerforhold, men alene arbejdsmiljøproblemerne omfang og karakter.

Spm. nr. S 899

Til arbejdsministeren (9/2 95) af:

Henriette Kjær (KF):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at forebygge, at Arbejdstilsynet i fremtiden særbehandler offentlige virksomheder i forhold til de private?«

Svar (21/2 95)**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Som det fremgår af svaret på spørgsmål nr. S 898, særbehandler Arbejdstilsynet ikke offentlige virksomheder, hvorfor jeg ikke agter at tage nogle initiativer på området.

Spm. nr. S 1023

Til trafikministeren (23/2 95) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give vedrørende planerne om at indføre nye EU-kørekort?«

Begrundelse

Ifølge dagspressen har EU planer om at indføre ensartede kørekort i medlemslandene.

Spørgeren ønsker en orientering om tidspunktet for indførelsen af de nye kort, om der bliver tale om en tvungen ombytning samt om prisen herpå.

Ifølge dagspressens oplysninger bliver der tale om et plastkort med en magnetstrimmel. Der ønskes også oplysninger om, hvilke oplysninger denne magnetstrimmel efter planer skal indeholde.

Svar (9/3 95)**Trafikministeren (Jan Trøjborg):**

Efter Rådets 2. direktiv om kørekort (91/439/EØF) harmoniseres EU-medlemsstaternes kørekort fra den 1. juli 1996. Fra denne dato skal alle medlemsstaterne udstede trefløjede kørekort med format og indhold som nærmere fastsat i direktivet.

For at sikre den fri bevægelighed inden for EU skal medlemsstaterne fra samme dato gensidigt anerkende kørekort udstedt i de øvrige EU-medlemsstater. Dette får især betydning ved længerevarende bosætning i en anden medlemsstat, idet kørekortet derefter ikke længere inden en given frist vil skulle ombyttes til den pågældende medlemsstats nationale kørekort.

Det skal understreges, at 2. kørekortdirektiv ikke indeholder bestemmelser om ombytningspligt, for så vidt angår allerede udstedte kørekort. Disse bevarer deres gyldighed efter direktivets ikrafttræden såvel i Danmark som i de andre EU-medlemsstater.

Direktivets ikrafttræden fordrer således ikke, at der i Danmark skal fastsættes bestemmelser om ombytning af allerede udstedte kørekort.

Siden vedtagelsen af 2. kørekortdirektiv i 1991 har EU-Kommissionen i lyset af den tekniske udvikling arbejdet på, at medlemsstaterne – som et alternativ til den i direktivet fastsatte kørekortmodel – får mulighed for at udstede kørekort af »kreditkort«-typen (plastkørekort) med format som et betalings- eller kreditkort, men i øvrigt med nogenlunde samme indhold som den kørtkortmodel, som er nærmere specificeret i 2. kørekortdirektiv.

EU-Kommissionen har endnu ikke fremlagt forslaget om plastkørekortet, men der lægges efter de senest foreliggende oplysninger ikke op

til, at et sådant plastkørekort skal forsynes med magnetstribes, som i dag må anses for at være et forældet lagringsmedium.

Derimod er der tale om, at kortet skal være forberedt til eventuelt på længere sigt at blive udstyret med en mikrochip til registrering af yderligere relevante oplysninger, ligesom det skal kunne forsynes med en strekkode. Såvel mikrochippen, hvis indhold ikke er blevet nærmere fastsat, som strekkoden vil være valgfri for medlemsstaterne.

Trafikministeriet er på indeværende tidspunkt af den opfattelse, at der ikke umiddelbart vil være noget behov for i forbindelse med udstedelse af et eventuelt dansk plastkørekort fra den 1. juli 1996 at forsyne dette med en mikrochip, idet indehaverens personnummer i kombination med kortets øvrige oplysninger vil give politiet et tilstrækkeligt identifikationsgrundlag.

anklagen om blasfemi. Det syntes usikkert, om de pakistanske myndigheder kunne give dem den fornødne beskyttelse.

Sagen var blevet drøftet med udlændingemyndighederne, som på det foreliggende grundlag havde vurderet det sandsynligt, at de to pakistanere ville kunne have opnået asyl, hvis de havde søgt herom i Danmark.

Hvis de to personer havde søgt beskyttelse i Danmark, ville de normale foranstaltninger, som politiet har truffet til sikring af ro og orden i landet, utvivlsomt have været tilstrækkelige til at sikre, at de ikke blev udsat for overgreb i Danmark. Forfølgelse og overgreb som i det foreliggende tilfælde vil ikke blive tolereret i Danmark.

De to pakistanere er siden rejst i sikkerhed til Tyskland.

Spm. nr. S 1057

Til udenrigsministeren (28/2 95) af:
Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvilken beskyttelse kan udenrigsministeren tænke sig at den pakistanske dreng og hans onkel skal have, hvis de kommer til Danmark, og hvor meget vil det koste staten?«

Begrundelse

Udenrigsministeren har til pressen udtalt, at det ikke skulle være et problem at skaffe betaling til rejsen for en pakistansk dreng og hans onkel, der er forfulgt i Pakistan. Udenrigsministeren har efterfølgende udtalt, at der tilsvarende kunne forventes en hurtig sagsbehandling, hvis de to personer søgte asyl.

Svar (9/3 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Efter de da foreliggende oplysninger var den 14-årige pakistanske dreng, Salamat Masih, og hans onkel, Rehmat Masih, i alvorlig risiko for forfølgelse og overgreb fra militante fundamentalistiske muslimeres side, efter at de var blevet frikendt ved højesteret i Lahore i Pakistan for

Spm. nr. S 1058

Til udenrigsministeren (28/2 95) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Fra hvilken konto har udenrigsministeren midler til at betale for rejseomkostninger til asylsøgere?«

Svar (9/3 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Det er Danmarks politik at søge at fremme demokrati og respekten for menneskerettighederne. Danmark har sammen med de andre EU-lande udfoldet betydelige bestræbelser for at opnå, at de dødsdomme, som en underret i Lahore i Pakistan havde idømt den 14-årige pakistanske dreng, Salamat Masih, og hans onkel, Rehmat Masih, på baggrund af anklager om blasfemi, blev omstødt, og for at opnå en ændring af den pakistanske blasfemilovgivning.

På den baggrund følte jeg, at der – i betragtning af visse private grupperes optræden i Pakistan i den konkrete situation – måtte handles hurtigt, efter at det pågældende barn og hans onkel var blevet frifundet for anklagen af højesteret i Lahore. I en lidt tilsvarende situation gav Sverige hurtigt beskyttelse til forfatteren Taslima Nasrin fra Bangladesh. Det ville have været fortvivlende, hvis der var sket de to pakistanere noget alvorligt, mens vi i Danmark funderede

over konterings spørgsmål eller over, hvem der mon havde de få tusinde kroner, der skulle til for umiddelbart at give dem beskyttelse.

I de tilfælde, hvor der gives opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med FN's Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, jf. udlændingelovens § 8 og lov om midlertidig beskyttelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. §§ 1 og 15 a, betaler de danske myndigheder for de pågældende personers rejse hertil.

Hvis den 14-årige pakistanske dreng, Salamat Masih, og hans onkel, Rehmat Masih, havde søgt beskyttelse i Danmark, kunne disse regler om betalt rejse næppe have fundet analog anvendelse. I den situation ville jeg have søgt at få deres rejse hertil betalt af private eller offentlige midler til humanitære formål. Det ville utvivlsomt være lykkedes, men spørgsmålet blev aldrig nærmere undersøgt, da de to personer straks rejste fra Pakistan til Tyskland.

Spm. nr. S 1059

Til udenrigsministeren (28/2 95) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er det regeringens politik at betale for rejsen for personer, der ønsker at søge asyl i Danmark?«

(Besvaret sammen med spm. nr. S 1058).

Spm. nr. S 1060

Til udenrigsministeren (28/2 95) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er der fortilfælde, hvor regeringen har betalt for personers rejse til Danmark, så de har kunnet søge asyl her i landet?«

(Besvaret sammen med spm. nr. S 1058).

Spm. nr. S 1128

Til justitsministeren (7/3 95) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Kan de politimæssige opgaver i provinsen udføres på forsvarlig vis under FN-topmødet og hvordan, når hele provinsen på det nærmeste er støvsuget for politi i forbindelse med det sociale topmøde i København?«

Begrundelse

Borgerne skal ikke føle sig utrygge, fordi politiet skal sikre deltagere i et socialt topmøde.

Det er naturligvis nødvendigt med en ekstra indsats i København, men at det skal gå så hårdt ud over borgerne i provinsen, der jo også betaler skat, og som også har krav på hjælp fra politiet, er uforståeligt.

I f.eks. Herning Politikreds er der kun lederen af færdselspolitiet tilbage – resten er stationeret i København under topmødet.

Lovovertrædere er naturligvis også opmærksomme på den situation, og det vil være uforvarsomt, hvis vi nu ser et øget antal lovovertrædelser rundt omkring i Danmark, fordi der mangler politi.

Spørgsmålet er, om Danmark overhovedet skulle have sagt ja til topmødet eller skulle have begrænset antallet af deltagere, når man kan frygte, at borgernes sikkerhed bliver svækket.

Svar (17/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Rigspolitichefen, som har oplyst, at de politimæssige opgaver i forbindelse med FN's sociale topmøde i København i uge 10, 1995 selvsagt har været af betydeligt omfang.

Disse specielle opgaver er løst dels af Københavns Politi, dels ved hjælp af personale, som har været trukket til København fra provinsens politikredse. Overførelsen af personale fra provinsen har været fordelt jævnt på alle politikredse og afdelinger med det sigte at bevare en forsvarlig politidækning i provinsen.

Det samlede politipersonaleforbrug til topmødet har vekslet efter topmødeaktiviteterne. I perioder har der, efter oplysninger fra Rigspoli-

tichefen, været beskæftiget mere end 3.000 polititjenestemænd med de særlige opgaver.

Rigspolitichefen har oplyst, at de politimæssige opgaver i forbindelse med topmødet har været af endog meget betydeligt omfang. Opgavens størrelse til trods er det Rigspolitichefens opfattelse, at de hastende politimæssige opgaver i øvrigt har kunnet løses på en tilfredsstillende måde. Det gælder efter Rigspolitichefens vurdering også de politimæssige opgaver i provinspolitikredsene.

Rigspolitichefens positive vurdering af det politimæssige beredskab i provinsen i topmødeugen skal også ses i lyset af, at politiet ved finansloven 1995 fik en ekstrabevilling på 30 mio. kr., heraf 23,3 mio. kr. i ekstra overarbejdsbevilling, som følge af de omtalte ekstraordinære opgaver.

Spm. nr. S 1131

Til justitsministeren (8/3 95) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er samtlige politikredse, hvor der er hundehold, indstillet på at afholde alle udgifter til hundehold i stedet for at udbetale et fast tillæg?«

Begrundelse

Der henvises til skatteministerens svar på spørgsmål nr. S 950 fra spørgeren af 15. februar 1995, hvor skatteministeren skriver, at »hundeførere« kan aftale med deres arbejdsgivere, at arbejdsgiveren selv afholder alle udgifterne til hundehold i stedet for at udbetale et fast tillæg, eller parterne kan aftale, at arbejdsgiveren betaler den ansattes udgifter til hundehold efter regning (udlæg efter regning).

Svar (17/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitichefen.

Rigspolitichefen har oplyst, at tillægget til politiets hundeførere gennem forhandling med politiets organisationer i slutningen af 1980'erne

blev fastsat til et samlet månedligt tillæg, der anvises over lønnen. Tidligere modtog hundeførerne mere specifikke tillæg som foderpenge, førertillæg m.v.

Rigspolitichefen har endvidere oplyst, at man for tiden fører nogle drøftelser med Dansk Politiforbund om godtgørelsen for hundehold. Disse drøftelser er endnu ikke afsluttet.

Ad spm. nr. S 236

Fra undervisningsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Niels J. Langkilde (KF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingsstidende 1994-95, forhandlingerne side 1244, var sålydende:

Til undervisningsministeren (17/11 94) af:

Niels J. Langkilde (KF):

»Har ministeren overvejelser om at oprette en ø-håndværkeruddannelse?«

Supplerende svar (20/2 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

I fortsættelse af mit skriftlige svar på medlem af Folketinget Niels J. Langkildes spørgsmål nr. S 236 af 17. november 1994 kan jeg oplyse, at spørgsmålet om etablering af en uddannelse til ø-håndværker nu har været drøftet med repræsentanter for arbejdsmarkedets hovedorganisationer.

Fra såvel arbejdsgiver- som arbejdstagerorganisationerne var der enighed om, at behovet for en ø- eller multihåndværkeruddannelse måtte kunne løses gennem efteruddannelses-systemet. Der blev bl.a. peget på, at der på byggepladserne findes mange ældre håndværkere, som næsten kan udføre enhver funktion.

Samtidig kan jeg dog oplyse, at der i ministeriet arbejdes med et forslag til en ny uddannelse inden for ejendomsservice, som langt hen ad vejen dækker en multihåndværker.

Hvis denne uddannelse får en positiv indstilling fra Erhvervsuddannelsesrådet, vil den blive godkendt til iværksættelse snarest.

Det vil så vise sig, hvor stort behovet er for en multihåndværker.

Spm. nr. S 1061

Til justitsministeren (28/2 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (KF):

»Vil ministeren redegøre for udviklingen i regelmængden siden 1991 – både samlet og for de enkelte ministerier – dvs. antallet og omfanget (antal tegn) af love, bekendtgørelser og cirkulærer m.m.?«

Svar (15/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har indhentet en udtalelse fra Sekretariatet for Retsinformation, der har oplyst følgende:

Retsinformations aktuelle regelbaser, hvor de enkelte ministerier indlægger forskrifter på henholdsvis lov-, bekendtgørelses- og cirkulæreniveau, kan opgøres både med hensyn til antallet af forskrifter og antallet af tegn.

Udviklingen i regelmængden siden 1991 fremgår af nedenstående oversigt over indholdet af de aktuelle regelbaser i Retsinformation ved udgangen af henholdsvis 1991 og 1994.

Der er i den omhandlede periode sket en række ressortændringer. Oversigten er udarbejdet med udgangspunkt i den nuværende fordeling af forretningsområderne mellem ministerierne.

De ressortomlægninger, som har bestået i oprettelse, nedlæggelse eller sammenlægning af ministerier, er indarbejdet i oversigten, hvilket f.eks. indebærer, at regelmængden for Landbrugs- og Fiskeriministeriet pr. 31. december 1991 består af indholdet af de daværende L-baser (Landbrugsministeriet) plus de daværende F-baser (Fiskeriministeriet). Forskrifter vedrørende post- og teleområdet, der tidligere var indlagt i Q-baserne (Kommunikationsministeriet, Generaldirektoratet for P&T), er skønsomt fordelt på Trafikministeriet og Forskningsministeriet med henholdsvis 60 pct. og 40 pct. af Q-basernes indhold.

Det er imidlertid ikke muligt at korrigere for en række andre ressortomlægninger, som alene består i overførsel af et nærmere defineret sagsområde fra et eksisterende ministerium til et andet, hvilket indebærer, at oversigten for de involverede ministeriers vedkommende ikke umiddelbart er retvisende.

Et eksempel herpå er overførslen i 1993 af sager vedrørende færdselslovgivningen fra Justitsministeriet til Trafikministeriet. Sagsområdet har lille betydning, for så vidt angår lov-baserne, men indeholder en meget betydelig mængde administrative forskrifter, således at udviklingen i de to ministeriers bekendtgørelses- og cirkulærebaser forekommer påfaldende, indtil de sammenholdes indbyrdes og med oplysningen om ressortomlægningen.

Tabel 1.

Aktuelle lovbasen	31.12.91		31.12.94		Udvikling i pct.	
	Forskrifter	Tegn	Forskrifter	Tegn	Forskrifter	Tegn
Arbejdsministeriet	70	1.022.086	68	932.305	- 2,9	- 8,8
Boligministeriet	58	1.623.334	52	1.321.039	-10,3	-18,6
Erhvervsministeriet ¹⁾	148	2.720.183	164	3.467.441	10,8	27,5
Finansministeriet	77	645.142	77	675.563	0,0	4,7
Forskningsministeriet ²⁾	10	100.419	14	96.033	42,0	- 4,4
Forsvarsministeriet	14	156.671	13	121.271	- 7,1	-22,6
Indenrigsministeriet	140	3.256.843	141	2.621.448	0,7	-19,5
Justitsministeriet	232	5.384.535	272	6.060.670	17,2	12,6
Kirkeministeriet	25	213.051	27	249.704	8,0	17,2
Kulturministeriet	62	519.533	43	400.000	-30,6	-23,0
Landbrugs- og Fiskeriministeriet	142	1.667.731	168	1.878.294	18,3	12,6
Miljø- og Energiministeriet	107	1.863.846	164	1.760.778	53,3	- 5,5
Rigsrevisionen	-	-	2	19.020	-	-
Skatteministeriet	175	3.434.272	144	3.622.938	-17,7	5,5
Socialministeriet	50	649.747	98	1.406.030	96,0	116,4
Statsministeriet	19	108.789	19	108.789	0,0	0,0
Sundhedsministeriet	115	961.577	130	1.166.180	13,0	21,3
Trafikministeriet ²⁾	200	1.563.300	218	1.950.554	8,9	24,8
Udenrigsministeriet	103	2.091.914	107	2.564.074	3,9	22,6
Undervisningsministeriet	89	905.317	56	868.072	-37,1	- 4,1
Økonomiministeriet	21	157.778	35	526.215	66,7	233,5
I alt	1.857	29.046.068	2.012	31.816.418	8,3	9,5

¹⁾ Industriministeriet.

²⁾ Post- og teleområdet skønmæssigt fordelt med henholdsvis 40 pct. og 60 pct. af de daværende Q-baser.

Vedrørende oversigten over de aktuelle bekendtgørelsesbaser bemærkes, at de enkelte ministeriers INT-baser, som indeholder internationale overenskomster, traktater m.v., tilhører Udenrigsministeriet. Basen med dobbeltbeskatningsoverenskomster m.v. (HNT) tilhører dog Skatteministeriet.

Det bemærkes endvidere, at bekendtgørelser om registerforskrifter, som hører under Justitsministeriets område, ikke indlægges i ministerieområdets bekendtgørelsesbaser. Disse bekendtgørelser indlægges alene i oversigtsform i en særlig base.

Tabel 2.

Aktuelle bekendtgørelsesbaser	31.12.91		31.12.94		Udvikling i pct.	
	Forskrifter	Tegn	Forskrifter	Tegn	Forskrifter	Tegn
Arbejdsministeriet	308	4.074.579	378	5.607.616	22,7	37,6
Boligministeriet	184	5.067.187	194	5.569.333	5,4	9,9
Erhvervsministeriet ¹⁾	673	11.925.685	834	15.948.695	23,9	33,7
Finansministeriet	55	307.569	75	381.498	36,4	24,0
Forskningsministeriet ²⁾	20	206.945	27	344.212	35,0	66,3
Forsvarsministeriet	40	209.415	41	223.133	2,5	6,6
Indenrigsministeriet	256	2.188.271	301	2.454.078	17,6	12,1
Justitsministeriet	720	14.625.853	538	9.414.884	-25,3	-35,6
Registerforskrifter (oversigt)	2.249	2.839.461	3.160	3.690.376	40,5	30,0
Kirkeministeriet	88	665.438	105	818.478	19,3	23,0
Kulturministeriet	182	1.348.024	113	960.374	-37,9	-28,8
Landbrugs- og Fiskeriministeriet	755	6.887.169	1.136	11.136.469	50,5	61,7
Miljø- og Energiministeriet .	647	5.871.062	768	8.343.768	18,7	42,1
Rigsrevisionen	-	-	2	29.820	-	-
Skatteministeriet	160	1.328.875	118	1.183.662	-26,3	-10,9
Skatteministeriets INT-base .	221	4.762.607	240	5.474.683	8,6	15,0
Socialministeriet	233	839.992	213	1.001.273	- 8,6	19,2
Statsministeriet	27	86.331	40	107.094	48,1	24,1
Sundhedsministeriet	326	3.889.881	345	4.934.865	5,8	26,9
Trafikministeriet ²⁾	330	3.815.084	653	12.639.198	97,9	231,3
Udenrigsministeriet	23	81.639	27	160.048	17,4	96,0
Øvrige INT-baser	2.977	28.615.965	3.386	30.725.923	13,7	7,4
Undervisningsministeriet . . .	541	9.516.032	449	11.023.004	-17,0	15,8
Økonomiministeriet	5	12.022	23	146.924	360,0	1.122,1
I alt	11.020	109.165.086	13.166	132.319.408	19,5	21,2

1) Industriministeriet.

2) Post- og teleområdet skønsmæssigt fordelt med henholdsvis 40 pct. og 60 pct. af de daværende Q-baser.

Tabel 3.

Aktuelle cirkulærebaser	31.12.91		31.12.94		Udvikling i pct.	
	Forskrifter	Tegn	Forskrifter	Tegn	Forskrifter	Tegn
Arbejdsministeriet	1.309	7.284.711	1.320	8.449.856	0,8	16,0
Boligministeriet	313	8.438.890	326	9.007.564	4,2	6,7
Erhvervsministeriet ¹⁾	423	4.786.115	463	5.565.294	9,5	16,3
Finansministeriet	994	14.997.953	827	13.427.170	-16,8	-10,5
Forskningsministeriet ²⁾	37	823.954	45	797.758	21,0	- 3,2
Forsvarsministeriet	369	8.059.439	370	8.019.709	0,3	- 0,5
Indenrigsministeriet	317	5.907.908	346	6.690.666	9,1	13,2
Justitsministeriet	2.051	9.046.582	1.833	7.975.322	-10,6	-11,8
Kirkeministeriet	328	2.573.360	313	2.713.136	- 4,6	5,4
Kulturministeriet	279	2.369.291	82	856.823	-70,6	-63,8
Landbrugs- og Fiskeriministeriet	1.279	12.462.876	1.399	13.449.310	9,4	7,9
Miljø- og Energiministeriet .	315	5.724.401	360	7.302.541	14,3	27,6
Rigsrevisionen	-	-	1	8.880	-	-
Skatteministeriet ³⁾	554	12.674.774	611	14.488.493	10,3	14,3
Socialministeriet	222	4.473.346	309	7.249.539	39,2	62,1
Statsministeriet	13	78.609	14	94.495	7,7	20,2
Sundhedsministeriet	259	3.301.257	261	3.804.280	0,8	15,2
Trafikministeriet ²⁾	211	3.753.361	491	5.058.423	132,9	34,8
Udenrigsministeriet	8	728.084	9	1.029.543	12,5	41,4
Undervisningsministeriet . . .	1.012	9.128.902	547	5.338.301	-45,9	-41,5
Økonomiministeriet	2	32.587	2	27.233	0,0	-16,4
I alt	10.295	116.646.400	9.929	121.354.336	-3,6	4,0

¹⁾ Industriministeriet.

²⁾ Post- og teleområdet skønsmæssigt fordelt med henholdsvis 40% og 60% af de daværende Q-baser.

³⁾ Excl. ligningsvejledninger.

Det tilføjes til orientering, at oplysninger om mængder i baserne under Retsinformation siden 1991 er indeholdt i årsberetningerne. Årsberetningen vedrørende 1994 er endnu ikke udsendt.

Spm. nr. S 1106

Til justitsministeren (6/3 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»I hvilket omfang anvender politiet edb i løsnin-
gen af almindelige kontoropgaver, herunder til
journalisering?«

Svar (17/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspoliti-
chefen, der har oplyst, at anvendelsen af edb
såvel i form af store informationsdatabaser som
af lokale edb-systemer i høj grad indgår i løs-
ningen af politiets administrative arbejdsopgaver.

Til brug for politikredsene er således udviklet
et journalsystem med mulighed for automatisk
overførsel af oplysninger fra såvel et data-
fangstsystem som et regnskabssystem.

Spm. nr. S 1107

Til justitsministeren (6/3 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»I hvilket omfang anvender politiet edb i opklaringsarbejdet, og i hvilket omfang har den enkelte betjent adgang til at anvende edb-udstyr til løsning af sine opgaver?«

Svar (17/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Til brug for politiets efterforskning er der udviklet et decentralt edb-baseret efterforskningsregister, som muliggør registrering af relevante oplysninger i forbindelse med kriminelle forhold. Justitsministeren har godkendt registerforskrifterne for systemet, der kan anvendes på pc'er i politikredsene.

Der er endvidere etableret 3 regionale efterforskningscentre, hvor oplysninger til brug for efterforskning af især seriekriminalitet kan registreres, analyseres og videregives til politikredsene.

Endelig indeholder flere af politiets centrale edb-registre oplysninger, der kan anvendes til efterforskningsformål. Der er fra alle politikredse terminalforbindelser til disse registre.

Spm. nr. S 1108

Til justitsministeren (6/3 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»I hvilket omfang sker der udlicitering – herunder anvendelse af facility- og servicemanagement – ved indkøb af edb-hardware og -software til politiet?«

Svar (17/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitietschefen, der har oplyst, at politiet ved anskaffelse af edb-udstyr anvender de leverandører, som Indkøbsservice A/S har indgået aftale med.

De anvendte edb-systemer er udviklet af politiet selv eller er standardsoftware, som for at opnå den størst mulige rabat anskaffes for

justitsvæsenet som helhed eller indkøbes via aftaler indgået af Indkøbsservice A/S.

Spm. nr. S 1109

Til justitsministeren (6/3 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»I hvilket omfang anvender politiet private konsulentfirmaer i løsningen af edb-opgaver i politiet?«

Svar (17/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitietschefen, der har oplyst, at konsulentbistand til løsning af edb-opgaver i politiet anvendes ud fra en vurdering af nødvendigheden og hensigtsmæssigheden ved løsning af den enkelte opgave.

Spm. nr. S 1110

Til justitsministeren (6/3 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvilke edb-mæssige uddannelseskoncepter anvender politiet?«

Svar (17/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitietschefen, der har oplyst, at uddannelse på edb-området planlægges og arrangeres af Politiskolen dels i forbindelse med politiets grunduddannelse, dels i form af særkurser som f.eks. generelle kurser i anvendelse af tekstbehandling. Herudover afholdes kurser for efterforskere af edb-kriminalitet samt kurser for superbrugere og systemadministratorer.

Spm. nr. S 1111

Til justitsministeren (6/3 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvad kan politiet lære af det private erhvervsliv med hensyn til anvendelse af edb?«

Svar (17/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitechefen, der har oplyst, at politiet holder sig løbende orienteret om udviklingen på edb-området også inden for det private erhvervsliv og nøje følger de områder, hvor der er mulighed for at overføre erfaringerne fra det private til politiet.

Spm. nr. S 1112

Til justitsministeren (6/3 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Er dansk politis anvendelse af edb på højde med det bedste i udlandet?«

Svar (17/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitechefen, der har oplyst, at man igennem såvel det europæiske som det nordiske politisamarbejde på edb-området er bekendt med, hvorledes der i lande, der med hensyn til politiets struktur og arbejdsopgaver er sammenlignelige med Danmark, anvendes edb til løsning af politiets arbejdsopgaver.

Udviklingen inden for dansk politi er fuldt ud på højde med udlandets, og især opbygningen af politiets centrale registre med en fælles og entydig indgang via CPR-nummer gør, at informationsanvendelsen er mere effektiv, end det kendes noget sted i udlandet.

Spm. nr. S 1113

Til justitsministeren (6/3 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvordan hænger politiets anvendelse af edb sammen med rapporten om Info-samfundet år 2000, og hvilke planer har ministeren om indførelse af mere edb i politiet?«

Svar (17/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitechefen, der har oplyst, at de anvisninger for den fremtidige edb-anvendelse, der er indeholdt i rapporten, på de væsentligste områder harmonerer med de planer, som politiet arbejder med.

Udbygningen af den eksisterende edb-anvendelse inden for politiet er tillagt høj prioritet såvel i forbindelse med det tidligere politiforlig som ved forhandlingerne om det kommende. Det tillægges herunder stor vægt, at politiet sikres mulighed for en langsigtet planlægning af udviklingen på dette område.

Spm. nr. S 1143

Til finansministeren (9/3 95) af:

Kim Mouritsen (V):

»Hvilke foranstaltninger vil ministeren træffe for at begrænse a-kasse-medlemmers mulighed for at veksle mellem midlertidige, vellønnede job og perioder på dagpenge, herunder supplerende dagpenge, og hvorledes vil ministeren sikre større lighed mellem de enkelte lønmodtagergrupper på disse områder i praksis?«

Begrundelse

Det er nævnt i dagspressen, at løstansatte lastoptagere med en årlig indtægt på 300.000-400.000 kr. – i et enkelt tilfælde endda 590.000 kr. – er i stand til at få supplerende dagpenge inden for grænserne af de nugældende dagpengeregler. Andre grupper er i praksis underkastet begrænsninger vedrørende modtagelse af supplerende dagpenge.

Ministeren har i Jyllands-Posten den 6. marts 1995 lovet at tage disse spørgsmål med, når dagpengelovgivningen skal ændres, men ministeren kommer ikke i sine udtalelser ind på, hvordan det kan gøres, og hvordan der kan skabes større lighed.

Svar (17/3 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Ved de gældende regler for arbejdsløshedsforsikring er grundlaget for udbetaling af dagpenge tabet af arbejdstimer. Det betyder, at indtjeningens størrelse forud for ledighedens indtræden som udgangspunkt ikke er afgørende for, hvorvidt der kan udbetales dagpenge.

Arbejde, der udføres i en ledighedsperiode, medfører fradrag på grundlag af beskæftigelses omfang og ikke på grundlag af indtjeningen.

Dagpengene opgøres ugevis efter forholdet mellem medlemmets arbejdstid i ugen og fuld sædvanlig ugentlig arbejdstid. Det vil med andre ord sige, at supplerende dagpenge kommer til udbetaling med et beløb svarende til det antal timer, medlemmet har mistet i forhold til fuld sædvanlig arbejdstid.

Konsekvensen af ovenstående er, at man inden for alle områder – uanset indtægtsniveauet – kan modtage supplerende dagpenge, hvis man i en eller flere uger er beskæftiget på mindre end fuld overenskomstmæssig arbejdstid.

Efter de gældende regler bortfalder retten til supplerende dagpenge, når et medlem har fået udbetalt nedsatte dagpenge i sammenlagt 52 uger inden for de sidste 70 uger. Tidsbegrænsningen har bl.a. til formål at begrænse de situationer, hvor ansatte og arbejdsgivere indretter sig på en kombination af deltid/beskæftigelse og supplerende dagpenge.

I regeringens forberedelse af forslag om foranklinger m.v. på dagpengeområdet indgår overvejelser om regelændringer, der kan imødegå situationer, hvor der modtages dagpenge i forbindelse med meget betydelige arbejdsindkomster i øvrigt.

Det skal understreges, at regeringens overvejelser ikke er afsluttede, ligesom der ikke er taget beslutning om, hvilke elementer og lovområder et udspil omkring regelforenkling på dagpengeområdet m.v. i givet fald skal omfatte.

Spm. nr. S 1103

Til kirkeministeren (6/3 95) af:

Poul Nødgaard (FP):

»Vil ministeren gribe ind over for præster, der skjuler flygtninge, som har fået afslag på asyl?«

Begrundelse

I ministerens svar på spørgsmål nr. S 822 tilkendegives, at »ansatte i folkekirken skal ligesom andre borgere efterleve landets love og kan som alle andre retsforfølges, hvis dette ikke sker.«

I Danmark Radios tv-udsendelse »Studie 2001« for nylig indrømmede en række præster ulovlig medvirken til at skjule flygtninge, der har fået afslag på asyl. Hermed skulle beviserne være i orden, og spørgsmålet er så, hvad ministeren vil gøre ved sagen.

Svar (14/3 95)

Kirkeministeren (Birte Weiss):

Folkekirkens ansatte skal ligesom andre borgere efterleve landets love og kan som alle andre retsforfølges, hvis dette ikke sker.

Retsfølgning i anledning af et strafbart forhold sker ved en straffesag ved de almindelige domstole. Det afgøres af anklagemyndigheden efter en konkret vurdering af det enkelte foreliggende tilfælde, om der skal rejses tiltale.

Spm. nr. S 1071

Til socialministeren (2/3 95) af:

Flemming Oppfeldt (V):

»Er de danske plejehjem velegnede til at varetage behandlingen af unge mellem 18 og 45 år, der er ramt af svære hjerneskader?«

Svar (13/3 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Plejehjem, der drives efter bistandslovens § 79, er et led i kommunernes forpligtelse til at skabe tilbud for personer, der af helbredsmæssige grunde har behov herfor. Der er ikke i bistandsloven en aldersmæssig afgrænsning af den

berørte personkreds, men erfaringsmæssigt er gennemsnitsalderen på kommunale plejehjem meget høj.

Plejehjem er ikke et behandlingstilbud, idet formålet med plejehjemsopholdet er at give fornøden pleje og omsorg. På plejehjem kan der dog ydes fysioterapeutisk behandling i form af genoptræning eller forebyggende/vedligeholdende træning.

Plejehjemmene er normalt ikke egnede til at tilgodese de daglige behov for de unge med svære hjerneskader, bl.a. fordi personale ikke er uddannet til at tage sig af disse unge. Der er dog kommuner, der på visse plejehjem giver personale supplerende uddannelse, således at de bliver i stand til at tilgodese de behov, som disse unge har.

En del plejehjem havde tidligere specialafdelinger for unge med handicap, herunder også hjerneskader. Disse afdelinger er nu i stor udstrækning nedlagt og de unge flyttet ud i bofællesskaber, institutioner efter bistandslovens § 112 eller lignende.

Kommunerne kan etablere bofællesskaber efter bistandslovens § 68. Socialministeriet er ved at planlægge en undersøgelse af bofællesskabsområdet, som bl.a. vil kunne belyse, i hvilket omfang der etableres bofællesskaber for unge med hjerneskade.

Efter bistandslovens § 112 skal amtsrådet sørge for, at der findes institutioner for personer med vidtgående fysiske eller psykiske handicap og særlige plejehjem, herunder særlige plejehjem for yngre fysisk handicappede. En del amtskommuner har etableret døgntilbud – med behandling – til yngre hjerneskadede efter denne bestemmelse bl.a. Nordjyllands, Århus og Vejle Amter, jf. i øvrigt svar på spørgsmål nr. S 1074.

Spm. nr. S 1072

Til socialministeren (2/3 95) af:

Flemming Oppfeldt (V):

»Har ministeren undersøgt muligheden for at overføre de tyske behandlingsmetoder af unge med svær hjerneskade til Danmark?«

Svar (13/3 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Hvorvidt den tyske behandlingsmetode skal overføres i sin helhed til Danmark, er et spørgsmål, som først og fremmest sundhedsministeren tager stilling til.

Fyns Amt har oplyst, at Ringe Sygehus bl.a. arbejder med unge svært hjerneskadede patienter i den subakutte fase (2-3 om året) efter den behandlingsteknik, som man anvender i Therapie-Zentrum Burgau. Metoden er meget tids- og ressourcekrævende, så hvis man udbreder denne behandlingsmetode, bør det ikke forringe den eksisterende genoptræning af den meget store gruppe med slagtilfælde.

I foråret 1994 drøftede Hjerneskadeforeningen og den daværende socialminister ved et møde indsatsen for de sværest tilskadede hjerneskadepatienter, som ikke kan genoptrænes på de eksisterende landsdelscentre i Hornbæk og Viborg. I den forbindelse drøftede man den tyske model, og etablering af et eller to genoptræningscentre.

Foreningen blev opfordret til at arbejde videre med sagen. Jeg har for nylig modtaget en projektbeskrivelse fra foreningen, der bygger på et specialkoncept, der tager udgangspunkt i resultaterne fra Therapie-Zentrum Burgau.

Sundhedsministeren har også modtaget projektbeskrivelsen, da problemstillingen går på tværs af ministerierne. Sagen er i øjeblikket under behandling med kontakt mellem de to ministerier, hvorefter sundhedsministeren og jeg vil tage stilling til, hvad der videre skal ske.

Spm. nr. S 1073

Til socialministeren (2/3 95) af:

Flemming Oppfeldt (V):

»Kan ministeren oplyse om de økonomiske konsekvenser af, at unge ramt af svær hjerneskade genoptrænes hurtigt og effektivt på alternative behandlingscentre frem for ved livslang placering på plejehjem for ældre?«

Svar (13/3 95)**Socialministeren** (Karen Jespersen):

Der eksisterer ikke i Danmark analyser af de økonomiske konsekvenser af, at specielt unge med svære hjerneskader genoptrænes til andet end varig placering på plejehjem.

Der eksisterer en analyse af de hjerneskadede, som er relativt selvhjulpne. Amtskommunernes og Kommunernes Forskningsinstitut (AKF) har i »Kan genoptræning betale sig?« gennemført en analyse af de økonomiske konsekvenser ved genoptræning af de hjerneskadede, der frekventerede Center for Hjerneskade, Københavns Universitet, i 1987. De blev fulgt i 3½ år, dvs. frem til 1991.

Analysen viser, at der efter 3½ år er en omkostningsmæssig besparelse for samfundet som helhed på 34.000 kr. i gennemsnit pr. bruger, mens der for den offentlige sektor er tale om en merudgift på ca. 21.000 kr. i gennemsnit pr. bruger.

Udvides tidshorizonten fra 3½ til 5 år, og forudsættes situationen for brugerne uændret i de ekstra 18 måneder, ændres den offentlige merudgift til en gevinst på ca. 69.000 kr. i gennemsnit pr. bruger efter 5 år.

Der er også en række andre erfaringer med behandling af hjerneskadede, der tyder på, at behandling og genoptræning kan nytte ikke kun menneskeligt, men også økonomisk.

Jeg har ikke set analyser af de økonomiske konsekvenser af opholdet på det tyske sygehus i Burgau, men de erfaringer, jeg har set derfra, tyder på, at det også kan betale sig at genoptræne de allersværeste hjerneskader.

Danmark og internationalt. Muligheden for en sådan post-akut behandling er dog øget i Danmark de seneste 10 år, men der kan fortsat gøres mere for, at unge med svære hjerneskader får den optimale optræning, således at de kan placeres i andre boformer end plejehjem efter bilstandslovens § 79.

En arbejdsgruppe nedsat af Amtsrådsforeningen udarbejdede i 1991 en rapport »Behandling og genoptræning af hjerneskadede«, hvor konklusionen var, at der er behov for en forstærket indsats, og at der specielt var uløste problemer omkring koordinering af indsatsen. Arbejdsgruppen anbefalede udarbejdelse af en koordineret handleplan for den enkelte, hvor der planlægges en indsats på tværs af sygehus-, undervisnings- og sociale sektoren samt det kommunale og amtskommunale niveau.

Desuden fandt gruppen det også væsentligt, at der i amter og kommuner blev overvejet at oprette et visitations- og koordinationsudvalg, der ud fra lokale forhold og muligheder kan sikre, at der tages hånd om de hjerneskadede. Sådanne udvalg eksisterer eller er ved at blive etableret bl.a. i Storstrøms, Århus og Frederiksborg Amter.

Der eksisterer i øjeblikket behandlingstilbud til omkring 200 patienter på specialinstitutioner, hvor det i særlig grad er de middelsvært skadede, der behandles bl.a. på Center for Hjerneskade, Vejlefjord, Hjerneskadecentret i Århus og neurologisk afdeling på Sønderborg Sygehus.

Gruppen af svært skadede behandles bl.a. på Hornbæk, Esbønderup, Hammel, Høskovkollegiet, Fjordbo, som er en selvstændig bo- og genoptræningsenhed under Vejlefjord, og Ringe, der også arbejder efter den tyske model, jf. svarret på spørgsmål nr. S 1072.

Herudover er der en række nye initiativer i gang i flere amtskommuner, der bl.a. planlægger nye behandlingstilbud og botilbud.

Amtskommunerne har fra 1.1.1994 oprettet et landsdækkende Videnscenter for Hjerneskade, der skal indsamle, bearbejde og formidle viden på området til kommunale og amtskommunale medarbejdere, brugerorganisationer m.fl.

Videnscentret har bl.a. nedsat en ekspertgruppe, der skal se på, hvilke patienter der har behov for behandling, hvilken behandling, og hvordan behandlingen bedst effektiviseres m.v. Der arbejdes også med en præcis afklaring af epidemiologien inden for området.

Desuden foregår der både i Center for Hjerneskade og i Videnscentret en indsats med hen-

Spm. nr. S 1074

Til socialministeren (2/3 95) af:

Flemming Oppfeldt (V):

»Har ministeren aktuelle planer om at ændre praksis omkring placering af unge med svær hjerneskade på plejehjem for ældre?«

Svar (13/3 95)**Socialministeren** (Karen Jespersen):

Behandling af mennesker med hjerneskade efter den akutte lægelige indsats er relativt ny både i

blik på uddannelse af forskellige faggrupper, der skal kunne udføre den behandling af bevægelse, tale, psykologiske og emotionelle forstyrrelser og social integration, som hjerneskadede har behov for.

Med hensyn til etablering af § 112-institutioner og bofællesskaber efter § 68 i bistandsloven for unge med svære hjerneskader henvises til svaret på spørgsmål nr. S 1071.

Det her beskrevne er selvfølgelig ikke det endelige svar på områdets problemer, men vil hver for sig og samlet kunne give vigtige bidrag til beslutninger om den fremtidige udvikling.

Spm. nr. S 1075

Til sundhedsministeren (2/3 95) af:

Flemming Oppfeldt (V):

»Kan ministeren redegøre for baggrunden for Tysklands særlige evner inden for behandling af unge trafikofre med svære hjerneskader?«

Svar (15/3 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg har for ganske nylig fra Hjerneskadeforeningen modtaget en projektbeskrivelse for etablering af et center for svært hjerneskadede trafikofre i Glamsbjerg Kommune. Det fremgår, at projektideen bl.a. er blevet til på baggrund af besøg på Therapie-Zentrum Burgau i Bayern, hvor man skal have opnået gode resultater ved en intensiv genoptræningsindsats af hjerneskadede trafikofre, idet 80 pct. ifølge det oplyste kommer ud af sygesengen. Jeg finder Hjerneskadeforeningens projektbeskrivelse samt de medsendte oplysninger om Therapie-Zentrum Burgau meget interessante, og jeg har derfor anmodet Sundhedsstyrelsen om en vurdering af materialet. Når jeg har modtaget Sundhedsstyrelsens vurdering, forventer jeg at kunne oplyse Folketingets Sundhedsudvalg om baggrunden for de gode resultater, man har opnået på Therapie-Zentrum Burgau på dette område.

Spm. nr. S 1076

Til sundhedsministeren (2/3 95) af:

Flemming Oppfeldt (V):

»Hvor stor en andel af de unge med svær hjerneskade tilbydes intensiv genoptræning med henblik på senere udskrivning fra sygesengen?«

Svar (15/3 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Sundhedsstyrelsen oplyser, at ca. 1.100 mennesker i aldersgruppen 15-64 år årlig har behov for behandling eller genoptræning på grund af hjerneskader som følge af ulykker. Halvdelen af disse 1.100 er under 25 år og har så svære skader, at der er behov for såvel fysisk som mental genoptræning.

Spm. nr. S 1077

Til sundhedsministeren (2/3 95) af:

Flemming Oppfeldt (V):

»Hvor stor en andel af de unge med svær hjerneskade kommer ud af sygehussengen efter endt genoptræning?«

Svar (15/3 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

De opgørelser, der er lavet om de hjerneskadedes funktionsniveau på længere sigt, skelner ikke imellem årsager til hjerneskaden, dvs. om det har drejet sig om et traume, en apopleksi eller andet.

Samlet vurderer Sundhedsstyrelsen, at der årlig på landsplan vil være:

- I størrelsesordenen 20 personer, der har pådraget sig så svære hjerneskader, at de vil henligge permanent ukontaktbare. Der foreligger ingen aldersfordeling for denne gruppe.
- I størrelsesordenen 3.000 personer, der vil være så fysisk og mentalt hjerneskadede, at de ikke vil kunne vende tilbage til arbejde eller uddannelse på normale vilkår. I denne gruppe er færre end 30 personer under 15 år og ca. 770 i alderen 15-64 år.

– I størrelsesordenen 3.100 personer, der vil have følger i form af mentale skader og eventuelt lettere fysiske følger. I denne gruppe er ca. 80 under 15 år og ca. 1.800 i alderen 15-64 år.

Det er således kun en lille del af de personer, der årlig pådrager sig hjerneskade, der ikke kommer ud af sygehussengen efter endt genoptræning.

mulighederne for bedring og tilbagekomst til en mere normaliseret tilværelse efter en hjerneskade. Jeg agter derfor at tage initiativ til, at der udarbejdes en vejledning om den fremtidige organisation af genoptræningen af hjerneskadede i lighed med den vejledning, som Sundhedsstyrelsen for nylig har udsendt: »Apopleksi-behandling – fremtidig organisation«.

Spm. nr. S 1078

Til sundhedsministeren (2/3 95) af:
Flemming Oppfeldt (V):

»Hvilke omstændigheder hindrer Danmark i at praktisere en behandling af unge med svær hjerneskade svarende til den tyske model?«

Svar (15/3 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Som anført i besvarelsen af spørgsmål nr. S 1075 har jeg bl.a. anmodet Sundhedsstyrelsen om en vurdering af den model for genoptræning af hjerneskadede, der praktiseres på Therapie-Zentrum Burgau. Når jeg har modtaget denne vurdering, forventer jeg at kunne oplyse Folketingets Sundhedsudvalg om, hvilke initiativer der eventuelt bør iværksættes i denne anledning.

Spm. nr. S 1079

Til sundhedsministeren (2/3 95) af:
Flemming Oppfeldt (V):

»Er der fra ministerens side aktuelle planer om at skærpe indsatsen over for unge med svær hjerneskade?«

Svar (15/3 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Det er min opfattelse, at der er behov for en øget indsats med henblik på at styrke kendskabet til

Spm. nr. S 942

Til udenrigsministeren (13/2 95) af:

Lars Løkke Rasmussen (V):

»Vil udenrigsministeren oplyse, hvilke af de opgaver inden for ministeriets område, der er nævnt under pkt. 6 i bilaget til Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994 om udbud og udlicitering af statslige drifts- og anlægsopgaver, som fortsat varetages i Udenrigsministeriets eget regi, og såfremt sådanne opgaver fortsat varetages i Udenrigsministeriets eget regi, vil ministeren da oplyse, hvorvidt disse opgaver har været underkastet en udbudsrunde i henhold til § 1 i samme cirkulære?«

Svar (10/3 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Inden for Udenrigsministeriets driftsområde varetages en række opgaver ifølge sagens natur fuldt ud eller i visse tilfælde delvis i ministeriets eget regi – jf. cirkulærets § 2 og § 3. En række rutinemæssige driftsopgaver udføres af private firmaer eller med bistand fra eksterne konsulentfirmaer efter Udenrigsministeriets eller Slots- og Ejendomsstyrelsens anvisning.

Af konkrete opgaver blandt eksemplerne i cirkulærets pkt. 6, der stadig varetages i Udenrigsministeriets eget regi, og som ikke har været underkastet udbudsrunde, kan nævnes ejendomsadministration i udlandet, informationsopgaver, sagsbehandling og visse trykkeriopgaver.

Endvidere kan nævnes, at Udenrigsministeriet inden for de seneste år enten har gennemført eller er i færd med at gennemføre udlicitering i forbindelse med bl.a. udarbejdelse af ministeriets nye designprogram, tilrettelæggelse af tjenesterejser og valutahåndtering samt kantinedrift.

Spm. nr. S 1093

Til undervisningsministeren (3/3 95) af:

Lars Løkke Rasmussen (V):

»Vil ministeren i forlængelse af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 934 oplyse, om der ved de videregående uddannelsesinstitutioner varetages henholdsvis rengøringsopgaver, kantineopgaver og vagtopgaver i eget regi, og hvorvidt disse opgaver har været udbudt i henhold til Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994 om udbud og udlicitering af statslige drifts- og anlægsopgaver?«

Svar (15/3 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Som det fremgår af besvarelsen af spm. nr. S 934 24. februar 1995, har Undervisningsministeriet ikke yderligere oplysninger om udliciteringen ved de enkelte institutioner end de oplysninger, som Finansministeriet offentliggør én gang årlig.

Undervisningsministeriet vil ikke inden for tidsfristen for besvarelsen af spørgsmålet kunne indhente de nødvendige oplysninger om, i hvilket omfang de nævnte opgaver udføres i privat regi, herunder om disse opgaver har været udbudt.

Spm. nr. S 1094

Til arbejdsministeren (3/3 95) af:

Lars Løkke Rasmussen (V):

»Vil ministeren i forlængelse af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 932 oplyse, om der inden for AMU-området (AMU-centrene) varetages henholdsvis rengøringsopgaver, kantineopgaver og vagtopgaver i eget regi, og hvorvidt disse opgaver har været udbudt i henhold til Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994 om udbud og udlicitering af statslige drifts- og anlægsopgaver?«

Foreløbigt svar (10/3 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan oplyse, at jeg har bedt Arbejdsmarkedsstyrelsen indhente de ønskede oplysninger fra

AMU-Centrene. Da oplysningerne skal indhentes fra 24 centre og efterfølgende bearbejdes, vil jeg vende tilbage med et endeligt svar på spørgsmålet, når de ønskede oplysninger foreligger.

Spm. nr. S 1095

Til socialministeren (3/3 95) af:

Lars Løkke Rasmussen (V):

»Vil ministeren i forlængelse af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 930 oplyse, om der inden for ministeriets område varetages henholdsvis rengøringsopgaver, kantineopgaver og vagtopgaver i eget regi, og hvorvidt disse opgaver har været udbudt i henhold til Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994 om udbud og udlicitering af statslige drifts- og anlægsopgaver?«

Svar (14/3 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Om rengørings-, kantine- og vagtopgaver kan der for Socialministeriets vedkommende oplyses følgende:

Departementet:

De nævnte opgaver varetages ikke i eget regi. Kantineopgaven har været udbudt i licitation og varetages af et privat firma. Hvad angår rengørings- og vagtopgaver, er en udbudsrunde ved at blive planlagt, så en ekstern opgaveløsning kan finde sted pr. 1. juli 1995. Slots- og Ejendomsstyrelsen varetager de to opgaver midlertidigt.

Arbejdsskadestyrelsen:

De nævnte opgaver varetages ikke i eget regi. Kantineopgaven har været i offentligt udbud, og der er den 1. januar 1995 indgået kontrakt med et privat firma. Rengøringsopgaven varetages indtil opsigelse pr. 1. juli 1995 af et privat firma. Den fremtidige rengøringsopgave vil blive sendt i EU-udbud. Vagtopgaven varetages af Slots- og Ejendomsstyrelsen.

Den Sociale Ankestyrelse:

De nævnte opgaver varetages ikke i eget regi. Kantineopgaven har været i udbud i henhold til Finansministeriets dagældende cirkulære fra 1992 og er fra 1. april 1994 udliciteret til et privat firma. Rengørings- og vagtopgaver varetages af Slots- og Ejendomsstyrelsen.

Direktoratet for Social Sikring og Bistand:

De nævnte opgaver varetages ikke i eget regi. Kantine forefindes ikke. Rengørings- og vagtopgaver varetages af Slots- og Ejendomsstyrelsen.

Socialforskningsinstituttet:

De nævnte opgaver varetages ikke i eget regi. Kantine- og vagtopgaver udføres ikke. Rengøringsopgaver varetages af et privat firma.

Mindre institutioner:

Vagtopgaver varetages ikke i eget regi. Rengøringsopgaver i eget regi varetages af Døvefilm Video, John F. Kennedy Institutet og Kofoeds Skole. Opgaverne har ikke været udbudt i henhold til Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994. Døvefilm Video har senest haft sin rengøring i udbud i 1990, men fik ikke et billigere tilbud. Kennedy Institutet har tidligere brugt et privat rengøringsfirma, men instituttet har valgt selv at varetage den komplicerede opgave (megen laboratorie- og apparaturrengøring), som man har kunnet løse billige-re med den nødvendige standard og sikkerhed. Kofoeds Skole har som led i sin målsætning »hjælp til selvhjælp« indrettet sin genoptrænings- og revalideringsvirksomhed sådan, at eleverne i videst muligt omfang deltager i skolens almindelige drift, herunder rengøringen. Kantinedrift i egentlig forstand findes kun på Kofoeds Skole, hvor opgaven varetages i eget regi hovedsagelig som elevarbejde, jf. ovenfor.

Spm. nr. S 1096

Til indenrigsministeren (3/3 95) af:

Lars Løkke Rasmussen (V):

»Vil ministeren i forlængelse af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 928 oplyse, om der inden for ministeriets område (herunder statsamterne) varetages henholdsvis rengøringsopgaver, kantineopgaver og vagtopgaver i eget regi, og hvorvidt disse opgaver har været udbudt i henhold til Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994 om udbud og udlicitering af statslige drifts- og anlægsopgaver?«

Svar (9/3 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

I forlængelse af besvarelse af spørgsmål nr. S 928 kan Indenrigsministeriet på baggrund af indhentede oplysninger fra ministeriets underliggende institutioner oplyse, at hovedreglen er, at ingen af de nævnte opgaver varetages i eget regi.

På statsamtsområdet varetages rengøringsopgaver i alle statsamterne – så nær som ét statsamt – i privat regi. I dette statsamt har der været indhentet tilbud fra et privat firma, uden at dette gav anledning til, at opgaven blev lagt ud. Som altovervejende hovedregel har statsamterne ikke kantinehold. Ved undtagelser fra denne regel varetages opgaven i privat regi. I det omfang, der er etableret vagtordninger uden for normal arbejdstid, varetages denne opgave i alle statsamterne i privat regi.

Vedrørende beredskabsområdet henvises til besvarelse af spørgsmål nr. S 928. Beredskabsstyrelsen råder over en kantine i styrelsens ejendom i Birkerød. Denne kantinevirksomhed har været udbudt i licitation i forbindelse med flytning af Beredskabsstyrelsen samt øvrige af Indenrigsministeriets institutioner til Birkerød i maj 1991. Siden har kantinedriften to gange været udbudt i licitation, senest i oktober 1994 i henhold til Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994. Ved de sidstnævnte licitationer er der indgået aftale med eksterne leverandører.

Ved statens regionale beredskabscentre drives – i overensstemmelse med anmærkningerne på finansloven § 13.21.01 under »De regionale beredskabscentre« – cafeteriaer, som bl.a. har til formål at tilbyde ernæringsrigtig kost til de værnepligtige. Cafeteriaerne forestår endvidere forplejning i forbindelse med beredskabsforhold og øvelsesvirksomhed. Disse opgaver varetages i eget regi. Beredskabsstyrelsen har i 1992 haft et privat firma til økonomisk at vurdere cafeteriavirksomheden ved et af de regionale beredskabscentre. Det viste sig at være billigere at udføre opgaven i eget regi.

Vagtopgaven i Beredskabsstyrelsen har ikke været udbudt, da det anses for væsentligt, at medarbejdere, der varetager disse opgaver, skal kunne indgå i styrelsens alarmerings- og vagtordning, opstillet i samarbejde med Politiets Efterretningstjeneste. Vagtopgaven varetages af Slots- og Ejendomsstyrelsen. Øvrige vagtopgaver i det statslige redningsberedskab er regionale beredskabsopgaver, der varetages af de

regionale beredskabscentre som en del af beredskabskorpsets opgaver.

Militærnægteradministrationen og Direktoratet for Udlændinge varetager ikke rengørings-, kantine- og vagtopgaver i eget regi.

Vedrørende Dansk Røde Kors' Asylafdeling og Dansk Flygtningehjælp henvises til besvarelse af spørgsmål nr. S 928.

Spm. nr. S 1097

Til forsvarsministeren (3/3 95) af:

Lars Løkke Rasmussen (V):

»Vil ministeren i forlængelse af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 927 oplyse, hvilke tjenestesteder (kaserner, flådestationer m.m.) inden for ministeriets område der varetager henholdsvis rengøringsopgaver og kantineopgaver i eget regi, og hvorvidt disse opgaver har været udbudt i henhold til Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994 om udbud og udlicitering af statslige drifts- og anlægsopgaver?«

Svar (14/3 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

I min besvarelse af spørgsmål nr. S 927 (20. februar 1995) redegjorde jeg for varetagelsen af de statslige drifts- og anlægsopgaver inden for Forsvarsministeriets område fordelt på opgaver, der alene varetages af Forsvarsministeriet, og opgaver, der delvis varetages af private leverandører m.v. Af besvarelsen fremgik, at opgaverne kantinedrift samt rengøring og vask tilhører sidstnævnte kategori og altså dels varetages selvstændigt af Forsvarsministeriet, dels løses af private leverandører m.v. såvel efter som uden udbudsrunder.

Jeg kan oplyse følgende vedrørende rengøringsopgaver og kantineopgaver inden for ministeriets område fordelt på finanslovens hovedkonti Forsvarskommandoen. Rengøring gennemføres i eget regi ved følgende myndigheder: Danske Livregiment, Slesvigske Fodregiment, Prinsens Livregiment, Dronningens Livregiment, Bornholms Værn, Jyske Dragonregiment, Gardehusarregimentet, Nørrejske Artilleriregiment, Sønderjyske Artilleriregiment, Jyske Ingeniørregiment, Telegrafregimentet,

Borrislejren, Jægersprislejren, Oksbøllejren, Melbylejren, Søgaardlejren, Ringsted Kaserne, Hærens Officersskole, Sergentskolen i Sønderborg, Sergentskolen på Fyn, Hærens Materielkommando (og underlagte myndigheder), Sundets Marinedistrikt, Søværnets Grundskole (Auderød), Søværnets Sergent- og Reserveofficersskole, Artilleriskolen/Sjællands Odde, staben ved Søværnets Operative Kommando, Grønlands Kommando, Færøernes Kommando, Flådestation Frederikshavn, Flådestation Korsør, Flyvertaktisk Kommando (og alle underlagte myndigheder), ni af POL-divisionens tankområder, Gurrehus og Forsvarets Sanitetsskole.

Det skal bemærkes, at de særlige lokale forhold ved Grønlands Kommando (Grønødal) indebærer, at udlicitering ikke er mulig. Rengøringsopgaverne ved Flådestation Frederikshavn har været i udbud. Ved øvrige nævnte myndigheder har rengøringsopgaverne ikke været udbudt.

Rengøring ved Kommandantskabet i Vedbæk (herunder bl.a. Forsvarsstaben), ved Kommandantskabet i Kastellet (herunder bl.a. Forsvarsministeriet, Regnskabssekretariatet og Fæstnings- og Natursekretariatet) og ved Svanemøllens Kaserne (herunder bl.a. Forsvarets Forskningstjeneste og Forsvarets Oplysnings- og Velfærdstjeneste) varetages uden for Forsvarsministeriets regi. Endvidere varetages rengøring ved et antal regimenter af private rengøringsselskaber.

Forsvarets cafeteriadrift har ikke været udbudt i licitation. Forsvarskommandoen har i november 1994 pålagt samtlige overordnede cafeteriaforvaltende myndigheder at iværksætte en effektivisering af underlagte myndigheders cafeteriadrift. Når resultatet heraf foreligger, vil Forsvarskommandoen vurdere, hvorvidt forsvarets cafeteriadrift skal i udbud.

Hjemmeværnet. Rengøringsopgaverne ved Hjemmeværnets myndigheder varetages med enkelte undtagelser i eget regi. Således gennemføres rengøringen ved ni Hjemmeværnsdistrikter af private firmaer. Hjemmeværnskommandoen og Hjemmeværnsregion VI får løst rengøringsopgaven af privat firma ved Kommandantskabet i Kastellets foranstaltning. På uddannelsescenteret Christiansminde løses rengørings- og kantineopgaver ligeledes af et privat firma.

Rengøringsopgaverne ved Stensved Kaserne blev forsøgt udbudt i licitation i 1993. Opgaverne forblev ved kasernens kommandantskab.

I Nymindegablejren (Hjemmeværnsskolen) og i Slipshavn varetages kantinedriften i eget regi. Opgaverne har ikke været udbudt.

Forsvarets Bygningstjeneste. Den altovervejende del af rengøringsopgaverne forestås af private firmaer efter udbud.

Farvandsvæsenet. Rengøring varetages i eget regi ved følgende myndigheder:

Farvandsvæsenets fyr, redningsstationerne, radionavigationsstationerne og værkstederne. Udbud har ikke fundet sted.

Rengøring i Søkvæsthuset har tidligere været varetaget af et privat rengøringsselskab efter udbud. Kontrakten er p.t. opsagt, og opgaven vil sandsynligvis blive udbudt medio 1995 efter samlingen af Farvandsvæsenets centrale administration i Søkvæsthuset.

Nyboder. Nyboders Kommandantskab udfører i eget regi rengøring og vinduespolering i Kommandantskabets egne lokaler samt trappevask i en enkelt etageejendom i Nyboder. Opgaverne vil i den kommende tid blive genstand for kontroludbud.

Christiansø. På Christiansø varetages rengøring i eget regi. Henset til de særlige lokale forhold har opgaven ikke været udbudt.

Rengøring og kantinedrift under Forsvarsministeriets område ud over det ovenfor anførte varetages i et vist omfang i privat regi. Således er eksempelvis rengøring og kantinedrift vedrørende Forsvarsministeriets Departement udliciteret.

Under hensyn til den korte tidsfrist og til det store antal tjenestesteder inden for Forsvarsministeriets område (over 200) har det ikke været muligt at give mere detaljerede oplysninger om de pågældende opgaver.

Spm. nr. S 1098

Til skatteministeren (3/3 95) af:

Lars Løkke Rasmussen (V):

»Vil ministeren i forlængelse af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 925 oplyse, hvilke told- og skatteregioner der varetager henholdsvis rengøringsopgaver og kantineopgaver i eget regi, og hvorvidt disse opgaver har været udbudt i henhold til Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994 om udbud og udlicitering af statslige drifts- og anlægsopgaver?«

Begrundelse

Ifølge ministerens svar på spørgsmål nr. S 925 af 13. februar 1995 varetages rengøringsopgaver f.eks. i eget regi uden udbud i 9 regioner.

Svar (10/3 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

I svaret på spørgsmål nr. S 925 oplyste jeg, at rengøringsopgaver i frokoststuer og køkkener m.v. ved 9 regioner varetages i ministeriets eget regi uden at have været underkastet en udbudsrunde.

I de told- og skatteregioner, der har en kantine, varetages driften af kantine enten af en kantineforening, eller også drives kantine af en forpagter.

I følgende regioner har rengøringsopgaver i frokoststuer og køkkener m.v. i 1994 været varetaget i regionens eget regi:

Told- og Skatteregion 4, København. Rengøring af regionens kantine, der er fælles med Told- og Skattestyrelsens edb-afdeling, varetages af regionens eget personale svarende til under en halvtidsstilling.

Told- og Skatteregion Esbjerg. Rengøring af regionens kantine varetages af regionens eget personale svarende ca. til en halvtidsstilling.

Told- og Skatteregion Helsingør. Rengøring af regionens kantine varetages af regionens eget personale svarende ca. til en halvtidsstilling.

Told- og Skatteregion Køge. Rengøring af regionens frokostlokale m.v. varetages af regionens eget personale svarende ca. til en fuldtidsstilling.

Told- og Skatteregion Maribo. Rengøring af spiselokale m.v. i regionens Nykøbing Falster Afdeling varetages af eget personale. I forbindelse med regionens forventede lokalisering i én bygning vil opgaven komme i udbud.

Told- og Skatteregion Næstved. I forbindelse med regionens lokalisering på flere adresser varetages rengøring af frokoststuer og køkken af regionens eget personale. I forbindelse med regionens forventede lokalisering i én bygning vil opgaven komme i udbud.

Told- og Skatteregion Svendborg. Rengøring af regionens lokaler til toldkontrol på Ærø er hidtil udført af eget personale. Dette forhold ophørte med udgangen af 1994.

Told- og Skatteregion Sønderborg. Rengøringsopgaven i regionens Padborg afdeling

varetages af eget personale. Opgaven vil komme i udbud i nærmeste fremtid.

Told- og Skatteregion Århus. I forbindelse med regionens lokalisering på flere adresser har en mindre del af regionens lokaler været rengjort af eget personale. I forbindelse med lokalisering af regionen i én bygning pr. 1. september 1995 vil opgaven komme i udbud.

Rengøring af kontorlokaler m.v. ved de nævnte told- og skatteregioner har været i udbud og varetages i alle tilfælde af private rengøringsfirmaer.

Spm. nr. S 1056

Til miljø- og energiministeren (28/2 95) af:
Anni Svanholt (SF):

»Hvilken dokumentation kræves, for at rensegraden på dambrugene kan kaldes tilstrækkelig?«

Begrundelse

I ministerens svar på spørgsmål nr. S 841 står der: »De godkendte driftsoptimeringers betydning for rensegraden på dambruget er ikke tilstrækkeligt dokumenterede.«

Spørgeren går ud fra, at ministeren er enig i, at mennesker har krav på at kende de vilkår, de arbejder under. Vilkårlighed i administrative afgørelser hører ikke hjemme i et retssamfund.

Svar (14/3 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg er selvfølgelig enig med spørgeren i, at der ikke bør herske vilkårlighed i administrative afgørelser, heller ikke efter miljøbeskyttelsesloven.

Som det fremgår af mit svar på spørgsmål nr. S 841, har jeg ikke mulighed for at kommentere den konkrete sag, som spørgsmål nr. S 1056 bygger på.

Af mit svar på spørgsmål nr. S 840 fremgår, at de vilkår, som dambrugerne arbejder under på miljøområdet, er velkendte. Godkendelsesordningen for særligt forurenende virksomheder (miljøbeskyttelseslovens kapitel 5) har været gældende, siden miljøbeskyttelsesloven trådte i

kraft i 1974. Ordningen gælder for alle virksomheder, der er optaget på bilaget til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 794 af 9. december 1991 om godkendelse af listevirksomhed.

Et væsentligt led i denne godkendelsesordning er, at en ansøgning om f.eks. en produktionsudvidelse på et dambrug skal indeholde den fornødne dokumentation, herunder for den miljømæssige påvirkning af de ydre omgivelser. Som grundlag for vurderingen af ansøgningernes dokumentation for den konkrete rensegrad indgår de principper, der fremgår af mit svar på spørgsmål nr. S 840.

Er der tale om i forvejen generelt veldokumenterede renseforanstaltninger, eksempelvis mikrosigter, vurderes rensegraden med udgangspunkt i det generelle kendskab til rensegraden, medmindre der konkret foreligger dokumentation for en anden rensegrad, jf. også mit svar på spørgsmål nr. S 842.

Er der tale om andre foranstaltninger, hvor der ikke foreligger et generelt dokumentationsgrundlag for rensegrad eller effekt herpå, vil det normalt af hensyn til vandmiljøet være nødvendigt med en konkret dokumentation med udgangspunkt i det enkelte dambrug. Dokumentationen skal være af en sådan karakter, at det er sandsynliggjort, at det konkrete dambrug ikke giver anledning til forureningspåvirkning, jf. mit svar på spørgsmål nr. S 840.

Spm. nr. S 986

Til indenrigsministeren (17/2 95) af:
Søren Søndergaard (EL):

»Mener ministeren, at der kan opstå problemer med at få Serbien-Montenegro til at modtage egne statsborgere, som har fået afslag på asyl i Danmark, og i så fald hvilke?«

Begrundelse

Det fremgår af Nyhedsbrev om Danmarks Udlændinge nr. 38, at der på et uformelt møde mellem ministre fra de nordiske lande har været drøftet vanskeligheder med at sende afviste asylsøgere ud af Danmark. I den forbindelse skrives det, at der bl.a. i forhold til Serbien er problemer.

Svar (9/3 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det bemærkes, at ifølge udlændingelovens § 30, stk. 1, skal en udlænding, der har fået endeligt afslag på asyl, og som ikke har ret til at opholde sig her i landet på andet grundlag, udrejse af landet.

Politiet drager ifølge udlændingelovens § 30, stk. 2, omsorg for udrejsen, såfremt udlændingen ikke udrejser frivilligt i overensstemmelse med en af udlændingemyndighederne fastsat udrejsefrist.

Indenrigsministeriet har i en anden anledning fra Rigspolitichefen, Afdeling E, indhentet oplysninger om problemer i forbindelse med politiets udsendelse af udlændinge, der ikke har ret til at opholde sig i landet.

Rigspolitichefen, Afdeling E, har i den forbindelse den 23. januar 1995 oplyst, at som følge af FN-sanktionerne har direkte udsendelse af statsborgere fra det tidligere Jugoslavien ikke været mulig frem til efteråret 1994, hvor luftavnen i Beograd blev genåbnet for civil flyvning. I november 1994 forsøgte politiet herefter en ledsaget, tvangsmæssig udsendelse af en enkelt person, men ved mellemlanding i Zürich Lufthavn nægtede flyselskabet videretransport til Beograd under henvisning til, at myndighederne i Beograd Lufthavn erfaringsmæssigt ville nægte indrejsetilladelse til eksjugoslaver, der udsendes tvangsmæssigt.

Rigspolitiet har endvidere oplyst, at udsendelser på frivillig basis uden problemer har kunnet foretages via nabolande til de serbisk kontrollerede områder, når de pågældende udlændinge har været i besiddelse af de nødvendige papirer.

Rigspolitiet har endvidere oplyst, at der indtil udgangen af juni 1994 blev gennemført et mindre antal tvangsmæssige udsendelser via Skopje i Makedonien, fortrinsvis af folk fra Kosovo. Siden har de makedonske myndigheder imidlertid af indenrigspolitiske årsager nægtet at udstede indrejsetilladelser.

Rigspolitiet har endvidere oplyst, at Former Republic of Yugoslavia's (F.R.Y.) herværende repræsentation gennem hele 1994 har været meget tilbageholdende med hensyn til ekspedition af henvendelser fra politiet med anmodning om pasudstedelse m.v., også selv om udlændingen selv ønsker at medvirke. I januar 1995 har repræsentationen yderligere tilkendegivet, at man fremover ikke vil ekspedere sådanne sager.

Udenrigsministeriet har indtil nu ikke været i stand til at bistå politiet, idet F.R.Y. stiller krav om, at der etableres samarbejdsformer og -aftaler, der formentlig vil indebære en politisk anerkendelse af statsdannelsen.

På et møde i Den Nordiske Samrådsgruppe for Flygtningespørgsmål, der er nedsat under Nordisk Ministerråd, blev det den 8.-9. december 1994 besluttet at nedsætte en arbejdsgruppe, som skal iværksætte en udredning vedrørende udsendelsesproblemer og fremkomme med eventuelle løsningsforslag hertil, herunder vurdere muligheden for at agere samlet med respekt af det internationale arbejde, der i øvrigt foregår på dette område.

På et møde den 1. februar 1995 mellem de nordiske ministre med ansvar for asyl og indvandring besluttedes endvidere at udrede mulighederne for at gennemføre en fælles aktion over for Serbien med henblik på at opnå en løsning på spørgsmålet om udsendelse til Serbien.

Også på EU-plan har man på et møde den 15.-16. februar 1995 drøftet problemerne med hensyn til tilbagesendelse af afviste asylansøgere til det tidligere Jugoslavien, navnlig F.R.Y.

Det bemærkes i den forbindelse, at der i EU-sammenhæng er blevet udarbejdet et samlet program om både ind- og udrejseproblemer.

Tyskland redegjorde på mødet for de store problemer, Tyskland har med hensyn til udsendelse af afviste asylansøgere til det tidligere Jugoslavien. Tyskland redegjorde endvidere for drøftelserne fra et møde, som en snæver kreds af lande den 2. februar 1995 havde i Amsterdam om problemet. Tyskland bemærkede, at der mellem landene var enighed om, at EU-initiativet skal fremskyndes, og at man eventuelt kunne rette henvendelse til regeringen i Beograd for at gøre EU-landenes holdning til den manglende medvirken til tilbagesendelse klar for serberne.

Spm. nr. S 1063

Til socialministeren (1/3 95) af:

Villy Søvnald (SF):

»Vil regeringen lægge op til en langsigtet aftale med kommunerne om udbygning af dagpasningsordninger, så man dels undgår de årlige »panikreaktioner« i forbindelse med offentlig-

gørelse af ventelistetallene og behovene på dagpasningsområdet, dels sikrer den fornødne udbygning frem mod år 2000?»

Begrundelse

De sidste år er Folketinget hvert år blevet præsenteret for undersøgelser – ofte fra Bureau 2000, BUPL's økonomiske sekretariat eller KL – der viser, at udbygningen af dagpasningsområdet ikke står mål med efterspørgslen.

Nu har Folketinget heldigvis i forbindelse med forespørgselsdebatten den 7. februar 1995 vedtaget, at pasningsgarantien sikres med udgangen af 1995. Men hvad med efterspørgslen i 1997, 1998, 1999 og 2000? Hvad vil regeringen gøre for at leve op til efterspørgslen i disse år? Folketinget har krav på at vide, hvilke initiativer regeringen vil tage, specielt når man ifølge Bureau 2000, kan vente en eksplosion i efterspørgslen frem mod år 2000. Bureauet mener at have regnet sig frem til, at der skal skaffes 80.000 ekstra pladser.

Svar (10/3 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg ser spørgsmålet i forlængelse af spørgerens tidligere stillede spørgsmål nr. S 706, S 466 og S 467, som handler om pasningsgarantien, og forespørgselsdebatten i Folketinget den 7. februar 1995 om »Hvilke initiativer påtænker regeringen at sætte i værk med henblik på at sikre en langsigtet og sammenhængende børne- og familiepolitik?».

Det er regeringens målsætning, at der sikres en pasningsgaranti for de 1-5-årige børn. Regeringen aftalte derfor med kommunerne i foråret 1994 at tilstræbe, at der for de 1-5-årige vil være et pasningstilbud – tilpasset kommunens struktur – ved udgangen af 1995. Denne målsætning handler dybest set om at holde kommunerne fast på deres forpligtelse efter bistandslovens § 69 til at sørge for, at der er det nødvendige antal pladser i dagtilbud for børn og unge. Og det rækker naturligvis ud over 1996.

Jeg ser egentlig ikke noget problem i, at der hvert år kommer nye undersøgelser om efterspørgsel og udbud af dagtilbudspladser. De enkelte kommuner må i deres planlægning og budgetlægning gøre sig tilsvarende overvejelser på det lokale niveau og ud fra kendskabet til de

lokale forhold. Den nye undersøgelse fra Bureau 2000, som spørgeren henviser til i begrundelsen for spørgsmålet, kan være et udmærket bidrag til de videre overvejelser, vi skal ind i. Men som jeg ved andre lejligheder har tilkendegivet, så vil den undersøgelse, Kommunernes Landsforening og regeringen har påbegyndt, være det grundlag, som kommuneforhandlingerne vil tage udgangspunkt i.

Det nærmere indhold i den aftale, regeringen og de kommunale parter vil indgå, kan jeg ifølge sagens natur ikke udtale mig om nu. Det må bero på forløbet af forhandlingerne.

Spm. nr. S 1064

Til socialministeren (1/3 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Hvordan vil ministeren sikre, at der i fremtiden ikke sker nogen diskrimination af børn af arbejdsløse i forbindelse med visitation til dagpasningsordninger, og hvad har ministeriet hidtil gjort for at sikre arbejdsløse mod diskrimination?»

Begrundelse

Ifølge Bureau 2000's undersøgelse, bl.a. offentliggjort i Politiken den 1. marts 1995, afsløres det, at hver fjerde barn i 0-2-års-alderen bor i en kommune, hvor lokalpolitikernes pasningsgaranti ikke omfatter børn fra arbejdsløse familier. Endvidere anføres det, at 58 kommuner kræver, at forældrene har erhvervstilknytning for at være omfattet af garantien.

Det er meget uheldigt, at denne diskrimination stadig finder sted, eftersom ministeren tidligere har skrevet rundt til tilsynsrådene og understreget, at den ikke måtte finde sted.

Svar (10/3 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Regeringens holdning er, hvilket jeg allerede flere gange har nævnt, at børn af arbejdsløse skal have samme adgang til dagtilbud som andre børn.

Det følger også af de gældende regler for visitation af børn til offentlige dagtilbud.

I 1991 blev der indføjet en bestemmelse i bistandslovens § 72, der slog fast, at kommunerne ikke kan udmelde et barn af en daginstitution, permanent eller midlertidigt, fordi en eller begge forældre bliver ledige.

I 1993 henvendte jeg mig til tilsynsrådene og bad dem se på kommunernes praksis ved visitation af arbejdsløses børn til kommunale dagtilbud.

En række tilsynsråd traf på baggrund heraf en række afgørelser, hvori de over for et antal kommuner præciserede, at de gældende regler i bistandsloven om visitation af børn til offentlige dagtilbud ikke giver kommunerne mulighed for generelt at fastsætte, at en eller begge forældre er i beskæftigelse, som forudsætning for at et barn overhovedet kan komme i betragtning ved tildeling af ledige pladser, idet alle børn, der har ophold i kommunen, har ret til at blive optaget på venteliste til et dagtilbud.

Det blev desuden slået fast, at de gældende regler heller ikke giver kommunerne adgang til en konkret visitationspraksis, der betyder, at børn af arbejdsløse løbende sættes bagest i køen, så de på den måde reelt bliver udelukket fra en plads.

Socialministeriet orienterede den 17. februar 1994 kommunerne herom i en generel orienteringsskrivelse.

Som en yderligere følge af tilsynsrådsafgørelserne vil jeg ved en revision af Socialministeriets cirkulære om dagtilbud for børn og unge efter bistandsloven her i foråret 1995 præcisere, at de gældende regler som tidligere nævnt ikke giver kommunerne mulighed for en visitationspraksis, der betyder, at børn af arbejdsløse løbende sættes bagest i køen og på den måde reelt udelukkes fra optagelse i kommunale dagtilbud.

Herudover er den bedste måde til sikring af, at børn af arbejdsløse ikke bliver diskrimineret i forbindelse med visitation til dagtilbud, at henvende sig til tilsynsrådene, der allerede flere gange har taget klart stilling til problemet, hvis man bliver opmærksom på kommuner, der administrerer ventelisterne i strid med reglerne.

Spm. nr. S 1122

Til arbejdsministeren (7/3 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at der er et hul i lovgivningen vedrørende samspillet mellem tabt arbejdsfortjeneste i henhold til bistandslovens § 48 og beregning af arbejdsløshedsdagpenge i henhold til arbejdsløshedsforsikringslovens § 51, når indtægt ved tabt arbejdsfortjeneste ikke kan medtages i en dagpengeberegning, ligestillet med at man f.eks. kan medtage kost og logi, og vil ministeren i bekræftende fald da ændre den omtalte lovgivning?«

Begrundelse

Spørgeren henviser til en henvendelse sendt til socialministeren og arbejdsministeren samt andre politikere den 27. februar 1995.

Svar (15/3 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er et grundlæggende princip, at man ved beregningen af arbejdsløshedsdagpenge alene tager udgangspunkt i medlemmets lønindkomst. Ved beregningen af arbejdsløshedsdagpenge indgår derfor f.eks. ikke overførselsindkomster såsom sygedagpenge eller bistandshjælp.

I henhold til de gældende beregningsregler tager man udgangspunkt i den seneste beskæftigelsesperiode, hvori der er et antal løntimer, der mindst svarer til 2/3 af fuld overenskomstmæssig arbejdstid. Ved vurderingen af, om dette krav er opfyldt, ser man alene på antallet af løntimer. Ved vurderingen medgår således ikke det antal timer, den pågældende måtte have været fraværende i ansættelsesforholdet, medmindre der er modtaget løn under fraværet.

Hvis et medlems seneste beskæftigelsesforhold forud for ledighedens indtræden ikke opfylder ovennævnte 2/3-krav, må arbejdsløsheds-kassen gå længere tilbage i tiden og finde en beskæftigelsesperiode, der opfylder denne betingelse.

Når arbejdsløsheds-kassen har fundet en beskæftigelsesperiode, hvori der er et antal løntimer, der mindst svarer til 2/3 af fuld overenskomstmæssig arbejdstid, foretages beregningen på baggrund af denne periode.

Der kan imidlertid forekomme situationer, hvor et medlem i beskæftigelsesforholdet har haft fravær, som ikke kan tilregnes den pågældende. Der kan f.eks. være tale om sygdom, overenskomstmæssige fridage, ledighed på grund af vejrlig og materiale-mangel og lignende. Denne form for fravær betegnes i beregningsmæssig henseende som dokumenteret fravær og er omhandlet i beregningsbekendtgørelsen § 18. Bistandslovens § 48 er omfattet af § 18.

Konsekvensen af et sådant fravær er, at et medlem ved beregningen bliver kompenseret for det indtægtstab, der knytter sig til fraværet. Kompensationen sker ved, at medlemmet får tillagt en indkomst, der svarer til antallet af fraværstimer multipliceret med den gennemsnitlige timeløn i ansættelsesforholdet.

I de tilfælde, hvor et medlem modtager ydelser i henhold til bistandslovens § 48 uden for et ansættelsesforhold, skal der som hovedregel ikke finde nogen beregning sted, idet det ovenfor nævnte 2/3-krav ofte ikke vil være opfyldt, ligesom der som allerede nævnt ovenfor ikke vil kunne foretages en beregning alene på grund af § 48-hjælpen.

Der kan dog forekomme tilfælde, hvor der i forbindelse med en beregning forekommer fravær uden for et beskæftigelsesforhold. Dette spørgsmål er indgået i drøftelserne omkring den seneste revision af beregningsreglerne. I den nye beregningsbekendtgørelse vil der være fastsat regler, der tager højde for denne problemstilling.

Jeg mener således at kunne konstatere, at der ikke er noget hul i regelsættet, og finder derfor ikke, at der er grundlag for at foretage ændringer.

Spm. nr. S 1123

Til socialministeren (7/3 95) af:

Villy Søvnal (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at der er et hul i lovgivningen vedrørende samspillet mellem tabt arbejdsfortjeneste i henhold til bistandslovens § 48 og beregning af arbejdsløshedsdagpenge i henhold til arbejdsløshedsforsikringslovens § 51, når indtægt ved tabt arbejdsfortjeneste ikke kan medtages i en dagpengeberegning, ligestillet med at man f.eks. kan medtage kost og logi, og vil ministeren i bekræftende fald da ændre den omtalte lovgivning?«

Begrundelse

Spørgeren henviser til en henvendelse sendt til socialministeren og arbejdsministeren samt andre politikere den 27. februar 1995.

Svar (13/3 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det problem, som er nævnt som begrundelse for henvendelsen af 27. februar 1995, er ikke bekendt for mig. Da spørgsmålet også er stillet til arbejdsministeren og i første række vedrører hendes område, afventer jeg i første omgang hendes svar.

Skulle det vise sig, at der er et hul i lovgivningen, må vi tage problemet op i forlængelse af det udvalgsarbejde, jeg netop har sat i gang, hvor der bl.a. skal gennemføres en analyse af de nuværende kompensationsordninger for fysisk/psykisk handicappede i bistandsloven, og hvor ændring af reglerne i § 48, herunder bruttofisering af tabt arbejdsfortjeneste, vil blive overvejet.

Spm. nr. S 1124

Til erhvervsministeren (7/3 95) af:

Villy Søvnal (SF):

»Finder ministeren, at det er utilsigtet brug af hjemmeserviceordningen, når Nykøbing-Rørvig Kommune flytter en del af en aftalt udvidelse fra hjemmehjælpen til hjemmeservice?«

Begrundelse

Spørgsmålet er stillet i forlængelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 1039 for at bede ministeren give en konkret redegørelse for Nykøbing-Rørvig sagen, da spørgeren forstår, at ministeren følger området nøje.

Svar (16/3 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg er bekendt med, at Nykøbing-Rørvig Kommune overvejer at igangsætte et forsøg under bistandslovens § 138 b. Forsøget skal i givet fald godkendes af Socialministeriet.

Nykøbing-Rørvig Kommunes planer består tilsyneladende i at give en begrænset gruppe af ældre, der er visiteret til praktisk hjemmehjælp, valgfrihed til, om de vil benytte den kommunale hjemmehjælp eller private virksomheder under hjemmeserviceordningen.

Hvis de ældre vælger at benytte hjemmeservicevirksomheder, forstår jeg, at det er intentionen, at Nykøbing-Rørvig Kommune vil refundere den ældre forskellen mellem tilskuddet under hjemmeserviceordningen og den samlede pris, som hjemmeservicevirksomhederne skal have for at levere ydelsen.

Denne konstruktion vil kunne føre til besparelser på kommunens udgifter til hjemmehjælp, idet man kan forestille sig, at det beløb, som kommunen refunderer, vil være mindre end de udgifter, kommunen vil have, hvis den selv udfører hjemmehjælpsydelsen.

Det er uilsigtet brug af hjemmeserviceordningen, hvis den anvendes til at nedbringe en kommunes udgifter til hjemmehjælp. Et forsøg, der omfatter den ovenfor beskrevne finansielle sammenkædning af hjemmehjælp og hjemmeservice, vil derfor være uilsigtet brug af hjemmeserviceordningen.

Spm. nr. S 1062

Til forskningsministeren (1/3 95) af:

Bodil Thrane (V):

»Vil ministeren pålægge Telecom ved nedlæggelse af lyslederkabler på private grunde (telefonlovens § 9) at indføre regler, der holder grundejere økonomisk skadesløse, hvad angår ansvaret for tilfældige overgravninger af lyslederkabler på deres grunde, eller alternativt fastsætte en overgrænse for erstatningsansvar, der hindrer, at de pågældende grundejere ifalder et erstatningsansvar, som kan være ødelæggende for deres økonomi?«

Begrundelse

Landmænd i Vendsyssel har startet en aktion mod Telecom, hvorefter de opfordrer grundejere til at nægte Telecom ret til at nedgrave lyslederkabler på deres grunde, f.eks. landbrugsjendommers marker.

Årsagen er forlydender i landbrugspressen om, at landmænd ved overgravninger af sådanne kabler kan risikere erstatningskrav helt op til 300.000 kr.

Imidlertid giver loven ret til nedlæggelse af sådanne kabler mod fuld erstatning for skade og ulemper.

Hvad enten denne overgrænse indføres eller ej, bør der naturligvis i de beløb, der udbetales til grundejerne, være plads til præmie til forsikringer, som kan dække det fulde erstatningsansvar, så grundejerne, herunder landmænd, ikke bringes i økonomisk risiko.

Mens tidligere skader på telefon- og telegrafledninger var af beskedent økonomisk omfang, kan reparation og andre foranstaltninger i forbindelse med brud på lyslederkabler være langt mere kostbare. Tilmed kan udviklingen bevirke, at der overalt i landet i langt større omfang end før nedgraves sådanne kabler såvel til lokal som til national og international anvendelse.

Svar (13/3 95)

Forskningsministeren (Frank Jensen):

I anledning af det stillede spørgsmål er der indhentet vedlagte udtalelse af 7. marts 1995 fra Tele Danmark A/S. (Ikke optrykt her).

Spørgeren anfører i begrundelsen, at der kan risikeres erstatningskrav for landmænd på helt op til 300.000 kr. ved overgravninger af lyslederkabler. Det fremgår imidlertid af Tele Danmarks udtalelse, at det typiske erstatningskrav i disse tilfælde ligger i en størrelsesorden på mellem 25.000 og 50.000 kr.

Det må understreges, at kabelnedlægning i landbrugsjord som altovervejende hovedregel sker efter aftale med lodsejerne på vilkår, som er aftalt mellem landboorganisationerne Dansk Familielandbrug, De danske Landboforeninger, Dansk Erhvervsjordbrug og på den anden side teleadministrationerne.

Af aftalen fremgår bl.a., at retablering af kabelanlæg efter beskadigelse i alle tilfælde foretages på anlægsmyndighedens bekostning, når beskadigelsen er sket i en dybde af indtil 60 cm.

Først når beskadigelsen er sket i en større dybde end 60 cm, sker retableringen under hen syn til dansk rets almindelige erstatningsregler.

Aftalen indebærer endvidere, at lodsejeren kan anmode teleselskabet om vederlagsfrit at påvise og eventuelt flytte nedlagte kabler, hvis

der er behov for at dyrke jord i større dybde end 60 cm.

Anvendelsen af dansk rets almindelige erstatningsregler indebærer, at det udelukkende er i tilfælde, hvor skadevolderen har handlet forsætligt eller uagtsomt, at den pågældende kan ifalde et erstatningsansvar. Den pågældende vil ikke ifalde erstatningsansvar, hvis der ikke kan bebrejdes ham noget i forbindelse med beskadigelse af kablet.

I henhold til en deklaration, der ved fremføring af telekabler gennem privat jord lyses på ejendommen, skal der i forbindelse med jordarbejder i en større dybde end 60 cm, hvorved der kan være fare for en beskadigelse af kablerne, foretages anmeldelse om arbejdet til teleadministrationerne mindst 8 dage før dets begyndelse.

Den af deklarationen omhandlede anmeldelsespligt fremgår af § 12 i lov om telegrafer og telefoner.

I praksis vil opfyldelsen af den nævnte oplysningspligt indebære, at der for landmændene kun er en ringe risiko for, at domstolene vil lægge til grund, at der i forbindelse med beskadigelsen af kablet er handlet uagtsomt, og i konsekvens heraf idømmer et erstatningsansvar.

Det er min opfattelse, at der samlet foreligger en retstilstand, som i forbindelse med nedlægning af kabler på privat grund sikrer en passende balance mellem de forskellige interesser på området.

For landmændene er det min opfattelse, at der med anvendelsen af dansk rets almindelige erstatningsregler, hvorefter der ikke kan pålægges erstatningsansvar for hændelige overgravninger af lyslederkabler, og med den nævnte regel om anmeldelsespligt ved risiko for overgravninger foreligger en retstilstand, som giver en passende beskyttelse. På den over for mig oplyste baggrund finder jeg derfor ikke grundlag for at tage initiativer til ændring af forholdene på området.

Spm. nr. S 1046

Til landbrugs- og fiskeriministeren (24/2 95) af:
Kristen Touborg (SF):

»Vil ministeren oplyse, om der er forskel på prisniveauet på fungicider, herbicider, pesticider og vækstregulatorer i EU-landene, især Tyskland?«

Svar (3/3 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg vedlægger et bilag med priser på 8 forskellige plantebeskyttelsesmidler i 6 EU-lande. Bilaget er identisk med bilaget til min besvarelse af spørgsmål 89 (alm. del bilag 193) stillet af Folketingets Landbrugs- og Fiskeriudvalg vedrørende samme emne.

Priserne er eksklusive moms og for Sveriges vedkommende eksklusive punktafgift på 20 skr. pr. kg aktivstof.

Hvor ingen pris er angivet, har pris ikke kunnet oplyses, eller midlet markedsføres ikke i det pågældende land.

De danske priser er fra Håndbog for driftsplanlægning 1994-95 udgivet af Landbrugets Rådgivningscenter.

Blandt de 8 plantebeskyttelsesmidler er ingen vækstregulatorer. Almindeligt anvendte vækstregulatorer til kornafgrøder i Danmark er Cerone, CCC og Terpal. Prisen i Danmark er henholdsvis 260 kr., 32 kr. og 140 kr. pr. l. Priserne er eksklusive moms og er fra Håndbog for driftsplanlægning 1994-95.

I Tyskland er prisen for de 3 vækstregulatorer i danske kr. henholdsvis 190 kr., 23 kr. og 98 kr. pr. l eksklusive moms.

De opgivne priser for plantebeskyttelsesmidler i Tyskland ligger mellem ca. 60 pct. over og ca. 30 pct. under priserne for de tilsvarende midler i Danmark.

Priser for navngivne plantebeskyttelsesmidler i europæiske lande.

Priser er angivet i kr. pr. kg eller pr. l. Priserne er eksklusive moms.

		Danmark	Sverige	Tyskland	Frankrig	Italien	England
Middel	Aktivstof						
MCPA (ukrudt)	MCPA	45	30	39	22	30	26
Express (ukrudt)	Tribenuron	55 (pr. tablet)	54 (pr. tablet)	5537 (pr. kg)	5070 (pr. kg)	84 (pr. 10 g)	–
Mylone Power (ukrudt)	Ioxynil + Mechlorprop.	110	–	–	–	96	–
Arelon (ukrudt)	Isoproturon	40	–	48	30	–	29
Roundup (ukrudt)	Glyphosat	70	74	111	70	100	65
Treflan (ukrudt)	Trifluralin	60	–	82	32	69	26
Pirimor (lus)	Pirimicarb.	400	386	440	380	166	–
Tilt top (svampe)	Fen.propimor+ propiconasol	315	270	268	270	–	–

Spm. nr. S 1125

Til justitsministeren (7/3 95) af:

Jens Vibjerg (V):

»Vil ministeren oplyse, om der gælder EU-bestemmelser, der giver de danske myndigheder adgang til lovligt at retsforfølge en landmand, der anvender plantebeskyttelsesmidler, der er indkøbt i Tyskland?«

Svar (17/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Miljø- og energiministeren har den 10. marts 1995 besvaret et spørgsmål om samme emne (spørgsmål nr. S 1126 fra samme spørger).

Justitsministeriet kan henholde sig til besvarelsen af dette spørgsmål.

Begrundelse

Det fremgår af en artikel i Berlingske Tidende Erhverv den 6. marts 1995, at en EU-konsulent i Miljø- og Energiministeriet er i tvivl om retsstillingen, hvorfor det er nødvendigt, at retstilstanden afklares.

Spm. nr. S 1126

Til miljø- og energiministeren (7/3 95) af:

Jens Vibjerg (V):

»Vil ministeren oplyse, om en dansk landmand lovligt kan indkøbe og i Danmark anvende et i Tyskland markedsført plantebeskyttelsesmiddel, når det anvendes præcis efter de forskrifter og retningslinjer, hvorunder midlet er godkendt

til markedsføring, samt oplyse, hvilke EU-bestemmelser der giver de danske myndigheder adgang til lovligt at retsforfølge en landmand, der foretager et sådant køb og en sådan anvendelse?»

Begrundelse

Det fremgår af en artikel i Berlingske Tidende Erhverv den 6. marts 1995, at en EU-konsulent i Miljø- og Energiministeriet giver udtryk for usikkerhed med hensyn til, om en sådan import er lovlig.

Svar (14/3 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Bekæmpelsesmidler skal i henhold til bekendtgørelse nr. 768 af 23. august 1994 om bekæmpelsesmidler være godkendt inden salg, import eller anvendelse.

En landmand må kun indføre bekæmpelsesmidler fra Tyskland til Danmark, hvis det konkrete middel har en dansk godkendelse. I praksis betyder det bl.a., at der på emballagen skal være en etiket, som er godkendt af Miljøstyrelsen. De tyske myndigheder kræver, at der samtidig skal være en godkendt tysk etiket. Ved import til eget brug betales en afgift på 3,6 pct. af importværdien, hvis denne overstiger 1.390 kr.

Er der ikke en dansk godkendt-etiket, må en landmand kun indføre et plantebeskyttelsesmiddel, som er identisk med et allerede godkendt middel, hvis han forinden selv har indhentet en godkendelse hos Miljøstyrelsen. I den forbindelse skal landmanden over for Miljøstyrelsen dokumentere, at der rent faktisk er tale om samme produkt. Danske og tyske produkter med samme navn er nemlig ikke nødvendigvis identiske, idet der både kan være forskelle i aktivstoffet, hjælpestoffer og urenheder.

En godkendelse indebærer, at der skal udarbejdes og godkendes en etiket, og der opkræves et årligt gebyr på 500 kr. foruden en afgift på 3,6 pct. af importværdien.

Såfremt en landmand undlader at indhente en godkendelse, kan han i medfør af kemikalielovens § 59 straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 2 år.

Kravet om dansk godkendelse er i overensstemmelse med plantebeskyttelsesmiddeldirek-

tivet (91/414/EØF), artikel 3, hvorefter medlemsstaterne skal fastsætte, at plantebeskyttelsesmidler kun kan markedsføres og anvendes på deres område, hvis de er officielt godkendt i overensstemmelse med direktivets regler.

Princippet i direktivet er, at et middel kun må markedsføres og anvendes i den pågældende medlemsstat, hvis den pågældende medlemsstat har givet godkendelse til midlet, jf. direktivets artikel 9. I den forbindelse kan der stilles særlige vilkår til anvendelsen, f.eks. dosering og anvendelsesområde.

Hvis hensigten med importen skulle være at undgå at betale den kommende afgift, indebærer det netop fremsatte forslag til lov om pesticidafgift, at afgiftspligten også omfatter pesticider, der indføres af landmænd til eget forbrug.

Bortfaldet spørgsmål

Spm. nr. S 1182

Anden næstformand (Henning Grove):

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 1182, der er stillet af fru Else Winther Andersen (V) til indenrigsministeren, den 16. marts 1995 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til indenrigsministeren (15/3 95) af:

Else Winther Andersen (V):

»Kan et byrådsmedlem nægtes adgang til kort at få sin afvigende mening tilført et udvalgsmødes beslutningsprotokol, såfremt det pågældende byrådsmedlem undlader at stemme?«

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 183:

Forslag til lov om sociale ydelser på Færøerne.

Af socialministeren (Karen Jespersen).

(Fremsat 8/3 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.